
THE LIBRARY OF CONGRESS
1800

NORDENS GUDER.

ET EPISK DIGT

AF

OEHLENSCHLÄGER.

UDGIVET VED F. L. LIEBENBERG.

Kjøbenhavn.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind.

1870.

Trykt hos J. H. Schultz.

Sangene.

NORDENS GUDER.

ET EPISK DIGT.

Indhold.

Aser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: den skabende skiønne, den forstyrrende plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslaaer Thor at reise til Jotunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage; dog giør han to unge Mennesker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Hiem og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hevne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser anden Gang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lefler Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hevner han sig, og afskærer hendes Haar, mens hun sover. Tvungen, af Skræk for Thor og Freier, henter han igien et Guldhaar til Sif hos Dvergene, skaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinbörste, Odin Ringer Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstiæle Ydun fra Valhal, giør han det gierne, for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne svækkes. Da spaae Nornerne, at Tapperhed vil tvinge Tiden til Troskab ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freia laaner ham sin Falkeham til Toget. Mens Ydun var borte, har Freia mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun falmede. Skade har indtrængt sig i Valhal, og faaet Niord til Mand. Freier er ørkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder sig straffet ved at see en deilig Mø i Bierget, en sielden Undtagelse, i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal, og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe

Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, trøster sin Herre ved at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og smelter hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skienke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forvovne Tyr trodser den tappre Thor. Thor fnyser, hevner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires anden Gang, hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforskammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer Miølner hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freia vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efter at Alferne først have skaffet ham Tilgivelse. Opegget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freia, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard, hevner han sig, saasnart Miølner lægges i hans Skiød, og ihielslaaer alle Jetter undtagen Oldinger og Børn, der ere blevne tilbage hos Utgarde-Loke i Biergets dybeste Hvælving. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Lokes Qval, den nærværende Verdens Undergang og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Væsen for en Tid skal forgaae, og den fordærvede Natur sønderbrydes. Derpaa trøster hun dem med Forjættelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Uskyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Øre,
Mens jeg Guldharpen slaaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds-Idrætter,
Om Asa-Lokes List,
Om Valhal vil jeg siunge,
Om Thors Bersærkegang.
Nu kommer, Gamle! Unge!
Og lytter til min Sang.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Sale er Huset fuld:
Fem hundred, fyrgetiuge,
Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skiolde
Er hele Huset takt.
Det Kobber kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

Der boer den Gud for Krige,
Den stærke Asa-Thor.
Næst Odin, kan man sige,
Er han meest høi og stor.
Han styrker bolde Helte
Alt med sin Manddoms-Aand;
Om Lænd han har et Bælte,
Staalhandske paa sin Haand.

Miølner, hans tunge Hammer,
Er dog hans bedste Skat;
Hvorhelst med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Bæltet han griber efter,
Og giørder om sin Lænd,
Da voxe svart hans Kræfter
Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor Alt er koldt og dødt,
Utgarde-Lok' i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hevn der evig tænker
Udi sit Fængselsslot.

Thi drog han til den Ende
Til Upsals Helligdom;
Han slukte Offrets Brænde,
Og rev de Altre om.
Hofgoder der mon stande,
Dem slog han ned for Fod,
Og drak af Hovedpande
Det fromme lunkne Blod.

Da Odin brat erfared
Den fule Idræt nu,
Da snarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
I Hast han sammenkaldte
De Aser til et Raad,
Og lydeligt fortalte
Utgarde-Lokes Daad.

Da nu de Aser hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Og deres Blod blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørste
Ved hvad der nys var hændt;
Til Jotunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

De Guder brat mon haste,
Dog stærkest higed Thor.
Da bød dem Odin kaste
Guldtavel over Bord;
Men først om trende Dage
Bestemte han den Tid,
At Ingen skulde drage
Med Harm iilsindet did.

Til Bords da Hver sig satte
Med Higen i sit Sind.
Thors Tanker var saa bratte,
Han støtted Haand mod Kind.
Man saae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde
Den Jotun straffet faae

Den asianske Herre
Med staalbeklædte Bryst
Tidt spænder for sin Kærre,
Har til at age Lyst.
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kærren vældigt gialder,
Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Loke nævnet
Blandt asianske Mænd,
Som ofte did er stævnet
For Asketræet hen.
Dannis er han tilsyne,
Men Falskhed er hans Skik;
Under hans Øienbryne
Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skienket;
De asianske Mænd
Haver han ofte krænket,
Og frydet tidt igien.
Heel pyntelig i Tale
Er han, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
Paa Bænk med Asa-Thor.

De vene Valhals Piger
Med Kinden rosenrød
Da rakte hver en Kriger
En Drik saa saare sød.
De største Horn udstukke
De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
Da brat for Kærren hen.

Med Søm han fast mon nagle
Guldskoe til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæst om stærken Bov,
Tog saa i Haand sin Hammer,
Bød Loke fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
Da kiørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kærren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn;
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn.
Guldkærren som en Svane
Da skilte Skyen ad.
Den høie Jotunbane
Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
Bestandig arg i Hu:
„Har du ei Lyst at drage
Til Jotunheima nu?
Dig brænder ingen Lue,
Af Styrke har du nok;
Lyster dig ei at skue
Engang Utgarde-Lok'?

Hvo veed, om hist du vinder
Udi det Tærningspil?
At staae for barske Fiender
Skal Mod og Styrke til.
Hvo iblandt Aser kneiser,
Som du, i Kraft og Aand?
Jeg tænker: bedst du reiser
Da did paa egen Haand."

Da svared Thor hiin stærke,
En Helt saa gram i Strid:
„Paa vore Pandsersærke
Ei kiendes Sværdebid.
Min Hielm har ingen Skrammer,
Den trodser Jernets Vold,
Og hvor min Miølner rammer,
Der styrter Dverg og Trold.

Min Fader Alting skuer,
Ham bør sig største Priis,
Hans Øie kraftigt luer,
Hans Aand er saare viis.
Dog kan vel Thor sig raade;
Det er min Stoltheds Gift,
At takke Odins Naade
For hver forundt Bedrift."

Kiorte den bolde Herre,
Den stærke Asa-Thor,
Med Loke paa sin Kærre
Ned ad den grønne Jord.
Smaafugle sang paa Qviste,
Sig bøied de smekkre Træer,
Ret ligesom de vidste,
At Valhals Gud var nær.

Roser og smaae Violer
Da falmed for hans Blik;
Den spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vei;
Det var ret, som de sukked,
Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steg.
Forbi to Kæmpehøie
Da kiørte den Herre mild;
Der smiilte først hans Øie
Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
Saa graaligt, langsomt frem.
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra sin gyldne Kærre
Da fordred Nattely.
Bonden giensvarte: „Herre!
Det vil jeg strax dig flye.“

Traadte med venligt Øie
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Dotter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lilievand.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden drøvelig;
Han sagde: „Vi kan ei pleie
Jer, som det burde sig.
Nødtørftighed os tvinger
At æde Jordens Rod.“
Da bød dem Miølners Svinger
At have freidigt Mod.

Den stærke Jotunbane
Fat om sin Hammer tog.
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

De er vel værd at høre,
De underfulde Ord:
De Bukke rundt kan kiøre
Kring Jorden Asa-Thor;
Til Nadver han dem søder,
Kaster Skind og Been i Vraa;
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

Da kom fra grønne Skove
Den Dreng med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
Udi sin hele Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gedebukke
Da trøsteligt de nød.
Det Blod, som kom i Krukke,
Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Auka-Thor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Bondens Smaadreng behænde
Da vilde sin egen Tarv:
Han brød et Been i tvende,
Og aad den stærke Marv.

De Fugle qviddred glade
I aarle Morgenstund.
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Skinner om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først, tilfulde
Man Drengens List fornam:
Bukken, som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa haardt han Miølner krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
Jeg siger det for sand,
Det Hvid' i Øiet udvendte
Den understærke Mand.
Sit Bryn han dybt lod synke,
Ret som den vrede Biørn.
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

De Varsler var heel onde,
Den Nød var saare stor.
Neied den usselig Bonde
Sig dybt for Asa-Thor,
Bød ham Alt, hvad han aatte,
For Drengens onde Værk.
Da smile vel han maatte,
Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved den Qvide,
Ved Bondens store Nød;
Hans Miner blev heel blide,
Han op ham stande bød.
Han sagde: „Vil du mig give
Din Søn og Dotter bold,
Da skal de hos mig blive,
Og føre Stang og Skiold.“

Da maatte sig vel glæde
Den Bonde af ganske Hu.
I Staal og Pandserklæde
Dem Loke førte nu.
Thialf' og Roska liden
Ei deres Glæde dulgte;
Bestandig trofast siden
Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kærre
Til des hos Bonden stod.
Til Jotunheim at vanke
Lysted den stærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldkæmpe-Land.

Det kan jeg fuld vel sige:
Thialf' blev en Helt saa god,
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod;
Det voldte stærken Spise;
Dertil var han heel klog.
Thor monne høit ham prise;
Han bar den tunge Brog.

Roskà, den vene Søster,
Vel havde Freias Maal;
Om hendes trinde Bryster
Sig hvælved blanken Staal.
Som ingen Mø i Thule,
Hun smiilte kiæk og huld;
Over de Lokker gule
Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kobber gik,
Med Miølner paa sin Skulder,
Med Fasthed i sit Blik.
Loke var ei betynget,
Med lette Skridt han gled,
Hans sorte Lok sig slynged
Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
Sig rask afsted begav,
Da pludselig de stode
For et vredladent Hav.
De stolte Bølger skummed,
Og rørte hviden Bund;
Vredeligt Ægir brummed
Huult fra sin sorte Grund.

I dybe Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Krone af Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen dunkel
Med sin Baadshage-Stang,
Besat med klar Karfunkel.
Hans Haar og Skiæg er Taug.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet vældigt brager,
Og seer heel bistert ud.
Paa Hlesey kan I finde
Hans Muskelthrone staae.
Ran er den Herres Qvinde,
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens vilde Flugt formindsker
Vist Havets Rasen ei;
Forfærdeligt den vrinsker
Hen ad sin vaade Vei.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv Loke frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Og bad ham fatte Mod.
„Du bød mig selv hiddrage,“
Sagde den stærke Mand;
„Nu vil vi ei forsage,
I hvad der møde kan.“

Thi styrted som en Klippe
I Havet Asa-Thor;
Han lod ei Haabet glippe.
De Andre efterfoer.
Med Hielm og Pandsersærke,
Opmuntret, uforsagt,
Strede de Kæmper stærke
Mod Havets store Magt.

De stemte sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfrusang.
Da gieldte det tilvisse,
At bryde vaaden Rum;
Høit over deres Isse
Slog Havets vide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
Den understærke Thor
I Styrke har ei Lige
I Himmel, som paa Jord.
Han sine Sener spændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skiær.

Kun sielden længe dvæler
Den understærke Mand;
Snart Midgardsormens Qvæler
Vandt til det tørre Sand.
Da stod de vandbetynget
Ved Maanens matte Skin
Udi en Ørk, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Skive
Fra Himlen ned til Jord,
Før Thor kan modløs blive;
Han raabte høit de Ord:
„Nu lader os med hverandre
Ved dette røde Lius
Dybt ind i Landet vandre,
Indtil vi seer et Huus.“

De vandred op i Landet
Med stor Besværlighed;
Snart siunke de i Sandet,
Snart de paa Isen gled.
Der blæste skarpe Vinde,
Da segned Roska hen.
Loke hialp den hulde Qvinde,
Han var en Qvindeven.

Natten var sort at skue,
Det hyled fiern og nær,
Den mørke Himmelbue
Var fuld af røde Sværd,
Af Stierner med Riis og Haler;
Da skialv den vene Mø.
Man hørte store Hvaler
Høit fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
Han spændte fast sit Bælte:
„Utgarde-Loke frister
De lyse Asgards Helte.
Han skal os ei forlede,
Jeg vil hans Frækhed dæmpe.“
Saa talte i sin Vrede
Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte,
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpe Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før;
Dets ene ganske Side
Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Brogen,
De trængte vel til Føde.
Ung Roska sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.
To sødne Bukkebove
Da Hungeren fordrev.
Saa gik de hen at sove,
Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
Med Haand alt under Kind,
Sin Miølner han mon fatte
Med uforfærdet Sind.
Han maatte sig vel trøste
Alt ved sin bedste Skat,
Saa fast han den mon kryste,
Og stirred i svarten Nat.

Kogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstig sad i Mag,
Da fik han snart at høre
Et svart og vældigt Brag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var, som Jorden brummed
Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
Og røde Straaler stod;
Det var, som Muldet knaged
Under den Herres Fod.

Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbælte,
Og svang sit Hammerskaft.

Han raabte med stor Harme
Hen ad den mørke Vei:
„Hvad tør saaledes larme,
Naar Hlorrida ager ei?"
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stierneskare
Med Haler af røden Blod
En Jotun brat opklare
Alt for den Herres Fod.
I Søvne han sig strakte,
Han var heel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrakte
Langs ad den nøgne Jord.

Da mon med Miølner høde
Den Herre kiæk og bold;
Han vilde slaae til Døde
I Hast den arge Trold.

Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
Han foer saa gramt afsted,
Han havde brede Skuldre
Og stærke Knokkelled.
Ei mindste Ord han sagde,
En Stang kun var hans Værn.
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde,
Ham lysted ei at true,
Grandt ved de Lius saa røde
Han monne den Jotun skue.
Han sagde: „Siig mig dette,
Hvad est du for en Mand?“
Giensvarte stærken Jette:
„Jeg er fra Kæmpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
Med lange Stang i Haand
Jeg slaaer, at snarlig revner
Hver Ring, hvert Pandserbaand.

I Hielm og Vargestoke,
Vel foret blødt med Maar.
Jeg tiener Utgarde-Loke
Udi hans Herregaard.

Ikke du mig behøver
At sige her dit Navn.
Søn af en Sværdesløver!
Du est ei Jetters Gavn.
Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig være
Valhallas Asa-Thor.

Heel ræd du blev tilvisse
Nys ved min sagte Larm.
Med Hielmen om din Isse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter,
I alt dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd."

Den Jotun ydermere
Saaledes tog til Ord:
„Hvor mon min Handske være?
Har du bortslæbt den, Thor?"

Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe ad Valhals Gud.
Da vaagned den Herres Følge,
Og kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;“
Han ydermere mæled:
„Hvor er min Handske nu?“
Hans tykke Hielmbusk vaied,
Som Fieldets Granetop;
Han sig til Jorden neied,
Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
Ved aarle Morgenstid:
Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han trak den paa til Gru.
Da monne brat forsage
De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtes da at tale,
En Helt saa kiæk og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tillidsfuld.

„Ei Kraften i at voxe
Bestaaer,“ saa var hans Ord;
„En Ulv tidt vog en Oxe,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Ei skal mit Mod forgaae,
Skiøndt denne fule Jette
Lader til godt at slaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskaft.“

Det var sig Jetten svare,
Han støtted sig til Spiud:
„Hvad driver Thor at fare
Saa langt fra Asgard ud?
Hvad vil du, kiære Herre!
I denne Ørk paa Sand?
Hvi stander uden Kærre
Thor i Troldkæmpe-Land?“

Da svared med stor Ære
Den Gud, for Helte kiær:
„Mig lyster her at være,
Og derfor er jeg her.

Alt om din Drot hiin sorte
Jeg hørte mangt et Ord;
Snart inden for hans Porte
Staaer Valhals Asa-Thor.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gieste ham dertil;
Jeg frygter ei hans Lue,
Og ei hans Trolddomsspil.
For altid Jetter skialfe,
Naar frem treen Asa-Thor."
Da smiilte Rosk' og Thialfe
Til deres Herres Ord.

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
„Du sætter dig i Fare,
Lad af med denne Gang!
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser!
At nærmes dig min Drot.
Hvad hielper det, du raser?
Det blier din Skam og Spot.

Du kommer ei som Frænde,
Du har et fiendtligt Sind.
Det bliver din Elende,
Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om, tilbage,
Op til dit lyse Hiem!
Hvad gavner dig at drage
Blandt Lyng og Tidsler frem?
Et Hav, hvor Bølger trille,
En Ørk, hvor Stormen tuder,
Blev sat, for at adskille
Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
I Spil og Vaabendands
De stolte Guder favnes
Af Solens varme Glands.
Jer Nornen har beskieret
Et lystigt Herskerliv;
Vorde tilbedt og æret
Af Mand, saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
Fik et heel andet Mærke.
Inden Fieldets Volde
De voxe kæmpestærke.

Ei Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Faae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet,
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet oftest skiuler,
Vi diærvt med Køller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gyse maae."

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold;
Han sagde: „Onde Thusse!
Du est en arger Trold.
Min Miølner nu ei langer
Op mellem dine Bryn;
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
At tale saa til Thor?
Vil du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i svarten Jord?

Skiendt du dig høit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei, du kan forskrække
Valhallas stolte Gud!“

Han sagde ydermere
Den Herre saa mangelund:
„Var der af Jetter flere,
End Sand paa Havsens Bund,
End Øgler i Nastronds Sale,
Det var mig lige Skiel;
Det skulde mig ret husvale,
At slaae enhver ihiel.

De Guder, Helte dyrke
Med Ild og Offerblod,
Fik Kraft og selsom Styrke
Med Dannished og Mod.
Troer du, at Mørkets Jetter
I Magt os overgaaer?
At Asa-Thors Idrætter
Selv under Lokes staaer?

Du svulne Svamp tilvisse
Med luftigskiøre Spær!
Jeg burde kløve din Isse
Med dette gode Sværd.

Vel Jordens Børn maae bløde
For eders grumme Tand;
Men Thor kan eder døde
Blot med sin Skiolderand.

Den graa Alfader satte
Jer hen i sorten Hiem;
Blandt Luer og Biergets Skatte
I lumsk kun bryde frem.
Kun Natten eder maner,
Da faaer I Overhaand;
Er Livets lumske Baner
Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse pukke,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Øiet udhugge,
Og drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Biørn,
Kun dirrer eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Vælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.

Vi skal jer brat nedknuse.
Bierget blier eders Grav;
Da eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigkloge Dverge
Maae eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi eengang smykke
Med eders røde Tvæt.

Miølner, min tunge Hammer,
Gav mig en Dverg saa god;
Under dens dybe Skrammer
Frempibler Dødsens Flod.
Disligest dette Bælte,
Som giør mig stærk og stor.
Thi frygt den Gud for Helte!"
Saa taled Asa-Thor.

Det var sig Jetten svare,
Ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harnisk klare
Med Miølner høit i Haand.

Da gøs den arge Jette
Alt ved den Herres Mod.
Han sagde: „Vi vil ei trætte,
Du ædle Kæmpe god!

Jeg vil dig Veien vise
Til Utgards fierne Hiem.
Jeg skal dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.“
Han sagde ydermere:
„Du est en tapper Mand;
Kiært vil det Loke være,
At see dig i sit Land.“

Ginge de Kæmper gode
Langs med den stille Sø.
Da var ei ræd til Mode
Selv Roska, den vene Mø.
Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Brog foran;
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.

De vandred langs en Slette;
I røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Brogen synke lod:
„Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god!
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der vil vi hvile trygge
Til aarle Morgengry."

Løfted han Brogen snarlig
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med dens møre Baand.
Han sagde: „Du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god som nogensinde
Du den hos Sif kan faae."

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Alt paa den grønne Jord.

Udi de stille Skove,
Udi det lune Læ
Den Jotun monne sove
Under et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Loke,
Samt Thialf' og Roska hvid,
I Hielm og Vargestoke,
I svalen Aftenstid
Paa Græsset ned sig satte,
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Brogen skatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
„Vi maae det mage, Kiære!
At Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varlig tage
Om Brogens møre Baand;
Derfor, o Roska! fage
Jeg gier den i din Haand."

Sank da med venlig Villie
Alt under grønne Træ
Roska, den hvide Lilie,
Paa sine runde Knæe.

Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand.
Det Arbeid lidet nytted;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
Til Thialf' da raabte saa:
„Du vil vist ei formene,
At vi vor Nadver faae.
Din Søster Intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs du de skiøre Hægter,
Som slutte Skatten ind!"

Da Thialf' paa Hug sig satte
Med Brogen mellem Been;
Dens Baand han vel mon fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asa-Thor:

„Slig Knude ei man bryder
Med en lemfældig Haand;
Klogt giør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand."

Alt ved den lyse Maane
Da svared Asa-Thor:
„Dem har jeg lovt at skaane,
Og bryder ei mit Ord.

Loke, du bolde Kæmpe,
Min snilde Følgesvend!
Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
Gak du til Brogen hen.
Hvad der for Jordens Slægter
Er tungt, ja skiult i Løn,
Det troer jeg vel du mægter,
Du fagre Laufeis Søn!“

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den snilde Gud;
Hans sorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Brog i Hænde
Da tog med megen List —
Men Intet det monne bevende
Alt efter lange Frist.

Da smiilte Thor hiin faste,
Han reiste sig fra Steen;
Han monne svarlig haste,
Han var ei længe seen.

Han greb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad —
Men med de stærke Hænder
Han skilte Intet ad.

Greb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i største Hast;
Han trak det af sin Skede,
Han hug paa Knuden fast.
Heel kraftigt da han hugged,
Han brugte vel sin Haand —
Men end bestandig lukked
For Brogen de seige Baand.

Da hæved Thor hiin stærke
Sin Miølner med Hænder begge.
Han sagde: „Jeg kan mærke,
At Trolden mig vil giekke.
Thi vil jeg nu ham dræbe
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod skal klæbe
Paa brustne Pandsersærk."

Gik for den Trold at døde
Gud Thor i Ro og Mag.
Han monne med Miølner bøde,
Han slog et vældigt Slag

Ret midt udi hans Pande
Mellem de tykke Bryn.
Det maatte de Kæmper sande,
Det var et svarligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
Han Øiet halv oplod;
Han saae, i Harnisk klare
Thor ved hans Side stod.
Han sagde: „Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor staaer det sig med Brogen?
Har du nu skilt den ad?“

I Harm da Thor mon blusse,
Han bed sig i sin Læbe.
Han tænkte: „Du onde Thusse!
Jeg skal dig dog vel dræbe.“
Jetten ei længe skumled,
Han sov paa grønne Vold.
Høit det i Skoven rumled,
Saa snorked den lede Trold.

Slog da med Kraft og Harme
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved sine Arme
Heel mandeligt og tidt.

Der gnistred Ild og Flammer,
Den Gud var vred i Sind;
Thi sank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
Trak lidet med sin Mund;
Han sagde: „Jeg kan mærke,
Jeg sover i en Lund.
For tidt jeg bliver vaagen,
Nu faldt der ned et Bær.
Hvor staaer det sig med Brogen?
Nu dog vel løst den er?“

Derpaa sig Trolden vendte,
Og sov paa bløden Jord.
Da fast sit Bælte spændte
Den stærke Asa-Thor.
Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forfærd af Skoven flye.

Hans Øine stod i Lue,
Der hørtes stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal

Strakte sig stærken Jætte
Heel mødig da og seen.
Han sagde: „Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green."

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsset op.
Da Morgensolen kneiste
Alt over Skovens Top.
Han sagde: „Nu det bliver,
O stærke Thor! vel bedst,
At du dig did begiver,
Hvor du din Hu har fæst."

Gik da heel blid og rolig
Den skulderbrede Trold
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man i det Fierne saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thusse
Mod Utgard ud sin Haand;
Han sagde: „Ei du studse
For disse stærke Baand!"

Han lagde Thor i Hænde
Et Spyd med Staal paa Top.
Han sagde: „Med dets Ende
Du støder Porten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
Jeg kan ei længer gaae.
I Utgard-Lokes Rige
Fleer Jetter I see vil faae.
Lad eder ei forfærde,
Gaaer frem med rolig Fod!
I har jo stærke Sværde,
Dertil vel Kraft og Mod.“

Derpaa sin Kaas han satte,
Mens fast han Brogen bandt,
Hen mod de Klipper bratte
I Nordens fierne Kant.
Han gik med Skridt heel svare
Hen mod den Biergerad.
Da drog den Kæmpeskare
Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Monne de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gled de to tilbage
Hen paa den glatte Iis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Thialf' og Roska gyste,
Men frem gik Asa-Thor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De traadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
Ned i det steengraa Field;
Da saae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld.

Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte
Heel fro og trøstelig,
Da Mørket snart begyndte
I Lys at tabe sig.
Man skued Fakler blaane
Udi den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage
Udi den Klipperad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødligblege
Og under Øine blaae;
De op fra Bænken stege,
Og paa det Følge saae.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Saae i et andet Land.

De monne svarligt fryse
Udi det kolde Hiem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme sorte,
Hver løfted Hamren sin;
Foruden Pandserskiorte
De stod i hvide Liin.
De Hamre graalighvide
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Da Asa-Thor fremtreen.

De sagde: „Ingensinde
Slig Skare før hidkom.
Hvad søger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om.“
De monne svarligt sukke
Udi den skumle Vraa;
De sagde: „Vi mon indlukke
Kun dem, som døe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
Som gløder i liflig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?

Hvor blakketbleg en Qvinde
Uddeler Sorg og Qvalm
Blandt dem, som boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?“

Da sagde Thor hiin stærke
Til Rosk' og sine Mænd:
„Nu kan jeg fuld vel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
For Helheims sorte Grotter
Vi nu tilvisse staae.
Loke! din blege Dotter
Vi snart at see vil faae.“

Da skiælved Loke fage,
I Kinden steg hans Blod,
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu saa mod.
Han sagde: „Jeg vil ei skue
Min Æt saa drøvelig;
Til Asgards lyse Lue
Jeg atter svinger mig.“

Da raabte Thor hiin faste,
En Gud saa god, som stærk:
„Du maa dig ei forhaste
Med overilet Værk.

Hvad nytter Sorg hiin svare
Vel over Skiebnens Bud?
Lad brat slig Daarskab fare!
Den sømmer sig ei en Gud.

Alt af en Jettekvinde
Du dig bedaare lod.
Det Gode ingensinde
Sprang ud af Jetteblod.
Men vist din Elskovsbrynde
Stod udi Skuldas Bog;
Hun monne din Daad fremskynde,
Den Norne viis og klog.

Man for din Æt maa gyse,
Men hvo foragter den?
Den skabtes til at kyse
Guder, saavel som Mænd.
En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer,
Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder
For at det snart forgaaer.

Saaledes Fenris skrækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv udi Odins Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Qvide
Og Død adskilte dem?
Den eviglumske Smerte,
Ret som en Snog saa grøn,
Omvinder Jordens Hierte;
Det, Loke! er din Søn.

Vel var det, Asa kiære!
At Hel du avled stærk;
Hun bør høit agtet være,
Hun straffer Nidingsværk.
Hun er min Hevnerinde,
Hun tugter ræde Mænd;
Thi lad din Sorg forsvinde,
Og vend ei om igien!"

Alt ved den kloge Tale
Forsvandt da Lokes Frygt.
Han monne sig husvale
Alt ved den Herres Kløgt.

Sit Spyd Gud Thor da hæved,
Og stødte Døren ind;
Den let tilbage svæved,
Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
Med sine Mænd afsted.
Høit Hallen monne gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var sig Roska liden,
Den fagre Lilievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem krumme Gange
Kun svage Lys de saae;
De var saa saare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludselig de skued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit sig bued
Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var saa syglighvide.
Thor vandred mod dem hen.

De var saa saare bange,
De svedte Angstens Sved.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig, og bed.

En Stol høit monne stande
Alt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande
Og skiøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true,
Halv var hun hvid mod Fod,
Mod Issen blaa at skue
Af underløbet Blod.

Et Dødningbeen hiin hvide,
Vel bleget i Maaneskin,
Hun strakte ud til Qvide
Med et hevngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespiir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
En Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.

Tre Fakler blaalig lued,
Ved hver en Dødning stod;
Man idel Rædsel skued,
Kun intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtigt ile
Hen i de Dødes Ring.
Han raabte høit derinde
Da disse strenge Ord:
„Saa gaae det hver en Qvinde,
Som ei tør følge Thor!

I usselige Daarer,
Som frygted Saar og Død!
Nu Hel jer evig saarer
Med Qval og bitter Nød.
I lod ei Hielmen hvælve
Om Issen kiækt i Strid;
I skabtes til at skiælve,
Saa skiælv til evig Tid!“

Derpaa den strenge Kæmpe
Treen fast for Hela frem.
Han monne Stemmen dæmpe
I hendes mørke Hiem.

Han sagde: „Gustne Qvinde!
Retfærdigt straffer du;
Dog staaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
Dertil stod fast mit Sind,
Da monne han det saa mage,
At her jeg vandred ind.
Thi siig mig, hvis du mægter,
Hvad Kaas jeg tage maa,
For til de stærke Slægter
I Jotunheim at gaae!“

Da skreg til Miølners Svinger
Hel med sin Stemme styg;
Det klang, som Sværdet klinger
Udi en Pandserryg:
„Forlad min sorte Bue!
Gak frem! Snart est du der.
Det blænder mig, at skue
Din Sundheds Rosenskiær.“

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med dristigt Blik.
Sig Loke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik;

Fast han sit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun saae paa ham, og sukked,
I hendes Spiir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den stærke Gud
Alt med sit lidet Følge
Af Hulen snarligt ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer paa hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Den Gud da snarlig stod.

Thor kommer til Utgard.

Da laae ret for hans Øie
Den store Utgardsstad.
Det mon ham vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De smiilte til hans Hammer;
De havde Klippeskiolde,
Og Spyd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afsted med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sænkte det igien.

Det Jettespyd hiin lange,
Som Thialfe trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Alt med sin Kraft saa svar.
Hardt det mod Porten stævned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opsprang.

Da monne Roska skiælve;
Hun fandt sig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælve,
Og skiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot;
Der, finge de at vide,
Var Utgard-Lokes Slot.

Udi den skumle Bolig
Ei skinte mindste Sol;
Der sad den Høvding rolig
I steenudhugne Stol.
Omkring den Drot hiin svare,
Som der saa trøstig sad,
Stod udi Harnisk klare
En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
Den stærke Gud, saa trygt;
Han saae hans Læbe dirre
Af underkuet Frygt.
Han rørte ei en Sene.
Han var som Marmor graa;
Med røde Ædilstene
Paa Asa-Thor han saae.

Udi den dybe Hule
Der var stort Mørk' og Qvalm.
Han slog mod Skioldets Bule
Alt med sin Kiølv af Malm:
Da lyste Biergets Kløfter
Med Sølv og røden Guld,
Ild giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
Den Drot da talte saa:
„Du seer, at Loftet vakler.
Thi er det bedst, at gaae.“
Sit Blik Gud Thor da hæved.
Da han de Ord fornam;
Han saae, en Klippe bæved.
Og vilde knuse ham.

Han sagde: „Det maa synke.
Som ei kan hæve sig.
Du skal mig ikke ynke.
Hvis Stenen dræber mig.“
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
I Biergets Side stor,
En hvid og døsig Taage
Ud af sit Giemme foer.
Den monne rundtom fare.
Som i en Bølgedands;
Omkring den Asa-Skare
Den lagde sig i Krands.

Da smiilte Gudens Læbe,
Han saae paa Jetten stivt:
„Dit Field mig ei kan dræbe,
Og heller ei din Gift.
Valhalla jeg forlader,
Jeg er sædvanlig tryg,
As-Odin er min Fader,
Min Moder kaldes Frygg."

Da svared brat behænde
Den fule Utgards Drot:
„Jeg veed vel, til hvad Ende
Du kommer i mit Slot.
Jeg veed, fra hvem du stammer
I lysen Klædebon.
Dog skrækker ei den Hammer
Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
For stor og dristig Lid.
Husk: Jetterne er Jetter,
Og det fra Arilds Tid!
Før Aserne de leved
Med megen Vælde stor,
Da ikke tænkt var blevet
Paa Miølner og paa Thor.

Ved Verdens første Tide,
Før Nogen Lyset saae,
Var Gab i Afgrund vide,
Men endnu intet Straa.
Mod Norden Iis og Taage
Da laae i Niffelhiem,
Fra Muspels sydre Laage
Foer Ild og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Vinde
Med Riimfrost i den Grav;
De blandte sig derinde,
Og der blev Draaber af.
Ild monne Kulden dæmpe,
Og Kulden atter Ild;
Deraf fremstod en Kæmpe,
Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
Til alle Troldes Æt,
Som nu i Biergets Rader
Med megen Kraft er sæt.
Var da ei til din Kærre,
Som nu saa stolt du seer."
Da svared Thialfes Herre:
„Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist giengielde,
Fortælle Sagnet tro:
Da ved Alfaudurs Vælde
Blev til Audumble Ko.
Hun slikked Riim af Stene,
Da sprang vor Stamme god
Af kolden Kraft ei ene,
Men og af Kiød og Blod.

I kolde, stille Kræfter,
Sig blandte rørigt Liv.
Da Bure blev; derefter
Blev Bør, han tog en Viv
Af eders Kæmpestamme,
Heel skiøn og mild at see.
Deraf sprang frem i Flamme
Gud Odin, Vil' og Vee.

Hvad hele Verden aatte
Udi sit dunkle Hiem,
Sig sammenhobe maatte,
For os at bringe frem.
Først mangen Egestamme
Maa voxe, hugges smaa,
Før der med liflig Flamme
En Alterild kan staae.

Derfor, o sorte Jetter!
Saae I først Lyset her.
De første As-Idrætter
Var dem, at knuse jer.
Vi Ymer snart mon dæmpe,
Han ei vor Kraft modstod;
Da hver en Jettekæmpe
Flux drukned i hans Blod.

Vi kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf vi skabte Jorden.
Af Blodet Jordens Hav,
Udaf hans Been de fierne
Bierge med megen Gru,
Skyerne af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

Hans tykke Øienbryne
Blev sat i mangen Rad;
Deraf blev snart tilsyne
Den store Midgards Stad.
Hans hvælvethøie Pande
Vi spændte ud derpaa.
Da Himlen mon opstande;
Den farved Freia blaa.

Med muspelheimske Gnister
Vi pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hiin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer

Vi tvende Træer mon fælde
Alt ved hiin store Sø;
Da blev ved Guders Vælde
En Svend, dertil en Mø.
Den Svend frem monne komme
Af Egens Bul, saa kiæk;
Møen, den hulde Blomme,
Sprang af en Rosenhæk.

Askur og Embla klare
Blev ikke lidet glad,
Da vi dem hen lod fare
Til Midgards store Stad.
Vel alle Jordens Hære
Sprang frem af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Ild og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
I Jetters Nederlag
Bergelmer med sin Qvinde
Kun undkom paa et Vrag.
Fra dem alene stammer
Du med din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er sæt.

Til disse mørke Sale
Vi bragte eder hid.
Hvad har du da at prale
Om ældre Fødselstid?
Af Aser overvundet
Med alt dit Kogleri,
Est du til Fieldet bundet,
Og kun om Natten fri.

Men ret som Ukrud vilde
Udbreder sig heel snart,
Saa gaaer det ogsaa, ilde,
Med eders Kæmpeart.
Mod Asers Hær hiin faste
I atter prøve paa
Jer dristigt at formaste;
Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at I fordærve
Den bolde Askurs Æt,
Og mangt et Rov erhverve
Ved skammelig Idræt;
Men selv de Altre faste,
Som staae for Valhals Gud,
I vover at kuldkaste,
Og slukke Flammen ud.

Derfor fra Odins Rige
Jeg kommen er herned,
For dig, o Trold! at sige,
At jeg din Trædskhed veed;
At Valhals Herre mægter
Blot ved et Ord saa brat
De jotunheimske Slægter
Vel at fordærve plat."

Thors Blik stod høit i Lue
Ved disse strenge Ord;
Han var heel skiøn at skue,
Den stærke Asa-Thor.
De gyldne Plader lyste
Ham paa det hvalte Bryst.
I Løn hver Jotun gyste,
Han stod saa rolig, trøst.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
Han løfted op sin Hammer,
Saa tung, af drevet Jern.
Ned giennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk,
Den ved hans Fødder standsed,
Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten fage,
Den feige Utgards Drot:
„Jeg lader dig ei drage
I Vrede fra mit Slot.
Du skal din Fod her fæste
Endnu en stakket Tid
Jeg vil dig venligt gieste,
Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Vrede,
Naar Ingen meer er træt,
En Leg her tilberede,
Som sømmer Heltes Æt;
Saa kan vi uden Harme
See udi Kappelyst,
Hvo der har stærkest Arme
Og mandigst Kæmpebryst.“

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu.
Et Bord af Marmor hugget
Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fieldet,
Det var en selsom Sang.
Gud Thor ved Roskas Side,
Samt Thialf' og Loke froe
Sad udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper rundt nu sad,
Tog Loke snildt til Orde,
Den muntre Asa glad;

Han mon ei længe tøve,
Han raabte skiemtsom Viis:
„En Leg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.“

Utgarde-Lok' behænde
Da mellem sine Mænd
Til Loke sig mon vende,
Og sagde: „Siig os den!“
Loke med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand;
Han svared: „I at æde
Ei findes min Overmand.

Af hvad jeg nys har fristet,
Vel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man haver mistet,
Man atter søge maa.
Du haver stærke Giester,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiøgemester
I Stegerset vel arbeide!“

Da sagde Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
„Der er fast Intet værre,
End hungrig at gaae fra Bord;

Dog skal du mærke, Kiære!
Skiøndt du est Kostens Ven,
At du kan Intet tære
Mod een af mine Mænd."

As-Loke brat mon studse,
Han hurtig reiste sig,
Han sagde: „Onde Thusse!
Troer du at skrække mig?"
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
En Jotun, sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
Sin Husbond brat han lød.
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harnisk brød:
De fleste vare gule,
Nogle var rød' og blaae.
Den Trold ei monne skule,
Kiækt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de sad.

Hver Tand heel selsomt lyste
Alt med en Flamme stor.
Ung Roska svarligt gyste,
Af Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fieldets Skygge.
Sig Loke reiste op,
Han sagde: „Du kan tygge,
Seer jeg, med al din Krop.
Dog, om du ogsaa bruger
Hvert Lem saa mangelund,
Troer jeg, ei meer du sluger,
End Loke med sin Mund.“

Et Fad man da indbragte,
Vel hamret ud af Guld.
Utgarde-Lok' det lagde
Med lækkre Brade fuld.
Den Trold, heel sær at skue,
Samt Loke, den stærke Mand,
Da aad af al Formue,
Det siger jeg for sand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad,
Asa-Lok' behænde
Ret for den anden sad.

Da blev heel svarlig sluget,
Det var stor Lyst at see;
Paa een Gang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var sødet;
Han var da saare mæt.
Dog Jetten ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel svarligt loe;
Roska, Bondens Datter,
Var da i Hu saa fro.
De Giester alle tillige,
Som sadde i Middagsstunden,
Den Dom da mon afsige:
At Loke var overvunden.

Da sagde Utgards Fyrste
Til Thialf' i Brynien blaa:
„Da dog ei meer vi tørste,
Lad os meer Latter faae!

Vor Gammen i at spøge
Vi finder alle nu;
Thi lad os og forsøge
Nu dine Kræfter, du!"

Da svared Thialf' hiin gode:
„Hvad kalder du Forsøg?
Du maae dig ei hovmode
Ved Asa-Lokes Spøg.
Han klædte mig i Plade;
I giør mig ingen Meen,
Skiøndt I kan sluge Fade,
Dertil, som Hunde, Been."

Den skulderbrede Jette
Til Thialfe atter skreg:
„Vi vil herom ei trætte;
Siig nu kun frem en Leg!"
Da svared Thialf behænde,
Han lagde sit Harnisk hen:
„Saa vil til Maals jeg rende
Med een af dine Mænd."

Da skreg den Drot i Bierge:
„Slig Leg er saare god.
Naar man sig ei kan værge,
Saa bruger man sin Fod.

Lader os ei spilde Tiden!
Slig Leg du vist forstaaer;
Dog troer jeg, Tommeliden
Dig fuld vel overgaaer."

Thialf' rynked sine Bryne,
Han bed i Læben sig.
Da blev der snart tilsyne
En Dverg heel underlig:
Saa smidig som en Bue
Han var, men lidet føer;
Man kunde ham grandt ei skue,
Han dæktes af et Slør.

Til Leg han sig beredte;
Snart snerped han sig ind,
Snart vidt han sig udbredte
Alt efter sagten Vind.
Da sagde Thialf' hiin svare:
„Slig Krop vist Faa har havt;
Dog skal til langt at fare
Ei Myghed blot, men Kraft."

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget skialf;
Da dreied ved Løbsens Ende
Den Dverg, og mødte Thialf'.

Thialf' vilde sin Harm ei røbe
Udi det skumle Bierg;
Han sagde: „Lad os løbe
En Gang endnu, o Dverg!“

Det Løb da brat begyndte
Udi det hule Hiem.
Sig Thialfe svarligt skyndte,
Kom dog kun langsomt frem.
Den Dverg foer som en Alfe
I Hast til Maalet ud,
Da var derfra end Thialfe
Vist nok et Pileskud.

Alt til den tredie Prøve
Man strax beredte sig;
Da mon ei Dvergen tøve,
Tro mig heel sikkerlig!
Til Maalet han sig skyndte,
Foer saa paa hurtig Fod
Tilbage, hvor Løbet begyndte;
Ved Maalet ei Thialf' end stod.

Da blev til Dom forbundet
De Kæmper strax paa Stund.
At Thialf' var overvundet,
Der sagdes med een Mund.

Thialf' sig i Krog mon sætte,
Den Dverg svandt som en Vind.
Thialf's Lemmer var saa trætte,
Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde føren Jette
Til Thor, den stærke Mand:
„Du maa dog og udrette
En Idræt nu paa Stand.
Vel dine Kæmpers Lykke
Var her ei saare stor;
Men med et svarligt Stykke
Kan du dem hevne, Thor!“

Da svared Thor hiin høie
Med Haand alt under Kind;
„Det kan sig vel saa føie;
Bring mig et Horn herind!
Skiøndt Loke kunde ikke
Her æde med din Svend,
Vil jeg dog svarligt drikke
Vel fremfor alle Mænd.“

Utgarde-Lok' behænde
Da vinkte, som tilforn;
Da treen een af hans Svende
I Hallen med et Horn.

Det var af Malm hiin gule
Med mange Skrifter paa;
Uden den store Hule
Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
Det var heel kunstig giort;
Heel stort han det mon agte,
Dog langtfra ei for stort.
Sagde da Utgards Fyrste
Til Thor saa mangelund:
„Den skal vist ikke tørste,
Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
I Straf for ilde Værk,
Da Hornet ud maa tømmes
Af slig en Kæmpe stærk.
Eet Drag det sielden tømmer,
I to er Sæd at see;
Men ingen Mand det sømmer,
At stikke det ud i tre.“

Da sagde med stor Liste
As-Lok' til Utgards Drot:
„Thor er vist ei den Sidste
I Drik paa Odins Slot;

Naar han sin Haand udstrækker,
Og efter Hornet taer,
Den Gud da fast forskrækker
Valhals Einheriar.

Ydun saa kiælent kryster
For ham sin Æblemost;
Melken af hendes Bryster
Er ei saa sød en Kost.
Den Most kan Thor udtømme
Ret paa sin Kæmpeviis;
Man pleier ham berømme,
Han vinder stedse Priis.

Det Sagn er ei forborgen:
As-Odin har for Skik
Til Mimer at gaae hver Morgen,
Og faae en Kildedrik.
Et Horn, som Hvermand hylder
For Dybden, Breden sin,
Med Vand da Mimer fylder;
Det blier til liflig Viin.

Det kan jeg fuld vel sige:
Engang, da Odin drog
Ud fra sit Guddomsrige,
Da Thor hans Bæger tog,

Han drak det ud til Bunde.
Den understærke Mand.
Hans Roes er i alle Munde,
Det siger jeg for sand.

Da Odin brat erfared
Den Asas Idræt nu,
Da snarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
Han sagde: Du fordrister
Dig aabenbar, som i Løn;
Jeg troer, selv Skiebnen frister
Du rask, min kiække Søn?

Ved denne Drik hiin søde
Gud Thor sin Viisdom fik.
Hans brune Kinder gløde
Endnu af denne Drik.
Hver Gud da monne dømme,
Det var en Idræt stor.
Skulde da nu ei tømme
Dit Horn den stærke Thor?“

Da sagde Utgards Fyrste:
„Hvo veed, om i Valhal
Man kan saaledes tørste,
Som her i denne Sal?

Da flux det Horn ophæved
Thor med sin Arm saa stærk.
Dybt det i Bierget bæved,
Det var et svarligt Værk.

Meldte da Jetten lede:
„Sæt det kun for din Læbe!
Da vil af Tørst og Hede
Ei Tungen til Ganen klæbe.“
Gud Thor da monne fare
Saa sindeligt i Mag,
Han drak af Hornet klare
Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han sin Regn udskikker
Fra Tordenskyen mørk.
Den Gud med megen Ære
Da saae udi det Horn —
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt, som tilforn.

Gud Thor kun sielden pukker,
Han virker i sin Kraft;
Thi tog han store Klukker,
Lænt til sit Hammerskaft.

Han slog i Panden Rynker,
Det var en svar Bedrift,
Han drak, som Elven synker
Udi en Klipperift.

Monne da ned sig bøie
Den Herre, som tilforn;
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn.
Da mærkte han med Vrede,
At det var fuldt, som før,
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
Den stærke Asa god,
Han drak, som Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Thusse,
Som skued den Idræt,
Da monne svarligt studse;
Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtømt end,
Da hæved han sin Stemme,
Og rakte Hornet hen;

Han sagde: „I at drikke,
Jeg seer, I stande først;
Thi Valhals Guder ikke
Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Gløđ at slukke
De Guder morgenrøde
End aldrig Horn udstukke,
Men for i Kraft at gløde.
En herlig Miød blier blandet,
Det har vi der for Skik,
Meer kraftig, mindre vandet,
End denne ferske Drik.“

Da sagde Jetten lede
Til Valhals Asa-Thor:
„Naar Skuldrene er brede,
Er ogsaa Bugen stor.
Men da vi nu kun spøge,
Saa er end min Begiær,
At du vil kiækt forsøge
En anden Idræt her.

I disse høie Sale
Det er vor gamle Skik,
Os lystigt at husvale
Ved Leg, saavel som Drik.

Thi vil vi ikke tøve;
Da vi er end ei trætte,
Vi Kræfterne vil prøve
Ved Byrder op at lette."

Gud Thor da gav sin Villie
Til disse Lege brat.
Da løb ad breden Tilie
En egen Art af Kat;
Den saae paa Thor heel bange
Og krymped tidt sig ind,
Skød Bugter som en Slange
Med lumskt og frygtsomt Sind.

Den stirred gridsk og slugen
Med røde Øine smaae;
Den skød sig frem paa Bugen,
Og nær ved Guden laae.
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Og var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale
Saa skællet og saa tyk.

En Braad med tvende Kløfter
Sad i dens Gab, saa stor.
Lok' sagde: „Hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!"

Da raabte med stor Ære
Den fagre Laufeis Æt:
„Gud Thor kan evig bære,
Og bliver aldrig træt.
Han sine Sener strammer,
Saa kraftig og saa sund;
Blot veier hans tunge Hammer
Vist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold! min Tale:
Gud Thor gik ind en Nat
I Freias lyse Sale,
Tog hendes Løibænk fat;
Han nænte ei at vække
Den fagre Rosenknop,
Han greb med Hænder begge
Og løfted Karmen op.

Den Karm, det maa jeg sige,
Af friske Blomster fuld,
Var tung foruden Lige,
Den var af drevet Guld;

Dog bar han uden Bulder
Og uden mindste Sorg
Den paa sin stærke Skulder
Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
Opvakt ved Midnatstide,
Brat fandt sig did indbaaret,
Og saae ham ved sin Side,
Da fra sit Hovedgierde
Hun foer i al sin Pragt;
Hun monne sig forfærde
Alt ved hans stærke Magt.

Dog vidste han med Varme
Den Disa vel at trøste:
I sine lodne Arme
Han monne Freia kryste.
Da glemte hun at græde
Alt for den stærke Mand;
Han monne kraftigt glæde
Den skiønne Lilievand.

Da nu den Gud med Ære
I Mag slig Byrde bar,
Skulde da her vel være
Sligt Kryb den Helt for svar?

To Katte er om at trække,
Hvad han kan løft' aleen;
Han stærker' er, end begge,
Hvad siger da vel een?“

Da smiilte Utgards Herre,
Han sagde: „Tag kun fat!
Maaskee er Freias Kærre
Saa tung ei, som min Kat.“
Da bød dem Thor hiin faste
At tie baade stil;
Han monne svarlig haste
Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearm.
Heel rædsomt da den snøfted,
Men Thor stod rolig tryg;
Alt som han meer den løfted,
Den kroged op sin Ryg.

Saa vidt hans Arme rakte,
Han høit den hæved op;
Men smidig den udstrakte
Alt meer sin glatte Krop.

Et Hul i Loftets Fielde
Den Gud da monne slaae;
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
Ikkun dens ene Been;
De andre tre sig støtted
Mod Hulens dybe Steen.
Gud Thor med trætte Arme
Da slap den atter ned,
Han dulgte taus sin Harme,
Og sig i Læber bed.

Den Kat da bort man bragte,
Og Trolden, sledsk i Blik,
Til Thialfes Herre sagde:
„Saaledes den Leg gik!
Som Alt i disse Egne,
Er Katten føer og stor,
Og liden kun at regne
Mod os er Odins Thor.“

Da sagde Thialfes Herre
Alt udi Utgards Sal:
„Ved Miølner og min Kærre!
Jeg hader Ord og Pral;

Men da dog fra dit Sæde
Du kalder mig saa svag,
O Drot! da frem du træde,
At prøve Favnetag."

Da lemped mildt sin Stemme
Den Drot i samme Stund,
Han sagde: „Ei du glemme
At her vi lege kun;
At alt vort Værk herinde
Er et kortvilligt Spøg.
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes til Forsøg!"

Da meldte Lok' hiin snilde,
Den Gud fra Asgards Slot:
„Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot
Mod Væg han hende stemmer,
Og det i megen Mag;
Han hende sønderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
Den gamle Ymers Mø,
Ei læst om hans Bedrifter
Paa Jettens Klippeø,

Da med sin stærke Hammer
Dumdristig Jomfruflok
Han skienkte slige Skrammer,
At hver fik snarlig nok?

Det var stor Lyst at skue
Ham med sin Miølner der,
Hvor kiæk han stod i Lue
Midt i den Qvindehær.
Den vilde ham forbyde
Paa Land at sætte Fod;
Det monne den fortryde,
Den sank udi sit Blod.“

Da blussed Thor tilvisse,
Den Kæmpe stærk og rank;
Slog Loke mod sin Isse,
Saa han til Jorden sank.
Han sagde: „Jeg maa vel lære
Dig, onde As! paa Stund,
Den stærke Thor at ære,
Og tæmme kaaden Mund.

Du feige Vendekaabe!
Stem kun i Utgards Sang,
Du usselige Taabe,
Du Gienlyd af hver Klang!

Bespot de høie Guder,
Blandt hvem du tæller dig!
Saa vist som Fenris tuder,
Din Straf blier skrækkelig."

Da sagde Lok' behænde
Med Blussen paa sin Kind:
„Hvor kan til Harm du vende,
O Thor! saa let dit Sind?
Du veed, at her vi søge
Ved Leg at frydes ret;
Kan vi da ikke spøge
Med Tale, som Idræt?

Er da din store Vælde
Og Høimod, lyse Thor!
Saa svag, at jeg kan fælde
Den med et skiemtsomt Ord?
Af hine Møer, du dræbte,
Var ingen svag og spæd;
De Egekøller slæbte,
I Jern og Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
Som siunke for dit Sværd.
Alt om hiin Daad mig minder
Den gamle Qvinde her.

Det gaaer vist hende værre,
Det skrøbelige Siv."
Da sagde Thialfes Herre:
„Saa glem da denne Kiv!"

Da stod i Hallen inde
Ved knudret Krykkestok
En saare gammel Qvinde
Med filtet Marelok.
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun saae.

Han sagde: „Det ei sig sømmer.
At med dig brydes Thor,
Før du en Most udtømmer,
Hvis Frugt i Valhal groer."
Ud af et lidet Giemme
I Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
Han rakte Æblet hen:
Han sagde: „Naar du det æder,
Forynges du igien.

Det er af Bragis Have,
Det skienker Ungdoms Liv,
Det er en kostbar Gave
Af Gudens unge Viv."

Da satte sig paa Skammel
Den Qvind, af Alder tung;
Hun sagde: „Jeg er gammel,
Men blier dog evig ung.
Det Æble, dig skal nære,
Slut det i Skioldering!
Jeg Intet kan fortære,
Og æder dog alle Ting."

Ved denne sære Tale
Blev Thor heel underlig.
Udi de skumle Sale
Da Qvinden reiste sig.
Hun slyngte sine Arme
Om ham med megen List;
Han stred med Kraft og Harme,
Men sank i Knæ tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
Og Thialf' og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet
At drage brat afsted.

Han vendte sig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han sagde: „Du skal lede
Mig af dit Trolddomsslot.

Mit Øie sig oplader
Ei for dit Kogleri.
Den vise As, min Fader,
Mod Sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Heltelykke
En saadan Ende tog.

Du skal dig ei formaste
Mod mig i næste Færd;
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løfte Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Og nærme sig dit Hav,
Skal du dem ei forblinde
Her i din egen Grav.“

Derpaa han gik i Vrede,
Med Blussen paa sin Kind;
Ham Drotten ud mon lede,
Heel ængstelig i Sind.

I Biergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked —
Da Thor paa Sletten stod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hiin svare
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomster ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Bliants-Skiær,
Hans Brynies røde Flammer
Brød sig paa Kryds og Qvær.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Til Himmelen den høie,
Og svang sit Hammerskaft.
Da saae først Utgards Fyrste
I ham den Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste
Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm;
Skiøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm.
Skiøndt Thor udi sin Kærre
Snart kiørte bort i Mag,
Han vidste, Hlidskialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag;

At Odin, naar han traadde
I Valhal atter ind,
Brat vilde Alt forraade,
Og tærge Heltens Sind.
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: „Jeg maa sige,
Hvordan sig Alt tildrog;
Hvi nys udi mit Rige
Den Leg slig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Og slet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.“

Den Jotun til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Og sagde drøvelig:
„Vel er det, Utgards Tilie
Med dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Saa vil jeg Alt forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det du selv kan vide,
Hvor stor du est i Kraft
Med Sværdet ved din Side
Og med dit Hammerskaft.

Med megen Skræk jeg hørte,
O stærke Asa-Thor!
At i din Karm du kiørte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da du vilde drage
Ned til mit faste Slot,
Da mon jeg det saa mage.
Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
En Gud, saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskierme
Ved snilde Kogleri.
Jeg rørte Havets Bølge;
Det hialp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge,
Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrakte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strakte
Hen ad den grønne Jord.
Jeg vilde dig forfærde
Paa Nattens øde Vei;
Men eders Spyd og Sværde
Jeg sløve mægted ei.

Jeg gyste for din Hammer
Fra snilde Dverges Hiem;
Jeg vidste, hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte dig at skrække
Ved indbildt Overmagt;
O Thor! men dig at giekke,
Det aldrig var min Agt.

En Stump udaf hiin Kiede,
Hvormed I Fenris bandt,
Som Dverge hist mon smedde,
I Fieldets Vraa jeg fandt;
Den jeg om Brogen snoede
Udi min store Nød,
Fordi jeg sikkert troede,
At intet Staal den brød.

Den var til Hielp i Vaande
Heel kunstig sammenknyt
Af alle Fiskes Aande
Og alle Fugles Spyt,
Af Smæk ved Kattens Fødder.
Af Skiæg paa Qvinden feig,
Af Biergets dybe Rødder,
Af Biørnens Sene seig.

Det skete, som jeg troede,
Dog blev du ikke ræd;
Dit Bælte du omsnoede,
Og foer saa gramt afsted.
Det maa jeg for dig sande,
At paa den grønne Vang
Den kolde Sved af Pande
Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Øie skuffet.
Mildt første Slag gienlød;
Men havde det mig truffet,
Det blevet var min Død.
Af Skræk jeg qvær mon blegne;
Da trylled dig min Sang
Til hine Klippeegne;
Der først din Hammer klang.

Ved Troldens sære Tale
Thor hen i Klippen saae:
Da trende store Dale
Ret for hans Øine laae.
Den Jotun ydmyg sukked
Alt ved det svare Værk;
Han sagde: „Dem har du hugget,
Thor! med din Miølner stærk.

For dig og for dit Følge
Det virkelige Syn
Jeg monne snildt fordølge,
Og rynked mine Bryn.
Du slaaer, det maa jeg sande,
Som den, der slaaer ihiel:
Du knuste ei min Pande,
Men haarde Kæmpefield.

Derpaa jeg dig forvilded
I Biergets Kløfter om;
Alt ved min List indhildet
Til Helas Sal du kom.
Jeg tænkte dig at skrække,
Du ædle Kæmpe god!
Men intet Syn kan knække
Dit frygtelige Mod.

Og at jeg nu skal tale
Om hver en Idræt stor
I mine egne Sale,
Saa mærk vel mine Ord:
Først, Loke! du mon"æde
Med Fynd af lækkre Brad,
Det var stor Lyst og Glæde,
At see dig ved din Mad.

Dog, skiøndt af al Formue
Du aad, o stærke Mand!
Som Fieldets Ild og Lue
Dog ei du æde kan.
Det monne Kæmpen være,
Som sprang af mørken Vraa;
Hvad Under, han kan tære
Da Malm og Been, som Straa?

At, Thialfe! du mon røbe
Alt paa hiin lange Vei
Stor Raskhed i at løbe,
Jeg negter heller ei.
Men den, med hvem du rendte,
Var mere snar, end du;
Thi viid: den Trold, jeg sendte,
O Thialf'! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
At løbe dig forbi,
Det vist du aldrig negter,
O ædle Kæmpe fri!
Ved skiulte Runelege
Jeg Skikkelse den gav.
At den dig skulde spæge
I Biergets dybe Grav.

Evindelig blandt Jetter
I Bierget fiern og nær
Vil mindes de Idrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon skiule
Ved hvad som da blev seet;
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldrig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
O Asa! for din Drik,
Skiøndt ei du kunde tømme
Det Horn, som da du fik.
Enhver af mine Svende
Paa dig med Rædsel saae,
Thi Hornets ydre Ende
Dybt udi Havet laae.

Mens Vandet du mon sluge,
O Thor! saa mangelund,
Da saae vi Hornet suge
Fra Havets dybe Grund.
See kun i alle Vande,
Som her i Utgards Flod,
Da skal mit Ord du sande,
O ædle Kæmpe god!"

Gud Thor med Panden runken
Did styred sine Fied,
Da var dybt Havet siunken
Ned under Strandens Bred.
Da støtted sig til Sværde
As-Lok' og Thialf' paa Stund;
De monne sig forfærde,
Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
Den Utgards Drot, saa brat:
„Thor vil mig ikke ilde,
Han har mig alt forladt.
Mit Kogleri kun satte
I større Lys hans Kraft,
De Strande nu saa bratte
Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
Nu kommen til dit Slot,
Hiint Horn da der du finder,
Thrudvangers stolte Drot!
Lad det en Gave være,
Og lad det vidne om,
At Jetterne dig ære
Fra den Tid, did du kom!"

Da sagde Skioldets Kløver,
As-Thor, den stærke Gud:
„Mon vel min Roes behøver
Ved dig at bredes ud?
Med sønderslagen Pande
Du burde giøre Bod,
Og disse hvide Strande
Bestænkes med dit Blod."

Da skiælved Jettens Læbe,
Flux tog han saa til Ord:
„Den Svagere at dræbe
Ei sømmer Asa-Thor. —
Da Katten du mon løfte
Høit over Biergets Vold,
Da den tog til at snøfte,
Da isnede hver Trold.

Du giør os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den stærke Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundt omkring Havets Grund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue
Med vældig Kæmpearm;
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
At Jorden den berørte
Kun med sin Braad og Hale.

Den gamle runkne Qvinde,
Der monne dig til Spee,
Skiøndt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiøndt vist din Kraft var stor,
Som lærte dig at segne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiøndt hun er saare gammel,
Er hun dog evig ung.
Alfader hende lærer
At vandre vidt omkring;
Hun Ingenting fortærer,
Og æder dog alle Ting.

Hun mon os Jetter fælde;
Jeg siger dig for sand:
Selv Asers stolte Vælde
Bortæder hendes Tand.
Hun satte dig med Ære
I Knæ, den Qvinde god;
Lad det et Varsel være,
Og tæm dit Overmod!“

Da dirred Gudens Læbe,
Han tog sin Hammer fat;
Han vilde Jetten dræbe —
Da var han svundet brat.
Field over sig at hænge
Den Gud ei længer saae;
Han stod paa grønne Vænge
I broget Kløverstraa.

Hiemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
Og kasted vidt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadigt rundt ham gik.
Da hist, vor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Thialfes Fader boede;
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Strax tog han til at rende
Igiennem Mosevand.

Rundt om de lumske Moser
Løb Roska, let paa Fod;
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
Da de den Hytte saae.
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Thialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brændte,
Og stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Den Hyttes Indgang nær,
Der sad den gode Gubbe
Alt med sin Hustru kiær.
Af Hiertensglæde skialfe
De Gamle begge to.
Han raabte: „Der er jo Thialfe!“
Hun: „Der er Roska jo!“

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel svarlig Lyst.
Den Hustru monne græde
Med Roska ved sit Bryst.

Glad hendes Øine hængte
Paa Dattrens Spyd og Skiold.
Hun sagde: „Ei jeg tænkte,
At fød' en Mø saa bold."

Hun spurgte: „Hvo har givet
Dig en saa fyldig Arm?
Meer smal du est i Livet,
Og mere fuld om Barm."
Da svared med stor Ære
Ung Roska disse Ord:
„Det har min Husbond kiære,
Den stærke Asa-Thor."

Det var den gode Gubbe
Med lange Lokker graae.
Han reiste sig fra Stubbe,
Paa Thialfe stivt han saae.
Da monne Svenden buldre,
Og løfted Sværdet op
Alt med de brede Skuldre
Og stærken Senekrop.

Den Fader raabte: „Thialfe!
Du var en liden Svend;
For dig ei Kæmper skialfe,
Du var ei Kampens Ven.

Nu i din Haand du klemmer
Dit Sværd med Helteskik.
Hvo gav dig disse Lemmer
Og dette Lueblik?

Hvor fik du Kraft at stramme
Den Biørne-Buestræng?
Hvo gav dig denne Flamme?
Nys var du jo en Dreng.“
Da svared med stor Ære
Ung Thialfe disse Ord:
„Det gav min Husbond kiære,
Den stærke Asa-Thor.“

Som Thialfe nu saa mæled.
Gud Thor da nærmed sig.
Den gode Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig,
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suk:
„Jeg have rgiemt din Kærre,
Og karsk er nu din Buk.“

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord, hiin lede;
Han gik i Gaarden ind.

Han Stalden op mon lukke;
Da glemte han sin Harm
Ved Synet af de Bukke
Og af den gyldne Karm.

Den høie Jotunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
Ung Thialf' med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al sin Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.

De fede Gedebukke
Da trøsteligt de nød;
Det Blod, som kom i Krukke,
Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Auka-Thor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Det var den gode Gubbe,
Trak Thialf' ved Armen ud,
Hen til den Lindestubbe,
Bort fra den Bukkehud.

Da raabte Thor hiin høie:
„Hvi drager du ham bort?“
Den Bonde sig mon bøie,
Og trak ham længer fort.
Han sagde: „Lad mig ei tøve!
Jeg mindes Daaden sidst;
Jeg frygter, Thialf' skal prøve
Den samme Argelist.“

Da sagde Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
„Vist aldrig Thialfe atter
Vil knække Bukkebeen.

Hans Kræfter ei behøve
At styrkes nu ved Marv,
Som da han Ved mon kløve,
Og kiørte Ploug og Harv."

Da Gubben fro bevæget
Slap Thialfes Kiortelflig.
Da man var vederqvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
Klædt i sin Brynie rød,
Steg op udi sin Kærre,
Og der sin Hvile nød.

De Fugle qviddred glade
I aarle Morgenstund.
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Skinner om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldskoe til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæst om stærken Bov,

Greb saa i Haand sin Hammer,
Bød Følget fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afsted.

Den Bonde Fod ei rørte,
Saa taus han monne staae:
At de i Luften kiørte,
Han med Forundring saae.
Den Svend da med den Pige
Saae sig saa vidt omkring,
Da høit de monne stige
Op ad den Regnbu-Ring.

Hen ad den lyse Bue
Da kiørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kærren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Miølners Svinger
Alt til den Lilievand:
„Vel bedst, at jeg dig bringer
Til Freia nu paa Stand;

Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op sig lod.

Blaae Ædelstene dække
Den skiønne Freias Sal.
Blandt høie Rosenhække
Den stander i en Dal.
Sneehvide Svaner seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Eie
Er hun, den Drotning blid.
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker som en Vidie,
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa fuld om Barm.

Hun har to runde Hænder,
En Rose vel i hver,
De tvende Roser brænder
Med et livsaligt Skiær.

De lugter altid søde
I hendes klare Hiem;
Aften- og Morgenrøde
Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
Saa huld i Siæl og Sind;
Hendes varme Aande
Er Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie
Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
Siofna, dertil vel Hnos;
Ad deres Skuldre hvide
Nedstyrter Issens Fos.
Blandt Børn har ei sin Lige
Ung Hnos, det klare Lys;
Siofna, den skiønne Pige,
Er Søvnens milde Dys.

Der, meente Thor hiin stærke,
Var Sted for Roska bold;
Han kunde fuld vel mærke,
Hun bar ei villig Skiold.

Han tog de Vaaben atter,
Og sagde fortrydelig:
„Slip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt til dig.

Til Freias Fruersæde
Jeg nu dig bringe vil;
Det vil dig bedre glæde,
End mandigt Heltespil.
Der kan du Elskov dyrke;
Jeg har alt længst erkiendt,
At med din Heltestyrke
Er det kun slet bevendt.“

Derpaa til Freias Bolig
Med Roska fort han gik.
Hun fulgte Guden trolig
Med glade Jomfrublik.
Udi den vene Pige
Fandt Freia stort Behag;
Thi blev i hendes Rige
Ung Roska fra den Dag.

Til Valhal Thor mon ile
Med Thialf til megen Glæde.
Da mon i Møde smile
Ham Odin fra sit Sæde.

Han hæved op sin Finger,
Og trued, mild i Aand,
Han sagde: „Miølners Svinger!
Det var paa egen Haand.

Jeg veed, hvad dig er hændet
Hist paa den dunkle Vei;
Jeg saae dit Øie blændet,
Men hindred Daaden ei.
Du vilde selv dig raade,
Det var din Stoltheds Gift,
At takke Odins Naade
For hver forundt Bedrift.

Jeg tænker, naar du ager
Nu næste Gang afsted,
Da sindig først du tager
Din Faders Villie med.
Du est en Helt ophøiet,
Hvo vilde negte det?
Dog, skuer ei først Øiet,
Da træffer Armen slet.“

Derpaa et Horn han rakte
Sin Søn, den stærke Thor.
Gud Thor paa Miøden smagte,
Og mæled ei et Ord.

Han tænkte: „Det maa være;
Kun Daaden slet udfaldt.
Han er min Fader kiære,
Hans Magt gaaer over Alt.“

Derpaa Sæhrimner bragtes
I Kæmpersalen ind;
For Thialfe Braden lagdes,
Han var saa fro i Sind.
Valkyrien hiin blide
Ham bød en Velkomstdrik.
Saa gik man ud at stride,
Der vanked Hug og Stik.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
Var tidt i Hu saa gram.
Han lod sig Intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giekke;
Thi vilde han sig hevne,
I Dybet dem forskrække,
Han følte vel sin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen, hvor Odin sad;
Han hilsed mildt sin Fader,
Og om hans Bistand bad.
Til Fields i Jettefeiden
Den blotte Kraft er blind;
Thi kogte Odin Seiden,
Og vied Guden ind.

Til Jotunheimas Fielde
Nu Auk-Thor atter kom;
Dog mon han Intet melde
Til Asa-Lok' derom.
Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brød de Granegrene
Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havet,
Hvor Fieldets Hule stod —
Hist Ormen laae begravet —
Da voxte Gudens Mod.
Han saae sig lumsk bevæge
De skumle Bølgers Bly;
Han mærkte Ormens Lege,
Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: „Du skal ikke
Forhaane Asa-Thor,
Med Knuder ei omstrikke
Den angstbespændte Jord,
Ei giøre Sømænd bange,
Og styrte dem til Ran;
Du lumske Edderslange
Mig vorder underdan.“

Derpaa den Gud hugprude
Omskabte sig til Svend.
Hvor Hvirvelvinde tude,
Han lagde Hielmen hen.
Den var saa stor at skue:
En Klippehal med Krat.
Skiønt Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skiæg han kasted
Af Hagen da paa Stund.
Hvo havde sig formastet
Mod slig en Tiørnelund?
Til Ungersvend forvandlet
Han gik i Vadmel blaa.
At det var dristig handlet,
Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troldens Hule
Gik Thor med Rosenkind,
Med lange Lokker gule,
Som fløi for Morgenvind.
Det røde Styrkens Bælte
En Strimmel Uld var liig;
Den høie Gud for Helte
Betalte Svig med Svig.

Miølner, sin tunge Hammer,
Han som en Øxe bar.
Han tænkte kun paa Jammer,
Hans Hevnelyst var svar.
Han gik til Fieldekløften
Ved Fossens hvide Strøm,
Hvor Hymir laae ved Grøften,
Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Rusken
Flød søde Kildevand
Hvidt giennem Rønnebusken
Ud i den salte Strand.
Det maatte Vei sig bore.
Paa Stene Jetten laae;
Ei Æbler er saa store,
Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
Da med Haardusken lang
En afslidt Steen ved Strande,
Behængt med Asketang.
Som Egens Bul hans Lænder;
Hans Mund var liden ei,
Der sad tre Rader Tænder,
Som paa den glubske Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
En Eng huldsaligt laae,
Alt paa den grønne Maatte
Stod røde Blomster smaae.
Ved Hækken Lammet bræged,
Og nipped Knop af Torn;
Der gik i Kløver Qvæget
Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen,
Og reiste sig fra Seng,
Da saae han Thor i Krogen
Som en spærlemmet Dreng.
Han sagde: „Tør du vove
Fra Bøigden dig saa langt
I mine sorte Skove?
Nu aander du vel trangt?“

Da svarte Svenden liden:
„Mit Hierte banker trygt.
Alt jævner sig med Tiden;
Hvad vinder man ved Frygt?
Med Mod sig Barmen hvælve!
Mig Ingen saae saa ræd,
Jeg turde jo vel skiælve. —
Du giør mig ei Fortræd.

Det sømmer sig en Jette,
At vise Ædelmod.
Hvad kunde dig vel mætte
Min ringe Draabe Blod?
Hvad kunde det vel nytte,
Hvis her jeg stod beklemt?
Thi har jeg i min Hytte
Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange,
Det klæder sielden godt:
Pindsvinet er en Fange
Midt i sit Pileslot;
Det kiender ingen Hvile,
Det føler ei til Fryd,
Det reiser sine Pile
Forfærd ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
Langt mere svag og spæd;
Dog det kan ikke hindre.
Den er ei pandserklæd,
Dog løber den i Sporet,
Og frygter Hiulet ei;
Den har sig ofte moret
Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse
Her i dit skumle Skiul.
Jeg staaer ved dine Huse,
Som næsviis lille Fugl.
En Bid af dine Diske,
Den snapper jeg fra Jord.
Og — dersom du vil fiske,
Saa gaaer jeg med ombord."

Da Jetten drog sin Læbe
Op til sin Øreflip;
Han sagde: „Jeg vil ei dræbe
Den, som mig beder: Slip!"
Han loe enfoldigt atter
Ved hvad der blev fortalt,
Opslog en Skoggerlatter,
Saa det i Klippen gialdt.

Han skreg: „I aarle Morgen
Heel streng er Kuld og Blæst.
Her under Klippeborgen
Est du kun Luunheds Giest;
Men naar dig Havet favner
Paa Kiølens tynde Træ,
For silde vist du savner
Din Kiækhed og dit Læ.“

„Det gielde maa en Prøve,“
Gav Asa-Thor til Svar.
„Vi vil ei længer tøve;
Siig, om du Madding har?“
„Den Madding, du kan bruge,“
Giensvarte Jetten glad,
„Kan du i Haugen luge:
En Kaalorm paa et Blad.

Men er ei Orm paa Blade,
Jeg dog et Middel veed:
Grav med min mindste Spade
I Tørvemosen ned!
Om Orme maa du lede;
Tag saa din Skiortenaal,
Og bid den til en Mede!
Selv stanger jeg nu Aal.“

„Ja, Ormen skal jeg finde,“
Giensvarte Thor i Harm;
„Og Aalen sig skal vinde
Heel smidig om min Arm.
Nu bør ei længer tøves,
Hvis mig tillades kan
At tage, hvad behøves.“
„Ja!“ svarte Klippens Mand.

Da gik den Vældighøie
Paa Eng til Troldens Dyr,
Hvor med et skummelt Øie
Ham mødte værste Tyr.
Den vendte Hornets Ender
Mod ham med opbragt Hu;
Han greb med begge Hænder,
Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
Med Tyrens Hovedknub
Nu saae man Thor at træde
Hen over Gierdets Stub.
Han bar det let paa Nakken,
Han vandred hen med Hast,
Thi Hymir alt i Smakken
Opløftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
Paa Svendens Skulder saae,
Han høit hans Kræfter loved,
Og stak i Bølgen blaa.
Han brugte vel sin Aare,
Og Thor vel brugte sin,
Thi iilte Kiølen saare
Med Susen og med Hviin.

Da tænkte Thor hiin høie:
„Hvis jeg kan Ormen naae,
Og i dens lumske Øie
Til Næbbet Miølner slaae,
Da vil jeg meer mig glæde
Paa denne stille Dag,
End om i Herresæde
Jeg hørte Vaabenbrag.

Al Verdens Qval og Smerte
Kun kommer fra den Snog.
Den spænder Jordens Hierte
Afsides i sin Krog.
Al Angst og fæle Syger
Flød fra dens Huggetand;
Dens Pest i store Byger
Gaaer over Sø og Land.

Naar Manden savner Kræfter
I hidsig Feberglød,
Og naar han tænker efter,
Og føler nær sin Død,
Og naar hans Hustru læser
I brustne Blik: Farvel!
Da Midgardsormen hvæser,
Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat, bedrøvet
Har Barnet ved sit Bryst:
Nys lignte det i Løvet
Et Æble, rødt i Høst;
Nu vil det meer ei die,
Dets Øie slukkes brat —
Da kan ei Ormen tie,
Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
Fra Norden og til Syd.
Er iiskold Mandens Hierne,
Da viser den sin Fryd.
Og naar en trofast Beiler
Paa Baalet seer sin Mø,
Da Skummet aldrig feiler
Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumske Snoge
Paa Jorden fiern og nær
Udklækkes af den Taage,
Som Ormen avler her.
Den største Kæmpeslange
Paa fierne Sydens Ø,
Som Oxen ei kan stange,
Er af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
Omkring det tykke Træ;
Saa strider den i Dalen,
Og sluger Markens Fæ.
De mindre, lige bistre,
Med skiønne Farvers Plet,
Mens deres Øine gnistre,
Fordærve Askurs Æt.

Som Blomster er at skue
Den Ham med Striber paa,
Beklædt med Rosens Lue
Og med Violens Blaa.
De under Hækker stirre
Med sød, forgiftig Dunst,
Og Fuglene forvirre
Med deres Hexekunst.

Fenris er fæl tilvisse,
Den fule Nattens Ven;
Heel tidt fra Klippens Isse
Til Hel han styrter Mænd.
En Stimand er hans Hyrde,
Han er sin Hyrdes Hund;
Naar Røveren vil myrde,
Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
Han avled Tigren strax.
Før Biørnen slikte Honning
Uskyldig bag sin Tax,
Han avled, for at røve,
Hyæne, Los og Ræv;
Da maatte Biørn og Løve
Vel gaae i Striden giæv.

Fenris ved Nattetider,
Saasnart han Liget seer,
Strax i sit Aadsel slider;
Dog skader Ormen meer.
Thi vil jeg den forøde,
Paa det ei Askurs Æt
Skal vorde Ormeføde,
Og tabe Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
Til Freia, Siofn og Hnos;
Og naar de blier for mange,
Saa skal de ærligt slaaes,
Som Kæmper vorde vrede,
Men hidses ei af Had:
Er Sværdet af sin Skede,
Er Hiertet lige glad.

I Rækker skal de storme
Da mod hverandre kiæk,
Og ingen Havets Orme
Skal fylde dem med Skræk.
Som lystige, muntre Svende
De vise deres Mod,
Kiækt mod hinanden rende,
For at udgyde Blod.

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Skyen staae;
Mit Tordenskrald betyder,
At de til Valhal gaae.
Der skal dem Mioden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn."

Saa tænkte Thor, og hasted,
Og roede ivrig fort;
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bølgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han vilde Jorden løse;
Men Jetten ræd paa Stand
I Baaden greb sin Øse,
Han sad alt dybt i Vand.
Han raabte: „Ro ei længer!
Hvad holder du for Huus?
Vi sætte til med Stænger,
Med Mast, med Mand og Muus.“

Thor sagde: „Vi maa giøre
Endnu et lille Kast,“
Slog Jetten paa sit Øre
Med den afbrudte Mast.
„Nu,“ skreg den vilde Jette,
„I Fald du længer roer,
Da vil du snarlig sprætte,
Hvor Jormungarder boer.“

„Jeg frygter ingen Orme,“
Sang Thor, den Skipper god.
„Og Nordens værste Storme
Afkøle kun mit Blod.
De hilse mig saa friske.
Her standse vi paa Dyb;
Nu skal vi snarlig fiske
Skælbugtet feige Kryb.“

Med disse høie Tanker
Han løfted i sin Hede
Det tunge Jettens Anker,
Han brugte det som Mede.
Han Tyrens Hoved satte
Paa skarpen Ankerkrog.
Ei Jetten kunde fatte
Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Bælte,
Han brugte det som Snor;
Den høie Gud for Helte
Slap Angelen fra Bord.
Han bandt den ene Ende
Af Bæltet om sit Liv,
Saa lod han Snoren rende
Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over ham fløð fri og dristig Hvalen,
Men i mørke Bølgedalen
Bed han slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe
Kan han dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa han Øine lukke,
Dybet tidt har hørt ham sukke.

Vandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben suer,
Bider Stierten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig i Bankers Kage
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størkner sig til Biergets Bælter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som han ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnaroker,

Aabner Øiet han paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Tyrens Hoved ham i Møde svæver,
Dorsk sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog. om stærken Anker
Bider døsig han i Tanker
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Ælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter;
Men hans Kæmpen Intet frugter.

Asa-Thor en Fisker er med Kræfter,
Ormen med opladne Kiæfter
Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig og brænder,
Høit i Sky han Svælget vender
Med de lange Huggetænder.

Høire stort, og lidet venstre Øie,
Ringene sig farvet bøie,
Som paa smidig Pandsertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
Dragen efter gamle Vane
Galer, som en Kæmpehane.

Luften bliver qvalm af Svælgets Tørke.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke,

Spændte mere fast om Lænd sit Bælte;
Baaden truer med at vælte,
Herlig steg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister; med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Auka-Thor med løftet Hammer
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: „Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
Asa-Thor den sidste Aften
Daane skal før Eddersaften.“

Da den lumske Trold med Ulverynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker,

Tog sin Daggert frem, det skarpe Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dverge;

Gav sig til paa Bæltets Snor at file —
Da sank Miølner tyve Mile
Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
Kaster Løv paa sine Kyster;
Asa-Heimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Asa-Thor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jotun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
Da med Svømmefinners Vinge
Pladsker han til Ormens Bringe,

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skiælve,
Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter.
Da sang Asa-Lokes Datter
Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet,

Skummer, vader i de salte Bølger.
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger,

Haaber, han har Slangen Døden givet;
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet,

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skællet hefter.
Ha, de skiønne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miølner under skiægget Hage
Skiuler sig paa fælen Drage.

Loke fatter Elskov til Sif.

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hovdet hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer, og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asa-Thor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke!
Men lod for Lok' dig Intet mærke.“ —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
For ham at bære staalblank Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
I Egestammens Rift at trives,
Derved han styrkes og oplives.

Thi skiøndt han mægtigt Guden hader,
Dog Glandsen af den Høies Plader
Bestraaler h a m i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder.

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
Og pønser dybt, og vil sig hevne.
Til Ondskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumsk tillige;
Sligt elsker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, som af Løvet krandses;
Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skiønne Freia Siofn omsvinger;
Og Ydun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
I Græsset Klædebonnet falder.

Alt, hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
Og fyldig Lænd og smekkre Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie,
Hver vender sig mod Loke ofte.

Og Ingen skiuler Bryst og Hofte;
De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bølge,
Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde,
Og dukke ned som vilde Ænder.

De bruge de sneehvide Hænder.
Som Svømmefinner Bølgen tryke.

Og Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skiønne den forlade.

Men den, som Loke meest betragter,
Hvem han i Dag for skiønnest agter.
Er Sif, den Auk-Thors høie Frue.

Han blusser ved en Viv at skue,
Saa mægtig og saa skiøn tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freia, som den vise,
Den stærke Odin Livet skienkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freia kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
I Øiets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde,
Og dog en ægte Danneqvinde.

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride
Og til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok' i Øine stikke.
Hun tirrer med de stolte Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Øienbrynets stærke Bue
Er sammenvoxet under Panden.

Det vilde skæmme hver en Anden,
Men Sif det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt Flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig, og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig.
Hun skuer stolt og ligegyldig,
Og store Hænder har Gudinden,

Men hvide. som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen;
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skiønne Fødder.
Og langt og glandsfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Fletning baaret.

As-Loke seer fra Bøgestubben
Thors Viv, saa frisk som Rosenknoppen.

Da tænker han: „O, hvis jeg kunde
Engang kun trykkes af den runde,
Den hvide Arm i Birkelunden!

O, hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig i Møde,
Men aabnes kiækt, mens Øiet brænder,
Og vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske!

Og medens Thor gik ud at fiske,
O, kunde jeg ham dog til Skamme
Bag Løvet fiske med det samme!"

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast trindt omkring de Lokker gule,
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en selsom Skralden
I Søvne strax den Skiønne dysser.

Men Vinden trækker ind, og kysser
De fugtige Lokker under Kyse,
Og giør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taltes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han dig atter
Astsæl finder!
Vil du ei vorde
Villiens Frister,
Bringe du Brand i
Blodet aldrig!

Sif.

Dør opdirker
Dristig Tyven;
Er Hul i Hulen
Hærjer Musen.
Snedig Søvnen
Svigter ei Loke:
Lumsk sig til Leiet
Loptur stiæler.

Loke.

Meden møder til
Mund for Fisken,
Sax udsættes som
Snare for Ræven.
Fanges Fisken,
I Fælden Ræven —
Loke lokkes af
Qvindelokker.

Sif.

Hent i Hulen din
Hustru, Loke!
Signi dig snøre med
Sorte Lynghaar.
Bed du Angerbod
Beile vorde;
Nidsk hun negter ei
Næring Ønsket.

Loke.

Eddik'æblet
Ædes i Hunger,
Yder ei Ydun
Yndig Frugten.
Vær ei vranten,
Væneste Dise!

Beilerens Bøn lad
Barmen smelte.

Din Husbond hist paa
Havet fisker,
I Jettens Jolle
Jager Hvalen.
Ast han atter
Agter kun fage,
Leger med Laxen,
Længes hiem ei.

Vandre lad ham
Veiene sine;
Deilige Diis! og
Dine du søge.
Herligt Hulen
Hvælver med Løv sig.
Leiligheden
Er Længslers Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
Maaltid, Loke?
Iisbægret bragte jeg
Dig paa Bænken.

Af Isens Bæger,
Skumle Boler!
Atter dig Sif
Foragten skienker.

Gak, du Guders
Gustne Fiende!
Tvinge dig Taabe
Thor skal hurtig,
Stivt dig spænde for
Stormen i Natten
Mellem de mørke
Miøsens Graner."

Qvad saa Qvinden, den
Kiække Disa,
Vredt fra Boleren
Bort sig vendte.
Roligt Ryggen
Rakte mod ham,
Sov saa sødeligt
Sif paa Leiet.

Heed af Harme
Haaret da tog han,
Fyldige Fletning
Fløď fra Nakken.

Issens Skove
Saxen meied;
Pludselig Pragt fra
Panden rulled.

Let i Luften sig
Løfted Loke,
Glad ved Ranets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haarpryd-Glandsen,
Vidt for Vinden
Vifted Svævet.

Boleren blussed, som
Boldt af Ilden,
Dunstomkrandset paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyser,
Svævet da synker
Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
Ax paa Ageren
Fanged Straaler

Deraf danned sig
Duun paa Aret;
Stivt det størkned, som
Skiæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Gudbrandsdalen.
Finge deraf de
Fagre Piger
Guldhaar-Gaven i
Bøndergaarde.

Blakket bare de
Beile vene
Før hver Fletning, som
Finneqvinder.
Guldhaarfagre, som
Gefion og Freia,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre.

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dvergene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hevn ham glædte saa saare:
„Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun fletter ei meer
De Lokker saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarligen gyse.“

Som saa han sad under Granens Green
Ved Hulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen,
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel, hvad det betød,
Han mærkede, Thor var kommen;
Brat som en Lax han sig smidig skød,
Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked som Maage sig,
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: „Røver! jeg kiender dig,
Nu skal du bløde for Saxen.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
Som Møllen Meel under Hiulet."
Da var ei Loke ret længe seen,
Han kastede Trylleskiulet.

„Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?"
Sang han, heel listig i Sinde;
„Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
Du favner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
En Spøg jeg kalder det ene —
Da sværger jeg dig ved Urt og ved Løg,
Ved Mosset paa Bautastene,

Ved Odins Øie, ved Mimers Væld,
Og ved dit mægtige Værge,
At jeg vil vandre til hule Field,
Til Frænderne, mine Dverge,

Og skaffe din Sif igien et Haar
Af Guld, før Dagen er omme,
Saa hun skal ligne den unge Vaar
Med Græssets forgyldte Blomme."

Giensvarede Thor: „Du sværger, Træl!
Ved Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Ran den i Havet favner."

„Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,“
Sang Loke, „herlig at føre;
For den skal alle de Trolde flye,
Som du kun lyster at røre.“

„Ha,“ raabte Guden, „en herlig Seir!
Nei, dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Staldbroder Freir;
Vi give dig Ravne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal bølge paa Vandet.“

„O, skaan mig, Freir, du venlige Drot!“
Sang Loke med Bøn og Klage;
„Jeg skienker en Ganger dig paa dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens Ø,
Saa smidig som Tigerkatten,
Den svømmer med dig paa salten Sø,
Som Sild den lyser om Natten.“

Ved slige Løfter, som han besvor,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steg han ned i den sorte Jord
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
Fra Kilden i Biergets Bue,
Hvor Dvergene stod og hamrede Staal
Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dverge der
Dybt i de hvælvede Haller.
Med Skiødskind for af det sorte Lær
De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
Og rørte med Rosengrenen;
Deraf de danned Rubinen rød,
Indkilet i Klippestenen.

De samled en Bunke Violer smaae,
Dem plukkede Dvergekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Dan fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
Da skinte den Ædelsteen saare.
De dryppede Perler med roligt Mod
Af Enkers og Smaabørns Taare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel,
At Kæmper tilforn havde leget,
Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
Og Fisken i Leret var præget.

Hist nogen laae en Jettindebarm,
Rødbruun i Solen, forstenet.
Her sang Biergfossen med megen Larm
Sine Viser om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand
Udstak det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elephanten.

Da Loke sit Ærinde røgted nu,
Strax Dvergene giorde sig færdig.
De raabte: „Loke! vor Drost est du,
Og vel vore Gaver værdig."

Thi toge de frem et Vildsvineskind,
Det bedste, de kunde vælge;
Paa Skorsteensilden de giorde Vind
Med pustende Blæsebælge,

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knittred.
Men Loke, fortæred af skumle Nag,
Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: „De skal af Biergets Skiød
Dog ei fuldkomne dem have."

Brok traadte Bælgen, og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Loke Forvandlingen sig paatog,
Og blev en Flue med Vinger,

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
Og gav sig slemt til at stikke;
Men haard var Huden, og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
De Vildsviins herlige Første:
Til Freier den livsalige Galt,
Den straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
Den Kornmoen-Glandsen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For tro at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligste Smykke.

En jævnglat Ring af røden Guld,
To Hænder krysted hinanden.
En Blomst af Ædelsteen underfuld
Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor og af sielden Vægt,
Thi Odin skulde den bære;
Han Drotten var for Asernes Slægt,
Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
Til Gavn kan man Intet ham lave;
Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylded ham med en Gave.

Man kiendte den lidet ved een Gang brat
At see den i Dvergenes Rige:
Den eier en Dyd, hver niende Nat
Den drypper otte, sig lige.

Trolovede Par ved Baldur har
Tidt Odin med Ringene trøstet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
Laae Troskabsringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue,
De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
For at det ret skulde due.

Da Loke nu saae, hvor det Jern fik Kraft,
Og hvor det varligt blev handlet —
Det var en Hammer med stærken Skaft —
Da han sig atter forvandled,

Og foer som Bremse med smertelig Braad,
Og flagred i Blæsevinden,
Stak Smeden i Panden med skarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dvergen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganske færdig,
Thi Skaftet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dvergeflok,
Og gave det til Dverginden;
Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
Hvis Hiul hensused for Vinden;

Og spandt, og spandt, mens Guldtraaden randt,
Til Haar for den deilige Dise.
Hun snurred, og sang ved Kildernes Klang
En underlig Spindevise:

„Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
Heel frit for Vinden herefter,
Ei flette det meer, at yndig sig teer
Dets Glands med herlige Kræfter.

Hver Svend, som det saae fra Himmelens Blaa,
Hans Hierte skal Haarene fange.
Selv Lokkerne ei paa yeneste Frei
Nedbølge saa bløde, saa lange.

Skiendt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
Gudindens Tinding, den høie,
Det levende blier, og efter sig gier,
Og lader, som Hørren, sig bøie,

Beholder sin Glands i Vindenes Dands,
Og lader sig aldrig udrykke;
Som Middagens Skin, det svøber sig ind
Bag Hielmens ludende Skygge."

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
For Thor, og rakte ham Haaret;
Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae,
Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt,
Og Thor med Haaret og Hammer
Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, liig Tang paa et Rif,
Sig fast Guldhaaret paa Stande,
Og monne sig slaae i Lokker saa smaae
Om den høie, den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring.
Man tilgav Loke sin Brøde;
Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
Maa for sin Troløshed bøde.

Yduns Ran.

As-Odin ud med Hænir drog
Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
De Menneskeskikkelser dem paatog
(Vil du kiende din Mand, prøv selv hans Værk).
Af at sidde paa Stol i Hlidskialfs Slot
Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
Som Vandringsmand i Skyggernes Løv
Han aander, og føler selv sig Støv.

De reiste paa Field, giennem Ørkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
Hvor en Iisbiørn, stor som en liden Hval,
Saa eensomt stod i sit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den skiulte Guddom nær,
Og plumped ræd under Isens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veg
For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
Ei længer Fieldet nøgent steg,
Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.

Ei hængte paa Taget frosne Tap,
Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
Af Biælker Husene stærkt og trygt
I Dalene stege, med Skiønhed bygt.

I Slæder ei meer med stærken Reen
Dem mødte Finner med svarten Haar.
Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
Og vældigt kneiste Jarlers Gaard.
Og paa Bolstret laae bag Biælkers Muur
Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
Mens Lærken fløited sin aarle Sang,
Og Uglen i Granen til Taushed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
Den liden Smaadreng drev Bondens Gæs,
Og Oxerne drak af klaren Aa.
Nu tøired han dem i grønnen Væng,
Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
Men Guderne sadde paa Græssets Vold,
Som mødige Kæmper med Sværd og Skiold.

Da smiilte Seierfader, og saae
Til Loke, som bleg ved Siden sad.
Han sagde: „Saavidt jeg kan forstaae,
Dig lyster at lange til Bondens Fad.

Jeg selv er hungrig, jeg negter det ei,
Det trætter, at vandre den lange Vei;
Fra Vardø droge vi for en Stund
Til Gudbrandsdalens Birkelund."

Da meldte Loke: „Saafremt du vil,
Saa laver jeg snart et Maaltid her.
Vi har jo Alt, hvad der hører til,
Thi Oxen brøler paa Vangen der;
Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
Til Stegerset hen, som røden Ræv,
Og henter Smørret af Bondens Fad,
For vel at stege den lækkre Brad.

Imens maa Hænir Oxen slaae,
Og gyde dens Blod i Jordens Skiød,
Med Daggerten Huden varligt flaae;
Jeg henter i Ovnen de varme Brød.
Maaskee du selver, o Lysets Drot!
Nedlader dig til, hvad kun er smaat:
Slaaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Riis og Green."

Da svared Odin bag sin Gran:
„Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
Thi Mennesket lever kun af Ran,
Naar Een har vundet, har Andre tabt.

Velan, saa skynd dig paa letten Hæl,
Og følg din daglige Drift, og stiæl!
Hvis Bonden kiendte sin Giest som Gud,
Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud."

Da Hænir slagted, og Loke løb
Til Fadeburet i Bondens Huus;
Igiennem Sprækken han smidig krøb,
Og fyldte med frisken Smør sit Kruus
Han Brødene tog i hviden Dug,
Vel sigtet af den fineste Rug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hented Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hænir seen:
Den Oxe slagtet i Snor han bandt,
Og tridsed den op i Træets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
Og tvætted ved Kilden Alt for Blod.
Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smiil —
Han, som bevæger Solen stærk,
Som tænder Ild i dens Flammepiil.
Og lærer den øve sit Kæmpeværk;

Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
At mildere den til Maanen gaaer,
Og springer fra den i Gnister smaae,
Naar Natmulm dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
At lokke de røde Gnister frem,
At fange dem op med trøsket Splint,
Og med Riisqvisten at nære dem.
Og da nu Røgens hvide Qvalm
Udviklede sig af Spaan og Halm,
Og blev en Flamme, der steg med Lyst —
Da glædte sig Seierfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Øiets Blaa
Han hæved sit Blik med Guddomsskiær,
Og raabte: „Selsom i det Smaa,
Som i det Store — fiern som nær!
I Draaben Ægir, som i sin Sø,
I Solen Odin, i Gnistens Frø!
Min Søn! naar drabeligt lyner du,
Hvad giør du da meer, end jeg giør nu?“

Nu vendte Loke til dunklen Skov
Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
Og glædte sig mere ved sit Rov,
End om man havde forært ham Alt.

Og Ræven, Vesselen, Rotten kom
Af deres Huler, og saae sig om,
Og sagde: „Der gaaer vor Gud saa let,
Han lærer sit Folk at stiæle ret."

Men Odin loe, og tænkte: „Jeg skal
Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
Paa Bondens Ager i Tusindtal
Skal Kornet betale de tagne Brød.
Og Hiorden skal stønne med Yverne spændt,
Saa veed jeg, Smørret er vel fortient.
Og for det Salt, vi her har søgt,
Jeg skienker de Smaabørn Vid og Kløgt."

Nu hugged Hænir Bovene fra,
Men Loke skured skarpen Spær;
I Overdrevet han søgte da
Til Stegevenderen Kløftetræer.
I Muld han stak de Grene to,
Saa at han Spydet vel kunde snoe.
Han spidded Stegen, ved Ilden stod,
Og dreied, og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den kløgtige Kok —
Med Hænir Odin gik vidt omkring —
Og tænkte, Stegen snart havde nok,
Og prikked deri med Daggertsting;

Da flød end Blodet af Kiødet ud,
Som om det var paa en levende Stud,
Og skiøndt han næred sit Arnested,
Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted sit Hoved op,
Og utaalmodig i Veiret saae,
En stor, en gyselig Ørnekrop
Opdaged han da i Træets Vraa.
Den bredte sig vidt i grønnen Ulm
Med Vinger, saa sorte som Nattens Mulm,
Og lod et Næb under Løvet see,
Saa krumt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Øine gnistred, som Lygtemænd
I sorten Mose ved Midnatstid.
Den stirred stedse paa Braden hen.
Ved Synet Loke blev murehvid.
Den rysted Vingen — og Grenen brak,
Og Bullen lige til Roden sprak.
Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
Saa Ilden ud af Forfærdelse gik.

„Hvi sidder du der," var Lokes Ord,
„Og kogler, og spilder Maden mig?"
Giensvared Trolden: „Min Sult er stor,
Jeg Oxen nyde nu vil med dig.

Hvis du mig skienker som Giest en Deel,
Skal Braden snart være sødet heel."
Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
Og satte paa Bovene sig, og bed.

Nu svulmed Galden i Loke brat,
Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
Men som man hugger i mørke Nat,
Saa sank i Mulmet Værget her.
Med Næbbet Ørnen om Spæret kneb,
Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
Da Trolden fløi, og Loke hang
Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
Med Asa-Loke Trolden fløi;
Snart sank i Mosen dybt hans Been,
Snart stødte de sig mod Fieldets Høi.
Og Ørnen loe, og Frøerne loe.
Hvo ynker vel den Skadefro?
Med Dynd ham Mosen overslog,
Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog til Blods hans Taa;
Han græd, men koldt var Klippens Smiil.
Og Stormen under Himlens Blaa
Traf Barmen med sin stumpe Piil.

Han sank i Havets dybe Nat,
Som Pindsviin, med Makrel besat.
Han steg — da hang i Solens Skin
En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
Forgieves han høit paa Odin skreg,
Forgieves kaldte han tidt paa Thor,
I Fieldet med ham Trolden steg.
Med Lænker tykt om Arm og Been
Han smedded ham til en Kampesteen.
„Nu sid, Forræder! paa denne Blok,
Og vent din Frihed til Ragnarok "

„Jeg fatter klart," sang Loke snild,
„At du mig hader, Mørkets Drot!
Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
Forfængelig paa Luftens Slot;
Men hvis du skienker Frihed mig,
Som trofast Søn da lyder jeg dig,
Tilføier de Guder al Fordærv,
Og tiener med Villien dig og Hverv."

„Velan," giensvarte Trolden mørk,
„End een Gang prøver jeg dit Bryst:
Jeg slipper dig ud af Nattens Ørk,
Og sender dig atter til Lysets Lyst,

Paa Vilkaar, at du mig skaffer snart,
Hvad kosteligst er, af sielden Art,
Den bedste Gave, Guder fik
Fra Skabelsens hellige Øieblik.

Hist sidder i sin Abildgaard
Ydun den unge, vene Viv;
En Knude binder det brune Haar,
Og rank hun er som Dammens Siv,
Og fyldig som sin egen Frugt,
Thi over Midien svulmer smukt,
Bedækt med ærbargrønne Tøi,
Halvdulgte Længslers Morgenhøi.

Hun holder i sin Haand af Snee
Et sieldent Kar af røden Guld;
Det bragte Odin, Vil' og Vee
Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
Dets Billed Ingen saa let forstaaer:
Een høster, mens en Anden saaer;
Og Solen stiger af mørken Dunst
Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Kar hun Æblet har,
Som Rosen rødt, som Voxet guult.
En Guddomskraft heel dyrebar
Dybt holder sig i Mosten skiult;

Thi hvo som nyder af denne Frugt,
Med ham faaer Tiden aldrig Bugt,
Og hver Gudinde, som Æble faaer,
Blier atter en Mø paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
Den Fylde, denne kiække Kraft?
Ha, hver Asynie lignte Hel,
Hvis ei hun nød af denne Saft.
Som Vinden Sandets Furer, ud
Den sletter Rynker af gusten Hud;
Som Sneen dækker Høiens Muld,
Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder trøsket Green,
Den styrker matte Gubbes Blik.
As-Odin var en Olding seen,
Hvis ei ham qvæged denne Drik.
Og Thor med samt sin Vogn og Buk
Udstødte mangt afmægtigt Suk,
Hvis Ydun ei sin Most saa sød
Hver Morgen blandte med Suttungs Miød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
Der høres aldrig Sisgensang;
Thi Asa-Bragi, en Skiald saa stor,
Opliver Alt med Harpeklang.

Mod Østen vender sit Aasyn han,
Og naar da Solen staaer i Brand,
Udbreder sin uhyre Viftes Guld,
Da slaaer han Strengen underfuld.

Da røres Jorden af hellig Lyst,
Og Taaren Blomsten i Øiet staaer.
Da qviddre de Fugle Hiertet Trøst.
gO dobbelt rødmer frisken Vaar,
Og dobbelt elsker den unge Mø.
Da vorder det Oldingen let, at døe;
Udødelighedens Drossel sang,
Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Viv
Med samt hiint Kar af røden Guld,
Da skienker jeg Frihed dig og Liv,
Og sender dig atter af Biergets Muld."
„Vel!" raabte Loke. „jeg sværge vil —"
„Ei, spar du kun dit Abespil!"
Giensvarte Thiasse; „vel du veed,
Man stoler ei paa Lokes Ed.

Alt længst du var en Mindremand.
En Boldt for Guders, Troldes Kamp.
Steds var dit Løfte Skum paa Vand,
En Sky, som løses op i Damp.

Nei, vaklende Forræder! nei;
Vi vandre maae en bedre Vei.
Med Lænke binder man Bondens Hund,
Og Loke — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
Forsamlet i den hule Tand,
Og skader kun, naar i Hudens Rift
Det blander med Blodet sig som Vand;
Saasnart man Tanden ud har brudt,
Er Slangen som en nyfødt Glut,
Et Legetøi, der sig vinder smukt
Om Armen i en ydmyg Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab —
Velan! det gielder et Forsøg:
Du slippe skal med Talens Tab;
Jeg lukker Spieldet for denne Røg.“
Derpaa tog Thiasse Traad af Staal,
Og syede med en Demantnaal
Fast Lokes smalle Læber til.
Eia, det var et lystigt Spil!

„Jeg faaer ei Luft, hør først et Ord!“
Skreg Loke, „bi! jeg qvæles jo.“
„Aand du kun med dit Næsebor!
Giensvarte Trolden; „du har jo to.

Det vil erstatte din Munds Forliis.
En Næsviis bruger Næsen viis.
Storagtigt var den altid spiilt,
Og Læben har ei længe hviilt."

Saa syede han med en dobbelt Traad,
Og mumled stærke Trolddomsord,
Og agted ikke Lokes Graad.
„Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
Saasnart du bringer mig mit Rov
Ved Nordkap i Jernvidieskov,
Da løser jeg strax din Mund igien,
Og kalder Loke Biergets Ven."

Dermed han slap ham af Bierget ud,
Og høit loe Thiasse ved sin Spøg.
Slukøret fløi den stumme Gud,
Som Agerhøne for glubsken Høg,
Naar i et Ly den slipper ind,
Før Høgen reent har plukt dens Skind.
Med hængende Fiær, med Ak og O
Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
Da tænkte han: „Det er uhørt.
Hvordan faaer den, som mangler Ord,
Et Qvindehierte vel forført?

Udrettes kan det ei med Magt.
Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
Den, som er baade svag og stum,
Maa plat foragtes, liig en Dum."

Som saa han fløi over Busken lav,
Og sig betænkte vel et Døgn,
Da faldt ham ind: „Kan paa en Stav
Med Runer ikke man riste Løgn?
Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
Godhiertig er hun, røres let —
Og Loke forstaaer ei Kunsten slet."

Med disse Tanker han drog sit Sværd,
Og hug i Busken sig en Stang,
Begyndte strax med Løgnens Færd,
Og løi saa langt, som hans Kiep var lang.
I Staven risted han Runer smaae:
„I Jotunskoven jeg Æbler saae,
De hænge bag Løvet, tre og tre,
Som Solens Purpur, Nattens Snee.

I dem er større Mesterkraft,
End dem, du giemmer i gyldne Skaal.
Hvis Aserne nød af denne Saft,
Da brændte Jetterne snart paa Baal;

Da Odin Fenrisulven slog,
Og Thor i Havet Ormen vog.
Men Jetterne frygte Lysets Skin,
Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettemø —
Huld Elskov meer end det formaaer —
As-Loke Vei til Glædens Ø,
Hvor Abildtræet herligt staaer.
Disværre belured os en Trold
Bag Kobbermalmets glatte Vold,
Og for at holde Skatten skiult
Behandled Loke grumt og fuult.

Han syede mig mine Læber til
Med Staaltraad og med Demantnaal;
Han brugte mangt et Tryllespil,
Dog rakte til Kløgten ei hans Staal.
Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
Og den staaer mig i Nøden bi.
Thi rister jeg, at du det veed,
I Staven hele min Hemmelighed.

Saafremt du selv mig følge vil
Med Æblerne til Jetters Lund —
Din Hielp fornøden er dertil —
Da brister Seglet fra min Mund.

Jeg bryder Æblet ei fra Vaand,
Men naar kun du med Liliehaand
Berører Frugten — strax paa Stand
Den synker selv i Skaalens Rand."

Saa skrev han, og med Staven fløi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Ydun ved en busket Høi
Sad yndig bag sin Æbletræ.
Hun stirred stivt paa Skovens Dyr,
Og tænkte paa et Eventyr,
Betragted Hiorten, bruun og rank,
Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken gød,
Og langsomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet flød,
Og standsed ved Gudindens Fod.
Hun sad med Karret i sit Skiød,
Og kasted hen til Svanen Brød.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
I skioldbedække Valaskialf,
Omringt af hver en As og Diis
Og af saamangen lystig Alf.

Og Mimer havde nys forladt
Fru Ydun med sin Æbleskat;
Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
Med Ynk betragted hun hans Mund;
Af Listens Øine Taarer flød,
Da svulmed Yduns Barm saa rund.
Hun rakte ham sin hvide Haand,
Og i sit Fiæderklædebon
Hun svang sig, medens Mimer sov,
Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
I Luften over grønnen Muld,
Saa skiøn som Paradisets Fugl,
Med lange lyse Vingers Guld.
Da kom den sorte Kæmpegrif
Med Brusen fra sit Klipperif,
Omfatted Ydun med sin Klo —
Og alle Biergets Kløfter loe.

Da græd for silde Bragis Viv;
Men Vinden havde Taaren kiær,
Nedvifted den til Havets Siv,
Og størkned den til Perle der.

Og Gienlyd klaged høit fra Field,
Da Ydun sukked sit Farvel.
Og Lilien sank i strenge Luft,
Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage, tyk og kold,
Sig langsomt over Himlen skød,
Og Solen, som et blodigt Skiold,
I Taagen stod med Maaneglød.
Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
Og pludselig blev Vaaren Høst.
Sangfuglene fløi til Syden hiem,
Og alle Glæder fulgte dem.

Yduns Frelse.

Som Vinden blæser hen den lette Sky,
Saa svinder hver Bedrift i Evigheden.
Een Bølge sank, een reiser sig paa ny,
Og Kampen leger leflende med Freden;
Snart blinke Sværd, snart ruste de i Skeden.
Hvad er det alt? Et flygtigt Giøglemøde,
En Sommerfugl, som parred sig — og døde.

Du Helt, som svulmer af din Tapperhed,
Hvad var den meest? Et Skum paa Tidens Bølge.
Selvkiærligheden pirred Barmen heed,
Din Lykke drev, og Sværmen maatte følge.
Tilstaa det ærligt; det er feigt, at dølge:
Den Daad, som giør dig værdig dine Fædre?
Du trodsed Døden? — Det giør Dyret bedre.

Hvor fordum Timur slog ved Samarkand
Uhyre Skarer med Tartarer stærke,
Der hvirvler sig, som før, det løse Sand,
Og af hans hele Daad er intet Mærke.
I Græsset synger end den muntre Lærke,
Hvor Hiertets røde Strømme flød som Bække.
De smulne Been kan Ingen meer forskrække.

Hvad est du da, som stormer saa omkring?
Ei nær saa stærk, som Heklas Nattelue;
Thi størknet Lava sætter dog en Ring,
Som Øiet efter tusind Aar kan skue,
Og Lava modner ofte søden Drue.
Din Daad, som Asken, hviler hos de Døde;
Dit Rygte, som dit Liig, blev Ravneføde.

Dog kro dig heller ei, du liden Dverg,
Som sidder i dit Værksted hist og filer,
Til Kæmpefærden seer fra sikkre Bierg,

Og trygt som Lammet ned ad Ulven smiler,
Troer Sylen mere værd, end Auk-Thors Kiler:
Ei heller du kan Æblet reent undvære,
Hvis du dit Værktøi bruge vil med Ære.

Vil Jetten, og vil Dvergen hæve sig
Fra Ørk og Kløft til det Guddommelige,
Da, Moder Ydun! maae de skue dig
I Mimers, Baldurs og i Bragis Rige.
Fra ingen Helt din Salighed maa vige;
Da giemmes tro hans Daad i Runeskrifter,
Og evig elskes blomstrende Bedrifter.

Hvor trives Livet uden Mimers Væld?
Hvor blomstrer Livet uden Yduns Bæger?
Den skumle Surtur jubled i sit Field,
Og han, som smidiglistig sig bevæger,
Som lunefuldt med Øieblikket leger,
Den falske Gud, med Læben meer ei bundet,
Høit spotted nu, thi Ydun var forsvundet.

Naar Solen steg, da steg den taagefuld,
Til Andagt intet kiærligt Bryst den rørte;
Naar Maanen smiled over Jordens Muld,
Den intet Elskovssuk i Natten hørte.
Thor længer ei med sine Bukke kiørte,
Han stille sad, i Skiødet laae hans Hammer,
Og Odins Hlidskialf tabte sine Flammer.

Og Freias Barm sank ind; de gyldne Haar
Blev Sølv, og Øiet lignte Vand, som fryser.
Og Heimdal, som paa Buen aarle staaer,
Hvis Farve syvfold giennem Skyen lyser,
Troldqvinder saae med sorte Hovedkyser,
Uhyre Ugler liig, og med en Brusen
Af lodne Vinger, som paa Flaggermusen.

De dækte Himlen med en evig Slud,
Og kaldte Skade frem af sine Grøfter.
Niord slumred i sin Hal, den stærke Gud,
Som renser Luften, naar han Panden løfter;
Men Skade, paa et Udgangsøg, som snøfter,
Nu havde travlt hver Nat, og humped vaagen
Med sine sorte Søstre hen i Taagen.

Paa Himlen skiulte sig hver Stierne klar,
Ei rasken Skipper kunde Veien finde:
I Kattegat, hvor Bølgen høit ham bar,
Han slap sit Ror, fortvivlet, som i Blinde;
Og naar han ud sit Anker vilde vinde,
Var Touget stivt af Iis, ei til at bøie,
Og Døden viste ham sit skumle Øie.

Naar Somren kom, kom der dog ingen Sol,
Og som en Træl da maatte Bonden svede.
Til Kittel sled han op sin Høitidskiol,
Og til Alfader glemte han at bede;

Han tænkte kun paa Havre, Rug og Hvede.
Hans Hest var mere stolt, end han; i Hunden
Blev Hiertet mere varmt og trofast funden.

I Leirekongens Gaard sad Kæmper ei,
Som før, bredskuldrede med Sværd ved Bælte,
Thors gode Sønner, mildnede ved Frei,
Hvis diærve lyse Øine viste Helte;
I hidsig Kiv de sloges og de skieldte.
De bolde Fædre sov i Graven længe,
Nu kroede sig kun opblæst deres Drenge.

Naar Skialden brændte, var det Sværmerlyst,
Men ikke længer Gimles rene Flamme.
Natur! han died ei dit Moderbryst,
Kun Fordom nu og Tvedragt var hans Amme.
Nidvisen giorde Bragamaal til Skamme,
Og den, som sikkert vilde Hoben gotte,
Han maatte hykle, smigre, skielde, spotte.

Før Saga sad og tegned paa sit Skiold
Hver stor Bedrift, den Yndige, den Feire;
Nu tabte hun sin Griffel, adspredt, kold,
Besøgte meer ei Nidaros og Leire.
Paa hendes Tavle ruged Glemsels Heire.
Den friske Krands af Gran og Egeløvet
Nedtraadte slap Uagtsomhed i Støvet.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
Og Baldur saae den i sit stille Rige.
Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;
Og Baldur, blødbedrøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke,
Og Baldur — som han Luften vilde drikke —
Med Feberblussen og med Graad i Øie
Kun talte vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden;
Som Guderne fra Bifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
As-Odin mellem Guderne fra Norden
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører, hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asken er en Ørn, som Alting seer,
For at berette Sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ildblik var opmærksomt meer,
Thi Taagen stod om Træet mange Favne,

Indslørte Dal og Field og Skovens Havne.
Og Egernet, som sad ved Ørnens Fødder
I Træet, knækked lutter hule Nødder.

Med Baldur Mimer Træet gik forbi,
Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fieldekløftens Væld i Natten silde.
Graasteen, beklædt med Vedbendranker vilde,
Indklemte Dalen, Granskov dækte Fieldet,
Og Bær og Blomster skiulte Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
Sad Nornen Skuld med Læben mod sin Finger.
Forfærdelige Qvinde, hvis Forstand
Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer!
Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger.
Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebon, og Øiet snart
Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage
Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
Og smykt i broget Skæl, som paa en Drage,
Sad Varand, Tidens Mø. Men Alle Qvinder
Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Og Søvnen ei sin Flig udbreder der,
Der sænkes aldrig Norners Øienlaage.
I Middagsglands, i Stiernens Sølverskiær
De sidde stivt som Støtter; men de vaage.
Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage.
Varanda paa sin gyldne Vægt tilveier
Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfruløver i Ægyptens Sand
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skiønne Billed af den høie Pige.
Valkyrier sig hist om Lunden snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare,
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talte Mimer til den store Skuld:
„O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer;
Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld;
Hvis Falkeblik igiennem Natten stirrer:
Om Duen kurrer, eller Sværdet klirrer,
Du røres ei. Saa løs den store Gaade,
Tal! kan Fru Ydun frelses af sin Vaade?"

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer, og han følte Trøst,
Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;

Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
„Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.“

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
Og sagte rysted Jordens Overflade,
Og Strømmen til sin Bølge raabte: „Svulm!
Og Blæsten hvisled i de visne Blade.
Men Guderne hiemiilte begge glade;
Thi de forstod, hvad Nornen dem forkyndte,
Og svævende de sig til Valhal skyndte.

„Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvang,
Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger.“
Saa lød Gudindens underlige Sang,
Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
Kun han kan kue Loke, Tidens Giøgler;
Og Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte Sligt den stærke Asa-Thor,
Før, rød som Blod, han sprang fra Klippeblokken,
Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
Den blege Loke frygteligt ved Lokken;
Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
Han snurred ham omkring, saa snart med Daanen
Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

„Dit Væsen, sammensat af List og Spot,"
Qvad Thor, „vil jeg fra Valhal udelukke.
Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
Som Eddiken med Olien i en Krukke.
Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
Om du vil bedre dig, og atter bringe
Asynien paa Freias lette Vinge!"

Og Loke — han er feig, som han er fuul,
Og al hans Handling mangler Egenvillie —
Angst for igien at giøre sligt et Hiul,
Forfærdet kasted sig for Thor paa Tilie,
Og raabte: „Hvis den ranke Valhals Lilie,
Den evige Freia mig sin Ham vil række,
Da skal ei Bierg og Trolde mig forskrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri,
Thi denne Qval mit Hierte med bevæger.
Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
Men over Havets Bølge, Skovens Eger
I Freias Fiederham, som Fugl, jeg iler,
Og snart igien en bedre Lykke smiler."

Da hented Disen strax sin Fiæderham
(Meer for sin Skiønhed vel hun havde givet);
Og Loke — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asa-Livet —

Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet
Til Jotunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
Det frygtelige Mulm Fru Ydun skiuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Vei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække,
Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets skumle Sprække,
Han fløi som Uglen, og han krøb som Katten
Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
I Miklegard — med Hiertet stumt for Klage;
Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis skiønne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
I Hulen Loke. Snart han Ydun trøsted,
Og greb den smekkre Diis tæt under Brystet.

De henfløi over Klipperne. Men see,
Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Vee
Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.
Han kom — og Længselen og Smerten endte.
Knap var i Asgard Mimers ømme Datter,
Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm
Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde,
Og Odin følte Kraften i sin Arm,
Og Thor sin Hammer tog af støvet Hylde,
Og Maanen lod af Solen sig forgylde;
Ei længer Mimer sig med Rynker nærmed,
Og Baldur ikke meer i Luften sværmed.

Men see, nu kom et svart og lystigt Syn:
Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
Blev blændet af de stærke Baalets Lyn,
Og sprætted vildt med sorte Vinger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
Saa styrted den uhyre Jotunflue
Med Skræk sig i den unge Morgenlue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hækker,
Og Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden fik sin Viv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skiønne Ginnistan;
Før de hid til Norden droge
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jetters Hær og Dverges Flok:

Af de kundskabsrige Vaner
Ofte blev de da besøgt.
Vaner med til Asgard bragte
Megen Ynde, megen Kløgt,
Lærte dem at luge Tidsel
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Rytteren, den raske Niord.

I den stærke Lummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal;
Knap sad Niord paa letten Skimmel,
Saa var hele Luften sval.

Han forstod at dele Dunster
Og at farve Himlen blaa.
Skiønne Kunster,
Hvor Naturen skal bestaae!

Niord var gift paa Vaners Maade:
Blodets Baand han agted ei;
Ved sin Søster blev han Fader
Først til Freir, og saa til Frei.
Begge skiønne! Mænd og Qvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Fyrster
Asa-Landets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiskkolde Blod,
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: „Os vinker Norden
Med sit granbevoxne Field;
Hist de skiønne Søens Lunde
Hvælve sig til Livets Held.

Did jeg bringer Gudeskaren,
Der jeg bygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerflokke
Føre vi til Field og Ø;
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedække Sø.
Tænk, naar Østens høie Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamme,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!“

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
Drog foran den hele Hær,
Tørte Moser, splitted Taager,
Skilte Skovens tætte Træer.
Reisens Længde Guden mindsker,
Viser Vinden Skibets Vei.
Hesten vrinsker,
Svæver, svømmer, trættes ei.

O, hvor herlig var at skue
Niord i Luften under Sky!
Yndigt svæved Gangrens Vinger,
Som en Drøm i Morgengry.

Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
Snart besøgt, og snart forladt!
Morgenstiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner
Hvad var Asers Magt i Nord?
Hvad din Viisdom, stærke Odin?
Hvad din Styrke, bolde Thor?
Vei til Frugtbarheden finder
Freier mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skienker Freia skiønne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
Odur kaldte man ham her.
Hist i Indien ved Ganges
Traf hun ham i Heltefærd.
Møer og Svende var hans Følge,
Lysteligt de Bækner slog.
Field og Bølge
Deres Seierssang gientog.

Paa sit raske Tog han kiørte
I en høi, en gylden Karm.
Gulen Løve, spraglet Tiger
Tæmte han med Heltearm.

Ydmygt nu de Vognen droge,
Piger gik foran og sang,
Trommer sloge;
Fløiter høit i Skoven klang.

Hist fra Skovens grønne Buske
Kom de grimme Vildmænd frem,
Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
Griinte, dandste, glædte dem.
Odur ved den klare Kilde
Standsed dem i dunklen Skov,
Greb de Vilde,
Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
Nær den friske Bølge klar,
Planted han sin grønne Ranke,
Som den søde Drue bar.
Snart at presse røden Drue
Dalens unge Søn forstod.
Elskovs Lue
Fandt sin Næring i dens Blod.

Freia kom engang i Skoven,
Smagte Gudens søde Drik.
Druen hang ham i hans Lokker,
Sværmerisk var drukne Blik.

Fyldig var han, som en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod sig binde
Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
Saae det elskovsfulde Sind:
Hvor hun med de hvide Hænder
Klapped Gudens brune Kind;
Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
Svulmed knoppetnøgne Bryst;
Blomster dølge
Guders og Gudinders Lyst.

Freia nu var Odurs Qvinde,
Sielden kun de skiltes ad;
Og da Guders stolte Skare
Reiste fra den gamle Stad,
Odur sig paa Vognen satte
Med sin Hustru i sin Arm.
Tigerkatte
Trak dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
Rankens varme Fædreland;
Men hvo foretrækker Druen
For en deilig Lilievand?

I sit Kar af tynde Staver
Tog han Vinen med til Nord.
Odurs Gaver
Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skiøndt alle andre Guder
Drikke Miød og Øl og Most,
Odin qvæges kun ved Vinen
Og ved Yduns Æblekost.
Og da Odur Frei forlader,
Da fra Nord han skilles ad,
Guders Fader
Skienker han det sieldne Fad.

Kunde troløs han forglemme
Disen for saa høi en Lyst?
Grusomt sig, letsindigt rive
Fra det elskovsfulde Bryst?
Kiærligt dog han Freia favned,
Kaldte hende største Skat;
Aldrig savned
Ham den elskovsrige Nat.

Men da Ydun fløi fra Valhal,
Da den hele Skiønhed svandt,
Da han i sin unge Disa
Kun en gusten Qvinde fandt,

Sprang fra Leiet han forfærdet,
Vred sig af den Magres Arm,
Greb til Sværdet,
Høist forbittret i sin Harm.

„Ha, saa har du mig bedraget,“
Raabte han, „du lede Trold!
Løi, og kaldte dig Gudinde,
For at fange mig i Vold?
Men nu seer jeg, Larven synker;
Hvad du var, det vorder du.
Dine Rynker
Viser du mig uden Blu.“

Freias Taarer Intet virked;
Odur sig med Afsky vandt
Af de kraftesløse Arme,
Hvor han før sin Glæde fandt.
Kærren med de skiønne Katte
Og sit Viinkar lod han staae.
Den Forladte
Stirred i det fierne Blaa.

Bort han veg til sine Vaner,
Aser saae ham aldrig meer.
Freia græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fierne seer.

Hendes Skiønhed kom tilbage,
Men den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aser Frugten
Nød af Livets stærke Træ,
Ynktes Odin ved at skue
Skiønhed sørge bag sit Læ.
Høist forbittret da han sendte
Hermod med sin Tryllestang.
Hvad der hændte,
Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
Tænkte paa den skiønne Frei.
Skovens Mænd med Bukkefødder
Muntred ham ved Fløiten ei;
Og forgieves, vedbendkrandset,
Dandsed vellystfulde Mø,
Kun han sandsed
Tabte Frei paa Herthas Ø.

Som han nu, med tunge Druer,
Vedbendløv i lokket Haar,
Sværmerisk mod Himlen skuer,
Eensomt i den unge Vaar,

Mens hans Blik veemodigt svømmer.
Sødtberuset er hans Aand;
Mens han drømmer,
Trykker Nakken med sin Haand —

Kommer Hermod giennem Busken,
Rører ham med Hexegreen —
Og til Marvens dybe Piber
Trylles han til Marmelsteen.
Og saa har ham Skialden funden
Paa sin fierne Vandring hist:
Steen i Lunden,
Dækkes han af Laurens Qvist.

Men den skiønne Freia saare
Græmmed sig ved Gudens Død;
Hendes gyldne, søde Taare
Sværmerisk hver Aften flød.
Hendes Hiertes dybe Trængsel
Blander hun i Elsktes Bryst:
Bittre Længsel!
Deraf kom din søde Lyst.

Skades Giftermaal.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
En frugtbar Ø var opslugt af bælmørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Vraa,
Og som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden til Hærfaders Priis
Einheriar ei skrede, ottehundredviis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard.
For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværde, ei længer Blodet flød,
De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt.
Og tømme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freias Lund var øde; de Beilere man saae
Ei meer i Buegangen henrykte gaae.
Mens Nattergale sloge, med glødende Kind
De sad ei meer ved Kilden i blegen Maaneskin.

Hagbarth og Signe ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Qval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheima-Sal.

Mens Valhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Valhal i Baand.

Hvo først sig vilde hevne med Hielm og Skioldeplade.
Det var hiin Thiasses Datter, den umilde Skade;
Hun stod for Valhals Porte i blanken Kobber rød,
Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiøndt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei;
Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
Da funkled hendes Øine klart under sorten Hat.

Hun førte gamle Hexer med tangblege Haar,
Men selv var hun en Skioldmø i Ungdommens Vaar.
Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder, og rund var hun af Arm.
Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Vrede.
Hun saae de skiønne Guder; og Elskovens Hede
Betog det vilde Hierte. Da Baldur hun saae,
Hun sukked: „Aldrig skinte to Øine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun, fordi
Gudinden ei med Æbler staaer Guden nu bi."
Hun raabte høit i Hallen: „Jeg slutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil skienke skiøn Baldur til Mand."

Da blev for Øine bundet den dristige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,
Det Odin saa bestemte: den, som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl sorthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun sused som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undflye.

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
Kort før de alle tabte det friske Blomsterskiær,
Hun var dog mere qvik nu, hun løb omkring saa frisk,
Som naar i Bølgen piler den solvskælte Fisk.

Hun øined bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod
Oppusted Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte, det var Baldur, hun greb ham uden Ord,
Hun afrev sit Klæde — hun saae, at det var Niord —
Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skialv,
Hun krysted ham til Barmen, som Linet skiulte halv.

Hun qvad: „Vi to vi passe, vi udgiør et Par!
Naar Ydun kommer atter tilbage med sit Kar,
Da kan igien du blæse; jeg hæver Nattens Vind.
Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfax ved høilyse Dag;
Paa Hrymfax jeg om Natten forfølger mit Vrag.
Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Field;
Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
Du spreder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
Da løber jeg til Finmark med Buen paa Ski,
Og bryder giennem Sneefog min useete Sti.

Med Sisgen paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
Med Bøgeqvist i Haand, og med Blomster besat,
Du svæver paa din Ganger høit over Jordens Dale,
Og lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Hrymfaxe kun er liden, er sort med korte Haar,
Og ved dens Mund i Skiægget Riimfrosten staaer;
Men frygteligt den vrinsker, og naar den sparker bag,
Den skiller Skib ved Master, og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæseste Skrig,
Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
Sælhunden ud sig vælter, saasnart han mig seer,
Han tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret.
Har Ægir ei en Hustru i Havet med et Net?
Er Ran ei jettebaaren? er Ægir ei en Gud?
Hvi frygter du at lyde da Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid
Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
Engang at ende Kiven; og det kan gierne skee,
Hvis ei I os Foragten for strengt lade see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt.
Med Nat maa Dagen vexle, Glæderne med Qval;
Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Snee,
Da vilde snart man Stammen udhulet see.“

Med slige Taler lokked hun den raadvilde Gud.
Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
Og alle Diser sørged, især den skiønne Frei.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gik omkring.
For Freier var i Hiertet af en Kniv det et Sting;
Han signed ei sin Fader, men med uroligt Mod
Han steg i Høielofte, hvor Hlidskialfen stod.

Den Stol, den staaer i Taarnet af Valaskialfens Slot,
Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
Men Ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
Det monne Asa-Freier i Dag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
Det funkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands,
Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
Nu vil jeg eder siunge, hvad Freiers Øine saae.

Freiers Elskov.

Dybt udi Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mø han øined paa Bolstrene klar;
I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa skiødesløst hun laae.
Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaae.
Den spæde Haand begraved sig i de mørke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Fletning løb ned i Barmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
Og Læbe kyssed Læbe saa kiærligt som en Søster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand;
De lignte dog hinanden, som to Draaber Vand.
Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skiønne Barm,
Han glemte Valaskialfen og Valhallas Harm.

Men som nu bedst han stirred, han saae et Under sødt,
Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:
Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænderne som dreiet Elfenbeen.

Og ved den stærke Svulmen fra Barmens hvide Hud
Livstykket gled tilside, sprang Rosenknoppen ud;
Da vaagned hun, og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiet, saa let som en Hind.
I Kamret fløð en Kilde, der vasked hun sin Kind,
De store sorte Øine, de sneehvide Arme;
Da følte Biergekilden en inderlig Varme.

Den syded giennem Fieldet, for ei sin Kraft at spilde,
Til Askurs Æt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgieves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
Man undrede sig saare, den sieldne Brønd man dyrked,
Og det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldet rød,
Den sorte tykke Fletning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst,
Hver Funke Freier følte, den smelted hans Bryst.

Saa fletted hun om Issen af Haaret sig en Krands,
Smykt med violblaae Stene, det gav en liflig Glands.
Af sølverhvide Steenhør en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Vængen til sin brogede Ko.
Den græssed dybt i Kløver med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i det grønne Kløver hun ned sig havde sat,
Tog med de hvide Fingre det spændte Yver fat.
Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
Ha, hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jettinde;
Han sukked: „Aldrig saae jeg en venere Qvinde.“
Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
Men Uskyld var i Øiet, paa Panden Forstand.

Ild blussed paa Kinderne, men Læben smiilte huld;
Af Trofasthed og Ømhed var Barmen saa fuld.
I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
Hvor hyggeligt hun hæged de Søskende smaae,

Og kiæled for sin Fader. Hun klapped hans Skiæg
Med sine glatte Hænder, og hængte paa Væg
Hans Kogger og hans Bue, da han kom hiem fra Lund,
Og skar i Skiver Brødet i Melk til hans Hund.

Hierper og Ryper hisset paa Kiøkkenbiælken hang;
Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droslens Sang.
Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
Hvis Lige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt,
Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
Da foer der af dens Kiærne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
Ei heller bruuntes Kinden, ei tabtes Barmens Snee.
At hun var jettebaaren, deraf man kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tømme Sølverkruus;
Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
Med Bukkeskiæg de fleste, de andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Troldenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Biørne nogle; de boe i Skovens Grøft;
Utysker, Kæmper og Drauger, i Fieldets dybe Kløft.

Men nogle ligne Mandkion, som Guder i Valhal;
At de mod Aserne strede, det voldte deres Fald.
De har ei Asa-Magten, dog Trolddom de forstaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymthusser med Magt
Hendes Fader vilde gieste; hun saae dem med Foragt.
De sad ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkre Liv;
Da rødmed høit af Vrede den unge Jetteviv.
Hun trued: „Hvis ei høvisk I gode Sæder vise,
Da bort jeg mig forføier; saa kan I ene spise.“

Saa mægtig er Skiønhed, med Yndighed foreent:
De skammed sig, og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skienkte hun dem Mieden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kyssed sin Faer,

Og iilte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
Hun stirred ud fra Bierget med et uroligt Mod;
Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
Og løste langsomt Sløifen for den svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
Den sendte klar sin Lysning i Fieldkløftens Vraa.
Hun meente, det var Maanen, den blide Nattens Sol —
Men det var Asa-Freier paa Hlidskialfens Stol.

Han saae, hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
Da ønskte han den Skiønne vel tusinde Godnat.
Fra Taarnet som en Drømmer han steg i stillen Stund,
Og vandred hen i Maanskin til Freias Bøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freias Skov,
Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
I store gule Duske hang Løv paa sorten Green;
Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
Ham tyktes, Træernes Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne mærkte han med Lyst,
Han syntes, at det lignte Sukket i hans Bryst.
Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued Alt forandred. Heimskringla var vel død,
Fordi nu Bierget giemte Demanten i sit Skiød;
Men det var ei Fru Ydun, som Freier ønskte sig,
Huldsalige Jomfru Gerda! Jettinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanker, hans Søster Freia hist,
Svøbt i de blege Lokker, kom frem bag Skovens Qvist,
Som en afblomstret Frue ærbar i Linet staaer,
Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder. „Usalige!“ hun sang,
„Hvad vilde du paa Hlidskialf? Forhexet var din Gang.
I Fald jeg var en Disa, som før, i al min Pragt,
Til Jotunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skienke Freir
En Jettemø til Hustru? Har han dig ikke Eir
Til Brud udkaaret længe, som skienker Sundheds Blod,
Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?“

„Mig Odin ei kan tvinge,“ giensvarte Freier vred,
„Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
Den Ild, som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.“

Saa sad de gode Søskinde, og deelte Længslens Qval.
Den hulde Freia sukked bedrøvet i sin Sal;
Hun sagde: „Kiære Broder! Fremtiden er for dig;
Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi den, som Intet eier, har dog det Haab at naae,
Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.“

„Ha,“ sukked Freier modløs, „jeg er ei længer Van!
Ja, var jeg skiøn at skue, som før Fru Yduns Ran;
Men svunden er mit Tække, jeg er mig selv ei liig,
Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.“

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Boldt.

Træet stod fuldt af Knopper, de svulmed, og sprang ud.
Da følte Frei for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
Hun nedslog sine Øine, hun vilde dem ei troe:
I Lunden var udsprungne de fagreste Knopper to.

Freier saae paa Bækken, som nys bag Stene krøb,
Nu snelt den i Violer bag Lærketørven løb.
En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Dusk;
Skød Øiet over Axel, og saae en Rosenbusk.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Luften høit en Klappren de hørte, saae sig om,
Og mærkte, det var Storken, som med sin Mage kom.
Den drog fra Blaamands-Landet, dens Reise var stor;
Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord!

Den søgte til sin Rede hist i det høie Træ.
I Engen atter brølte derude Markens Fæ,
Og fra sin sorte Larve ved Solens Atterkomst
Fløi Sommerfugl til Blomsten. selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Luften, en Vrimmel blev med eet.
Freir og Freia sukked, de følte, det var hedt.
De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædessang.

Glæden i Valhal.

Da iilte dem i Møde Freiers gode Skosvend,
Vel Skirner man ham nævner. „Nu er hun her igien,“
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see;
„Nu Ydun er i Valhal. Endt er Asernes Vee.“

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skiønne Æblebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga, den Moder, smiilte; thi fra forløste Jord
Var hende sendt en Bladkrands til Pragt for hendes Bord.
Hun foreskar Særimner i lange, store Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Æskemø, omkring da Flæsket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, iskienkte liflig Miød.
De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
Var ledig Plads for Freia og for den Asa Freir.
Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
Mod hendes Skulder heldte sin mægtige Tinding.

Hos hende smiilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
Han Læben trak tilside, og viste Tandens Guld.
Han hører Græsset voxe, han hører Ulden groe,
Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To.

Gefion, den friske Skioldmø, ved Heimdals Side sad.
Det hialp ham ei, han lefled, og rakte hende Mad;
Frisk var hun, som naar Knoppen af Fylde briste vil,
Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Spil.

Alle de unge Piger, som kiender Elskov ei,
Som, før dem Freia signer, maae vandre Dødens Vei,
Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Boldt,
Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

Der plante de og vande; dem glæder Blomsters Hær,
Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de skotte iblandt til Freias Lund,
Og sukke stundom lønligt, naar Maanen straaler rund;
Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Lige over for hende en yndig Disas Magt
Afstak til Gefions Kulde, som Ømhed til Foragt:
Det var den stille Siofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I muskelskællet Brynie, som over Barmen sprak,
Sad Ægir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
Ved ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
De bange Diser skottede til Ægirs fule Viv.

Thi lumskt var hendes Aasyn, og grusomt hendes Blik,
Og aldrig var hun gladere, end naar et Skib forgik.
Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal;
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun afstak til den, som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
Thi det var Asa-Baldur, der atter var saa skiøn,
At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysgule Lokker man skilt i Panden saae,
Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik,
Hvorhen hans Øie skued, det dybt til Hierte gik.

Han lignte den, som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Øre, og ikke Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Øine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt,
Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talte med ham gierne,
Hun smiilte, som en Bølge ved Skinnet af en Stierne.

Af Steen en høirød Plante, et blaahvidt Perlemor
Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
Hun gav det Baldurs Nanna, at skienke det i Nød
Til dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Ved Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Siofn!
Da, naar hun stærkt anraabes, da giør hun Siælen fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Og skeer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
Saa hæver hun paa sin Vinge dem op til Freias Sal.
Hun skienkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
Og svang fra Egen Hagbarth til Freias glade Vang.

Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
Han hvisked sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hødur er Nattens Konning, han er saa blind, som stærk,
Han sad med Sølverstierner i kulsort Pandsersærk.

Hemmelighedens Vogter er Vidar allenstund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
Men bred han er af Herder, og stærkest efter Thor,
Og stærk er den, der tæmmer, liig Vidar, sine Ord.

To Aser, som forenede man sielden finde skal,
Sad altid kiærligt sammen i Asa-Odins Hal:
Den første kaldtes Loder, Hænir den anden Mand,
Hiin Guden er for Skiønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den strenge Var, som binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eder; og den, som Eden brød,
Den viser hun til Nastrond, til evig Angst og Nød.

Ved hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ven
Forsete, den Retfærdige, kom ei saa snart igien;
Han var til Jorden steget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga med Skiold og Griffel var med Forsete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man vented hende tilbage, nysgierrig mangelund,
Thi hun for Guderne læste i solrød Aftenstund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød.
I Brudeseng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fieldets Krog,
Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne, og loe;
Dybt Benene neddingled. Da var kun lidet fro
Den ængstelige Skipper; Vandhose blev til Vand,
Og skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb sin lange Landse, da vanked Banesaar.
„Op, hielp mig, kiære Brudgom!“ til Niordur hun skreg,
Da blev af Harme Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage.
Da følte Niordur saare sin Vælde tiltage;
Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
Med fine Splinter af Isen, som smelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde køle just hele Nordens Luft;
Da seired Niord, og vifted igien i Blomsterduft.

Nu blev en Fred der sluttet: I skiønne Dage ni
Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
Saaledes vexler Uheld evindelig med Held.

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu hersker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
Og Intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa-Niord,
Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
Og mere deilig findes vel ingen Skov og Vang,
End Danerskov, som dufter til Nattergale-Sang.

Af Vrede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn.
Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge.
Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Mieden man ombød,
Thi mens Forsete dømte, han rensed Luftens Skiød.
Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra med hulde Lader ei langt fra Baldur sad,
Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
Huldsalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
Naar Surtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
Sad Uller, goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialfen klar,
Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
Høit hvælved sig de Haller med lyse Farveskiær,
Hvis Piller vare saa ranke, som Skovens bedste Træer.

Rundtom hang gyldne Skiolde og Sværd med Sølverhialte.
Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte
Den Nød, der nys var hændet, og havde truet Nord.
Imens gik Yduns Guldkar med Æbler om Bord.

Og Sangen steg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
Og tabte sig mod Hlidskialf fiernt i den sorte Luft.
Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
Det var mod Erwins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freia; til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer.
End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Og varted op som Smaadreng i korten Pandserkiol.

Men Freia sorgfuld stirred, og saare lidet nød,
Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flød.
Hun tænkte: „Hvad er Skiønhed? Hvi kommer den igien,
Hvis ei den bringer atter til Hiertet Hiertets Ven?“

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
Odin, den Vældighøie. Da gik og kom igien
Hermod, den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
Og bragte Freias Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kæmte langt over Skuldre smaae
Den spæde Mø paa Tilie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, hun trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freias skiønne Barm.

Nu reiste sig fra Borde Odin, den høie Gud,
Med Harm i Øine hvisked til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Tryllestav i Haand,
Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

Ak, havde dog Valfaudur ei seet skiøn Freias Graad!
Saa sønderriver Vreden tidt Hielpens sidste Traad.
Hvis Odur nu sin Hustru kun een Gang havde seet,
Jeg vedder, han elskte atter, fortrød, hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
Han staaer med aabent Øie, men Øiet Intet seer;
Besiæles ei af Druen, som svulmer i hans Haar;
Han staaer paa skiønne Fødder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke, hvad hun leed.
Fra den Tid blandes Elskov med sød Veemodighed.
Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig, som smuk;
Hun bringer Elskov Glæde, men Freia Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskialf gik Odin nu i den næste Hal;
Der vented ham Einheriar, de stod i Tusindtal.
Syn, den gode Vogterske, vidt aabned Portens Fløi,
Da traadte mellem Kæmper Odin, den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De stode med Hul i Brystet, saa blege, med Blod bestrængt,
De stirred som i Drømme. Hvo havde Sligt vel tænkt?

Da fremtreen Eir, som fulgte Odin, den Herre god,
Det røde Saar hun rørte med Saften af sin Rod,
Da voxte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr;
Da vaagned de gode Kæmper, og saae først, hvor de var.

En mægtig skiægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
Thi kløvet var hans Isse med Eggen af et Sværd.
Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Vægt
Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte; „Kæmpe! hvad kaldte dig Stridens Flok?"
Han svarede: „Stærkodder; mit Navn du kiender nok.
Paa Jorden mange Fiender jeg Ravnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem som Venner her atter blandt de Døde."

Hærfader mælte: „Stærkodd! du var jo Niding først,
Til en skiellig Udaad dig bragte Guldets Tørst."
Han svarte: „Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Brøden daglig i firsindstyve Aar.

Jeg veed, at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.“
Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
Han i sin Favn ham trykte, og raabte høit med Graad:
„Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst.
Lyksalig den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst!“
Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød
Indstyrted, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hiertet, høit græd den stærke Gud.
Roska, den Terne, bragte en deilig Lossehud;
Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
Mens Thor selv Kaaben hængte om Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i hans Haand.
Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand.
Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
Men som ved Baldurs Kilde aftvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
Den Fare, som paa Jorden knap Modet overvandt,
Den var kun her at skue som Børneleg og Tant.

Da giordes Svinefylket, man fældte blanke Spyd,
Af utallige Sværde blev hørt en Hvislelyd,
Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
Og Klingen traf, som Lynet, der dræber, før det sees.

Forundret stod Stærkodder med stille selsomt Sind,
Betragtende de Haller, som slutted Gaarden ind:
I Midten Valaskialfen, Vingolf og Gladheim der,
Og Friggas lyse Fensal opløftede sig her.

Men over Valaskialfen det frygtelige Taarn,
Hvis Lige Jordens Øie vist aldrig saae tilforn.
Det var, som Midgardsormen i Skællets stærke Glands,
Hvis lodret den sig løfted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
En Ged mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
Fra Gedens Yvre strømmed en bruunlig Drik, som fled
I Karret ned i Vingolf, og blev til liflig Miød.

Men høit fra Hiortens Takker sprang Vand med Blink og Skum,
Med evig lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum.
Naar ned da Straalen pladsked, den Sølverbæknet fandt,
Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist bag det skiønne Bulværk Asynierne sad,
Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad.
Med deres hvide Hænder de Egekrandse bandt,
Og kasted dem i Gaarden til Heltene, som vandt.

Stærkodder steg paa Taget, for Alting at beskue,
Ham Hermod viste Veien i Aftenrødens Lue.
Han saae, hvor Heidrun nipped af Asketræets Top,
Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
Stærkodder skued Bifrost, den underskiønne Bro.
Med røde, gule Striber, violne, grønne, blaae,
Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Vraa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
Den Bro er slem at fare, den er saa steil, som puur;
Men Guderne sig holde, liig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden. Man paa en Bakke saae
Et Lysthuus, let og fagert, med Piller i det Blaa.
De lysegrønne Bøge indslutted Blomsters Dal.
Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freias Sal.

En Skov stod sort mod Norden. Paa steile Granekant
Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
Takt Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; og Maanen klar og rund
Saae ned paa Valaskialfen, Thors Skov, og Freias Lund.
Da mellem Skyer øined Stærkodder fiernt et Skiær;
„Hvad?“ raabte han til Hermod, „har I to Maaner her?“

„Den Lysning,“ svarte Guden, „som du en Maane troer,
Er Breidablik, det blege, beklædt med Perlemor.
Der hersker Asa-Baldur i Skyens Sølverhang.
Hør, hvor med hvide Alfer han holder Aftensang!“

Da mærkte man fra Skyen en huld, livsalig Lyd,
Den bæved, som i Hiertet Uskyldighedens Fryd.
Men nedenfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
Da veg de fromme Toner, liig Duen for en Høg.

Nu gik de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd;
Man drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord,

Og qvad et Drapa sammen. Eenstemmig herlig klang
Den høie Kæmpevise, det var en sielden Sang:
Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
Men plukket nu, og presset til een livsalig Viin.

Her brused ingen Avind, her lured intet Nag;
Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
Og glædte sig, som Barnet, der skiønne Blomster saae,
Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad;
Stærkt Sølverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Mioden nu var drukket, og Skialdesangen endt,
Frem Asa-Loke traadte. Hans Væsen er bekiendt;
Snart blussed han af Hovmod, snart stilte han sig blot
Ved uanstændig Gioglen for alle Asers Spot.

Dog var han kløgtig, vittig, og kunde Guder more.
Skiøndt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans Kløgt,
Og steds han var paa Færde, hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
Snart Venner og snart Fiender. Men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder. Mens Mioden man ombar,
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig, guul,
Som han med Hexen avled i Hulens sorte Skiul;
Men ei den Leg behaged, hans Løier ei ham hialp,
Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Øine gloede, hver Dag den voxte meer,
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
Han hvisked ham i Øre; da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, at Fenris var forhadt,
Da ud han lukte Ulven i den bælmørke Nat.
Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned,
Hialp Røveren at myrde, og glubsk i Liget bed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
Og hented een af Bukkene, som spændt for Kærren stod.
Den skiæggede Tangnioster udstødte dybe Suk;
Hvor tungt at være Giøgler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Hosebaand,
Og snoede sig det i Brynien saa smidig med sin Haand.
Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tangnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
Da høit i Valaskialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt sin Skam,
Han troede, de loe ad Bukken, endskiøndt det var ad ham.

Sligt Giøgleri kan more, men kun en liden Stund.
Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund.
Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet kan sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi; thi Gefion rynkte Bryn,
Den strenge Mø forarged det taabelige Syn,
Hun vilde sig bortbegive. Da hvisked Asa-Thor:
„Siung Noget, som fornøier det vene Pigenoer!“

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
Han sagde: „Jeg vil siunge den skiønne Gefions Sang.“
Da satte sig Disen atter; en Mø er ei saa sær,
At naar man hende roser, hun har jo Sangen kiær.

Bragis Sang om Gefion.

Da Asaskokke
I tætte Flokke
Fra Østen rede
Med Sværd af Skede,
Giennem tykke Skove,
Over sølvblaa Vove,
Over steile Bierge;
Da blanken Værge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet:
Da rank som Sivet
Gik Gefion silde
Ved Sveakilde,
Hvor Jettehuset

Ved Flodegruset
Af Biælker sig hæved;
Hvor Gylfe kræved
Skatten af Landet,
Saa vidt som Vandet
Biergsletterne fugter
I Tvillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Ved Harpens Tone,
Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skiæg til Bælte.
Og Harpeklangen
Indlokte Disen,
At høre Visen.

Men Gylfes Sønner
Paa Skiønhed skiønner:
De saae Gudinden
Saa let som Hinden
I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommen bøde
Den Rosenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Høie
Med deiligt Øie
I Hal at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser,
Og under Pandser
Slog Hiertet smeltet,
Som før kun hørte,
Naar Vreden førte
Dem Sværd fra Bæltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiste.
Og Halsen kneiste
Efter stolten Vane,
Som naar en Svane
Sit Hoved hæver,
Mens Vandet bæver
Af Vellystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Voven flyder.
Saa Gefions Dyder
Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre,

Og Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, I Jetter!
Miødhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke,
Og høre klukke
I Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar sig atter
Fuldmaanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser.“

„Gefion! du Ranke!
Bliv her, at sanke
Blomster hver Sommer,
Naar Droslen kommer.
Ei du forlade
Det svenske Stade!

Hvis bort du iler,
Ei længer Glæder
Til Biergekiæder
I Svithiod smiler."

„Ja, vil I Skoven
I Sølvervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Vandet
Maa Øen kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal i Morgen
Fra Jetteborgen."

„Hvis ei du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad dig lyster,
O Freias Søster!
Vælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet
Som Ægirs Heste
Vi Øen drager,
Hvor du behager."

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene,
Og pløied Skoven
Med Træer og Grene
Og Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger, som syde;
Og efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
Sin Fryd i Havet.
En Vig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Øxne hvide,
I Gefionsaaget
Karbunkelbroget
Uddroge Øen
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
O hvilken Lykke!

Af Fastlandsskoven
Staaer nu i Voven.
Og senest Alder
Det Siølund kalder;
Thi Sø med Lunden
Er huldt forbunden.
En Pragt for Jorden,
Et Syd i Norden!

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bølgen sig speiler.
Nu Baaden seiler,
Hvor Karmen kiørte;
Og hvor man hørte
Bladene hviske,
Der svømme Fiske.
Sort Venneren syder,
Og Tangen sig skyder
Med Muld i Søen,
Liig Bugten i Øen.

Hil Gefion Dise!
Dig lød min Vise.

Din Skiønhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Siølund grønnes
Ved Øresundet.

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Field var flygtet, heftig forfulgt af
Maanegarm, den bevingede Trold, som stedse den ængster,
Meest usynlig for Menneskers Blik, dog stundom i Regnsky
Synlig som Ulv, naar i Dunsterne bruun han viser sit Hoved:
Da steg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freia,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skiønhed
For det koldsindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger, med Tasken
Snørt paa sin Ryg (ham skienkte Fru Ydun Æbler, og Fulla

Fyldte ham Flasken med Suttungs Mied) — nu red han i Daggry,
Odins Ærind at røgte; thi Hermod, Faderens Skosvend,
Ei var i Valhal i Nat, han fløi med Staven til Grækland,
For at hevne din Sorg, o Frei! paa den troløse Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
Hvor Smaadvergene boe, de kunstigkløtrende Smedde,
Hvilke forstaae at lave med Kløgt det nyttige Værktøi.
Odin bad dem Kiæden i Dag at hamre til Fenris:
Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende Kunster
Virkt uslidelig. Jern samt Kobberets raslende Lænker
Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen et Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost red, da tænkte den Bolde:
„Mon ei Freier, min Drot, et Ærind mig giver? Jeg bør dog
Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os alle,
Men en Svend er sin Husbond næst, og skylder et Ord ham."
Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien, hvor ofte
Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
Drømmende sad med Haand under Kind ved Kilden i Vaaren

Gierne Freir, naar Sæden var saaet, og naar Høst var i Vente.
Da nu Skirnir ham fandt saa forgrædt, saa bleg og bedrøvet,
Undred han høit sig derved, og udbrød: „Hvad Drotten i Veemod
Nu, da dog Skabningen trindt, rødsmykt, med frodige Svulmen
Yttrer et Haab, som alene din Magt kan trylle til Vished!
Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hiælper en Sædmand
Lidt, at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en Alfsværm
For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med sprættende Vinger,
Spurven til Angst, og som dræbte med smaae befiærede Pile
Regnorm-Skarer og Larver, der vente paa Sæden i Furen.
Men end mere din Væides Magt i Høsten sig viser,
Naar med dit hellige Blik du forgylder den bølgende Kornmark.
Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning! til Ære.
Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
Meer, end naar Sværdene slaae paa Skiold for Kæmperen Auk-Thor."

Freier qvad: „Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den rækker
Dybere ned, end som Axene groe, samt sugende Bøgrod?
Hvad er vel Skiønhed, naar ikke du elskes?“ Da svared ham Skirnir:
„Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei, Freier! din Guddom?
Est du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hierte
Bag en Asynias Barm, som ikke din Deilighed henrev?“

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa Hlidskialf
Dristig han steg i Gaar; hvad i Bierget han saae i en Fieldkløft;
Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
Fyldte ham Siælen med Savn, og fortærte ham Hiertet med Længsel.
Skirnir svared: „Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freia
Veemod vækker og Tvivl om Held, og den Elskende sidder
Gierne forsagt med Hænder i Skiød, og vover ei dristig,
Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen fulgte.
Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, røres?
Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
Troer du, en Troldmand vandt det Skiønhed følende Hierte?

Eia, ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skiæggede Graabuk,
Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Valhal."
Da giensukkede Freir: „Om jeg vandt din Kiærlighed, Gerda!
Gav dog ei Asernes Fader sit Ja; jeg frygter for Odin."
Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Husbond:
„Frygter du, Odin negter sit Ja? Og lod han ei Ægir
Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende Saltbund
Fanger de druknede Mænd i et Net? Bifaldt han ei Skades
Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med den deiligste Biergmø?
Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han
Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk med Kæmper i Valhal.
Fuld vel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende Freia
Tidt forstyrred hans Ro; da forhadt selv blev ham Særimner,
Kiedelig hist Einheriars Kamp, og han smutted forklædt som
Pilegrim ofte til Jord, hvor ham huldt sød Kiærlighed vinkte.

Mindes du, da som Roster, den Smed, han giested Fyrstinden,
Rinda, hiin Konningedatter i Garderik? tænkte ved Kløgten
Først at vinde sin Yndiges Hu, ved utallige Gaver,
Hamret af Jern, af Sølv og af blødt, lystbøieligt Guldmalm?
Men hun foragted det alt, og hun slog ham i sværtede Pande
Heftig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei:
Kom som en Høvding igien, hielmsmykt med vaiende Fiærbusk.
Men hun foragted paa ny, og berørte den bruunlige Kind ham
Atter med silkebløḍ Haand til Straf; dog kildred ham Tugten
Meer, end den smerted, thi Slag af en Mø beskæmmer ei Helten.
Vreden kun Olie gød i hans Ild; sagtmodig som Terne
Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin Frihed,
Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften
I det afsvalede Vand Fyrstindens deilige Fødder.
Da blev hun pludselig rørt (saa sært er Qvindernes Hierte);
Hvad hovmodig hun negted den sindrige Kunstner og Helten,

Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer som oftest
Villien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skiøndt Saga, den Snilde,
Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk, utydelig Rune.
Aser og Vaner foreentes i Fred paa den østlige Biergaas.
Da klang Natten af Lyst; lokflagrende, blottet til Bæltet,
Vana-Pigerne dandsed med Vedbendstav og med Bækner,
Viindru-Luernes Kraft havde farvet dem Kinden med Purpur,
Høit fra de svulmende Læber istemte de smeltende Sange,
Som naar en Nattergal slaaer bag sit Løv, for at lokke sin Mage.
Aserne fulgte dem snelt i de køligtvinkende Myrter:
Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe, som aldrig
Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og paastod,
Odin selver forsvandt. Velan! den lystige Nat blev
Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velskabt

Sangerske, sexten Aar, af Vana-Slægten, som gav ham
Livet i Myrternes Skygger, og Drengen skienkte til
Valhal.
Hurtig han voxte, blev stærk og klog, og han efter
sin Moder
Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner for-
bandt han.
Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Menne-
skeslægten,
Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin
Viisdom.
Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Natten, og
lurer:
Eengang giestede Kvaser i Field to skulende Dverge,
Disse den Slumrende vog, men de gød hans Blod i
Odrærer,
Son og Bodn (saa kaldtes de kunstigtsmeddede Malmkar),
Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en
Drik, som besiæled
Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt øvede
Skialdskab.
Ja, de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til
Valhal:
Kvaser var druknet disvær i sin egen, sin bundløse
Viisdom.
Suttung betalte dem dog: den Dræbtes Broder af-
tvang dem

Miøden brat; til en gold Fieldsteen de skulende Dverge
Smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nøgen og landfiern.
Her han Livet til Straf dem skienkte; men hisset paa Klippen
Ængster den Myrdedes Aand og dem plager evindelig Hunger.“

Freier sukked; da smiled, og vedblev Skirnir sin Tale:
„Suttung giemte nu Miøden i Field; ei rugende Drager
Vogted de gyldene Kar, men hans Datter, den blomstrende Gunlød.
Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Væde,
Sleipner, sin Hest, han besteg, red hen saa til Ledet paa Marken,
Hvor ni Troldkarle gik og meied med blinkende Leejern
Bøndernes Korn ved Nordlys-Blus; thi Bauge, der' Husbond,
Havde sit Huus i et rummeligt Field, som grændsed til Marken.
Men sligt Ran Hærfader fortrød. De stiælende Jetter
Agter ei Ret eller Skiel: de røve paa Jorden, og trodse
Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste sædvanlig
Der, hvor Bonden har pløiet, og Nattens Dunkelhed skiuler

Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt; hendes Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en As, og Delling i Tusmørk
Avled med hende den ærlige Dag. Saa føder det Skumle
Stundom, hvad skiønt er og godt. Men Nat, som rider om Jorden
Paa Hrymfaxe, sit Øg (som tidt hun laaner til Skade),
Holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun skiuler i Mørket.
Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar om sin Tinding,
Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende Piger;
Thi hun røber dem tidt, fra Skyen hun strækker sit Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen til Fieldmulm.
Dog snart atter han herjer, og Korn indslæber i Bierget.
Naar Husbonden da vandrer paa Mark i Dagningen, seer han
Fælleden tom, og formoder, at Natfrost-Blæsten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgieves.“

Freier stirred, og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale,
Thi han haabed med Skiemt og med Sagn at trøste sin Herre:
„Biergtrold-Hoben ei blot, men de listigpønsende Dverge
Stiæle ved Somrens Tid sig i Marken, og æder af Axet,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Odin nu Tyvene saae, da ynktes han mægtigt
Over den usselig Bonde. Thi tog han Stenen af Tasken,
Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
Raabte: „Hvo ønsker en Hein til sin Lee?“ og kasted i Luften.
Men de begierlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
Dræbte sig selv indbyrdes. Da hengik Odin i Bierget;
Tieneste tog han hos Jetten, og tiente med ni Mænds Styrke
For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trolden
Skulde forskaffe ham Vei giennem Kampestenen til Gunlød,
Drikkens Vogterske. Da hiin Troldmand bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han Bølværk)
Blæste det Støv af Arret, som Nageren gnaved, da fløi det
Ham i Øine, fordi ei et Hul gik tvers giennem Klippen.

Anden Gang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæste; da fløi alt Sand til den modsatte Side.
Hurtig han da, som Orm, giennem Aabningen smutted i Fieldet.
Lidet det hialp kun Trolden, han stak; den smidige Slange
Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin i Fieldet
Snart blev igien til en Gud. Da skued paa Leiet han Gunlød
Slumre med Purpurkind paa den fyldigtsvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skiær Malmdunkerne stode med Laag, med Hanker og Bladpragt.
Gunlød sprætted, og vaagned; med hvideste Fingre begneed hun
Øielaaget. Da viste sig Odin ei barsk som en Vildmand,
Men som en Beiler kiæk, der veltalende tolker sin Ømhed.
Og han blev tre Nætter hos Gunlød. Venligt hun aabned
Ham Miøddunkerne tidt; han drak af Miøden i Langdrag,
Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal."

Skirnir taug, og med listige Smiil betragted sin Husbond.

Da qvad Freir: „Saa elsker en As. Den stormende Krigshelt
Eier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs Æt
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Vellyst.
Var jeg saa lykkelig, Skirnir! som Odin at sidde paa Hlidskialf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see, o da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig-strømmende Taare.
Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
Og saa vorder nu Alt, hvad jeg giemmer i trofaste Hierte,
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst, end at see den Elskede, Skirnir!
Gives i Verden der vel? Ikkun een: den, atter at mødes
Med et usigeligt Blik; da sig Elskov speiler i Elskov.
Huldere vel end Nattergal-Sang i Beilerens Øre
Klinger den Yndiges Røst, og saa sødt er Ordet: Jeg elsker!
O, men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa
Ømt og beskedent sin Fryd, som et Øie, der svømmer, og tier.

Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris
Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener!
Ikke jeg tvivler, du faaer dem; thi meget udretter jo stundom
Dvergenes Vid og Kløgt. Men Koglen aldrig, min Skosvend!
Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal;
Evig tilhører det Biergets Mø, og med mægtige Vinger
Flyver det kiækt over Ginnungagap, og svæver om Gerda.
Træffer du hende, saa siig, hvad du saae, hvad Freier fortalte!
Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af Jetter.
Sikkert i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende.
Alt for skiøn desuden, for huld, for høvisk i Sæder
Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden
Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar Gerda
Foretrækker sin Ven? Farvel, røgt Ærind for Odin!
Ti om din Husbonds Qval! Maaskee den Foragtendes Fader
Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun;
Ikke jeg beiler til Faderens Magt, men til Datterens Elskov.
Saae du mig sørgende her, da maaskee sig aabned dit Hierte,

Gerda! for Kiærligheds Suk, som naar Fieldtind-Toppen, med Snee dækt,
I Solstraalerne teer, og udklækker et Blomster, som dufter
Med langt stærkere krydret Kraft, end Violen i Dalen."

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis Bølger
Elskerens Graad modtog og det skiønhedstraalende Billed.
Men ung Skirnir (han gik saa tidt til Dvergene Budskab,
Lærte forskiellige Kunster af dem) — da Freier bevæget
Drømmende sværmed, og græd, og nedstirred i rolige Damspeil,
Skummed hiin (ei Guden det saae, han tænkte paa Gerda)
Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Flade,
Heldte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
Proppede vel med Kork, bandt atter det skinnende Guldhorn
Fast ved sin Lænd, og besteg den heftigtvrinskende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freia signer dit Bryst,
Fordi du ei kan bøie stolten Piges Sind,
Fordi dig Vaaren negter sin Lyst:
Klag ei over Frei, hun deler din Qval,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvets Sal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Slud omslører vor Jord.
For een lille Fugl, som siunger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom qviddre Spurv og Vibe,
Sielden fløiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
Men har du endelig fundet een,
Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
Men har hun Skiønhed, og er hun bold,
End ei din Glæde du forkynder,
Maaskee hun alt en Anden ynder,
Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
For Elskoven ret at trylle frem:
Først et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
Saa Ynde, som ledsager dem;
Saa Maanen med sin Straale ned
I Vaaren giennem Bøgens Grene;
Saa at de træffes kan allene,
Saa Kys — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu iilte Skirnir, hvad han kunde,
Ned ad den skiønne Regnbu-Rand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpe-Land.
Det var, som Vinden, Veien over;
Den ingen Bom kan byde Stop.
Det var, som Blæst paa Havets Vover,
Der kruser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: „Mørkt er ude,
Her vorder Veien mere trang.
Mod Hestebringen Storme tude,
Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.

Dog vil mig neppe Jetten tage,
Endskiondt jeg vorder nu hans Giest;
Til Valhal rider kiæk tilbage
Ung Skirnir paa sin flinke Hest."

Han valgte Vei til Elivage;
Ved Fiorden Færgekarlen stod,
Og støtted sig til stærken Stage,
Og Brynet viste skumle Mod.
„Hvo est du, Træl ved Flodens Vover?"
Da raabte Skirnir, kiæk og snild;
„Hvis du mig hurtig sætter over,
Da faaer du Havrebrød og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
Der giemmer jeg min Forraad god."
Da svared Jetten ham med Bulder:
„Du Rytter med den nøgne Fod!
Du est ei skabt til Byer at eie,
En Linnedkittel er din Skat;
Og dog vil du Troldkæmper pleie
Paa Hederne ved Midienat?"

Skirnir.

„Styr Egesnekken hid, du Sene!
Siig mig din Herkomst og dit Navn.
Hvi staaer du der saa tvær alene,
Og spilder Natten uden Gavn?"

Harbard.

„En Niding er sit Navns Fornegter;
Men var jeg feig som Flodens Skum,
Jeg dulgte dig ei mine Slægter.
Du giør mig neppe Tungen stum."

Skirnir.

„Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Ædelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som giør sin Broders Grovhed god.
Knarvurren Trold har deilig Kone.
Før mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forsone
Da Skirnir med sin Ægtemand."

Harbard.

„Ja, deilig er vor Qvindeskare,
Det negter selv ei Odin jo.
Alting var godt, i Fald de bare
Var mere stille, mere troe.
I Fald du efter Skiønhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal."

Skirnir.

„Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fieldets Mand.
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
I elske ei; dog I forlange
Gienelskov! Afsind fordrer Taal.
I er ei troe; dog er I bange,
At maales med det samme Maal!“

Harbard.

„Vi vil ei tale meer om dette.
Nu hviil dig, spiis, og sluk din Tørst!
Men hvis jeg dig skal over sætte,
Da maa din Kundskab proves først
Jeg tacr ei Penge for at fare,
Jeg forelægger Spørgsmaal kun,
Og kan du ikke dem besvare,
Da synker du til Flodens Bund.“

Nu spurgte Trolden Skirnir længe
Om Himmels, Sols og Maanes Navn,
Om Skyer, som i Luften hænge,
Om Jorden midt i Havets Favn;
Om Ild og Vand, hvortil de gavne.
Men hvad han fordred strengt især,
Det var de udtryksfulde Navne,
Som man forskielligt skienkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
Og han for intet Spørgsmaal skialf:
Jord kaldtes Dal af Asa-Skare,
Og Vei af Vaner, Grøn af Alf,
Malmkielder af de bitte Dverge,
Frugtskiød af Fieldets Kæmpemand. —
Da Harbard synke lod sit Værge,
Og roste Rytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
Hos Aser hed den Hvælving blaa,
Vindaaben fiernt i Vaners Rige,
Og Fagerloft hos Alfer smaae,
Drypsal hos Dverg. Opheim hos Jetter. —
Da Færgekarlen ret blev fro;
Han sig til Bords hos Skirnir sætter,
Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
Den kaldte Dverge Skinneguul,
Men Guder Drømmersken i Dale,
Og Hel i Dybet Himmelhiul,
Aartæller Alfer; Ubestandig
Udskieldte Jetter den i Løn. —
Da raabte Harbard stærk og mandig:
„Jeg seer, du veed Besked, min Søn!“

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
I Valaskialf af hver en Gud;
Men Dvergen, som ei Lyset taaler,
Synblinder skielder Solen ud.
Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer Krands i deilig Glød. —
Harbard ved al den Viisdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
Og svæver let til hver en Egn,
Han qvad: „Thorsvogn den kalde Guder,
Og Vaners Flokke Skylleregn,
Og Skygger Alfer, Jetter Flygter,
Fordi den viger feig, som Skielm;
Men Dvergene, som Solen frygter,
Den kalde glade Svalehielm."

Selv Vinden havde mange Navne
Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg;
Thi Guder kalde den Vidtfavne,
Og Brager kaldes den af Dverg,
Af Alfer Hviner, Jetter Aaben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tidt med rædsom Raaben
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter,
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes Røgslørt, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk og meget meer.
Det grønne Træ, som køligt luder
Med Bladtag om sin ranke Stang,
Markfaxe kaldes det af Guder,
Og Fagergreen, og Høiens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svarte Skirnir tryg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja han benævnte Øl og Byg.
Da raabte Harbard: „Kom i Baaden!
Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
Dog haaber jeg, at Gesturgaaden
Vil gaae langt over din Forstand.“

Nu foer afsted paa sorten Færge
Den skiønne Freiers gode Svend;
Han stolte paa sit stærke Værge,
Han frygted ikke Biergets Mænd.
Skiøndt hæsligt Færgekarlen stirred,
Og gloede paa ham, som et Liig,
Det ei den bolde Svend forvirred,
Og han foragted Troldens Svig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
Thi let gik Baaden af sig selv.
Den skyndte sig mod Klippen saare,
Den stille sorte Rædselselv,
Aldeles uliig andre Floder,
Som sig med Skynding ud begav
Fra Bierget, deres fælles Moder,
Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
Hvor Vinden støder Klippens Fod,
Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
Fordi den finder ingen Rod.
Der var ei Træer, der var ei Fugle,
Naturen var et gustent Liig;
Kun hornet en huuløiet Ugle
Forfulgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
Faldt Sneen over Baad og Strand.
Drivisen stod i skarpe Klynger
Omkring den skumle Færgemand.
Ham Skiægget frøs, og Riimkrystallen
Var selsom i hans Haar at see.
Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag. Sig Floden slyngte
Igiennem en uhyre Ørk;
De hede Dunster Luften tyngte,
I brune Sky stod Solen mørk.
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lædskesaft.
Men, sval i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Asa-Kraft.

Qvad Harbard: „Du kan Alting taale,
Det maa man sige dig til Priis:
Den matte Blaamands Sommerstraale,
Grønlænder-Piltens Vinteriis.“
Qvad Skirnir; „Den, som reise lyster,
Maa frygte Kuld og Heden ei;
Hvis jeg var en forkiælet Kryster,
Troer du, jeg drog saa lang en Vei?“

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
Den sorte Baad mod Biergets Vraa,
Som vilde den mod Klippekilen
Sin lette Planke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Væg;
Da rynked Færgekarlen Brynet,
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

„Nu er vi der. Seer du paa Stranden
Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
Hvis ret du bruger nu Forstanden,
Da aabner han dig Fieldet vist.
I Fald du løse kan hans Gaader,
Du skuer Biergets Helligdom;
Men tvivler du, da jeg dig raader
At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde,
At nogen Mand indlades før.
Seer du de fire galne Hunde
I Kobberlænker ved hans Dør?
I Fald du ikke Gaaden gietter,
Han løser dem af Lænken strax.
Da du for silde blodig sprætter,
Som Ræven i sin Rævesax."

„Jeg lydig er i alle Maader,"
Qvad Skirnir, „retter ud hans Bud;
Og vil han, jeg skal løse Gaader,
Saa løser jeg dem som en Gud."
„Det kunde være dog, du praler",
Skreg Trolden, „med dit eget Held.
Men det er Tid, min Husbond taler."
Da raabte Gubben fra sit Field:

„Hvad samler Folk i Vennesale,
Og hvad giør Ven mod Vennen grum?
Hvad bringer Tungen til at tale,
Og hvad giør atter Tungen stum?“

Skirnir.

„Let er din første Gaade saare,
Det maa jeg sige dig til Priis.
Med Mieden svækker sig en Daare,
Med Mieden styrker sig en Viis.“

Gestur.

„Jeg gik paa Vei, hvor Veie fandtes;
Tre Gange krydsed Veien Vei,
Og dog ei disse Veie blandtes.
Tro mig, du løser Gaaden ei!“

Skirnir.

„Vei fandtes under, Veien oven?
Paa Isens Bro gik du til By,
Mens Fisken svam dybt under Voven,
Og Fuglen fløi høit under Sky.“

Gestur.

„Jeg drak i Gaar, det var ei Vandet,
Ei Øl, Mied, Viin, og ingen Frugt,
Og ingen Mad med Væde blandet;
Og dog min værste Tørst blev slukt.“

Skirnir.

„Du hviled under Skovens Grene,
Hvor Duggen falder aarle først,
Da slikte du de kolde Stene,
Og stillede dermed din Tørst.“

Gestur.

„Tvenæset sig en Brudgom svinger,
Som kysser saa forelskt sin Brud,
At lagde du derhen din Finger,
Da knuste Næsen Been og Hud.“

Skirnir.

„Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
Det viser Kraftens ægte Vaar.
Da brænder Elskovs rette Lue,
Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.“

Gestur.

„To Lungeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet fløød.
Og Slanger kogte de, som hvæse
Og bider efter deres Død.“

Skirnir.

„Ved Smedens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd.
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke bed de skarpe Sværd?“

Gestur.

„Saaes vel et saadant Under tiere?
En Væver sad og spandt sin Dug
Med otte Been, med Øine fire,
Med Knæet mere høit, end Bug."

Skirnir.

„Skiøndt ikke just saa smuk af Kroppen,
Den Væver dog er Odins Lyst;
Thi flittigt spinder Edderkoppen,
Og Alting af sit eget Bryst."

Gestur.

„Jeg saae den: sort som Ravn at skue,
Og skarp som Spyd, og blank som Skiold;
Nys brændte den i Vellystlue,
Nu isned den, som Graven kold."

Skirnir.

„Du Lava saae i Solen springe,
Et spraglet Lag ved Heklas Fod;
Og størknet under Sneens Vinge
Var nu til Steen den slukte Flod."

Gestur.

„Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
Jeg hende Kugler danne saae,
Og dog har Qvinden ingen Hænder.
Hvordan kan du nu det forstaae?"

Skirnir.

„Den hvide, den langhalste Svane,
Som ude boer ved salten Strand,
At danne sine Æg har Vane;
Hun lærte Kunsten af sin Mand."

Gestur.

„Liig sad paa Liig; Blind red en anden.
Skiøndt Hesten selv var uden Liv,
Den skyndte sig dog hen til Stranden,
Og standsed i de vaade Siv."

Skirnir.

„Død Hesten laae paa Isens Drive,
Ørn laae paa Hesten, frossen død;
Og skiøndt den ikke var i Live,
Dog Isen hen mod Stranden flød."

Gestur.

„Hvad Møer kan i Kampen stride,
Og giør sig uden Vaaben frie?
Tidt fældes Helten af de hvide,
De sorte staae ham troligt bi."

Skirnir.

„Et Brætspil maa jeg her formode;
Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
Tidt findes Grimhed hos den Gode,
Og Grumhed hos den Skiønne tidt."

Gestur.

„Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot;
Men staaer han op, og kaster Masken,
Da hersker vældigt han som Drot?“

Skirnir.

„En liden Gnist i Askegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den, og herjer Luen,
Da ødelægges By og Land.“

Gestur.

„Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
Og som fordunkler Solen selv?“

Skirnir.

„Let er din Gaade, Gest hiin Blinde!
For Taagen selve Solen flyer;
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de tætte Skyer.“

Gestur.

„Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand;
Som Kæmpen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?“

Skirnir.

„Skildpadden kryber langsomt, varligt,
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Og det bedækker Heltens Bryst."

Gestur.

„Hvad er vel det for smekkre Qvinder:
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Liig Sneen i den frosne Fiord?"

Skirnir.

„De muntre Ryper maa du mene,
I Julen hvide høit til Fields,
I Vaaren, bruunt som Træets Grene,
De skifte Fiær, som Biørnen Pels."

Gestur.

„Hvad Møer er det: som Roser smukke,
Men hidset af saa heftig Tørst,
At intet Bæger den kan slukke;
Med eget Blod de lædskes først?"

Skirnir.

„Hvad Mø er deilig, som en Lue?
Men hidses den, og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Raseri."

Gestur.

„Hvad Møer er det, som aldrig matte
Henile, som ugifte døer,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Og hen ad Ryggen lange Slør?“

Skirnir.

„Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.“

Gestur.

„Mon du den stærke Kæmpe kiender,
Som, naar han bider med sin Tand,
Og Hovedet mod Helved vender,
Kan frelse mangen dristig Mand?“

Skirnir.

„Du leder mig paa store Tanker,
Et Billed staaer for Siælen skiønt:
Høitideligt er Frelsens Anker,
Som vikler sig i Haabets Grønt.“

Gestur.

„Hvad Giester, uden sig at rømme,
Udtømme Karret, tause hver?
Men Karret, som de tause tømme,
Giør ene Larm i Hallen der.“

Skirnir.

„Naar Grise deres Moder die,
De tie, skiult af hendes Liv;
Men Soen selv kan sielden tie,
Hun grynter til sin Tidsfordriv."

Gestur.

„Endskiondt du knækker haarde Nødder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fødder
Og tyve Øine har mit Dyr."

Skirnir.

„Det kan mig ingen Skræk bebude,
Det giver mig ei Banesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i din Gaard!"

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie;
Da talte man de spæde Grise,
Og fandt med Skræk, at der var ni.

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham ikke til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Og sidder der den Dag i Dag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert før.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den skiønne Fieldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortrøden,
Han røgted tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Sølverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte sølverne Laage,
Hvor med kulsort Glands ham en Broes glatdannede Steenkul
Veien viste; da gik han derind, og brat han befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han Slanger

Fandt i Stedet for Høns, og i Stedet for Ællinger
Øgler,
Huusligt krøb de omkring, og de drak imellem af
Truget.
Pigen med Forklædet fuldt af Æde sig viste paa
Tærsklen
Af Dørhvælvingen, raabte paa „Tippe, Tippe"; da
rasled
Det i Krogene, Slangerne løb, og de langsomme
Padder
Vralted, Gæssene liig, naar paa vaklende Svømfod
klodset
Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig
Skridtgang.
Men da Ternen fik Skirnir at see, da løb hun i
Kiøknet
Til sin Jomfru, og skreg; men det Sprog ei Skirnir
forstod ret,
Thi det var finsk, og det tonte, som Vinden, der
suser i Vraget.
Da kom Ternerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir be-
saae dem
Ret nu i Mag. De var smaae, sorthaarede, blege,
med Rynker,
Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen, Pandernes
Hvælving

Spored man knap: stumpnæsede Folk med Øine saa smaae som
Hasselnødder, og Fingre saa skrumpne som tørrede Guulrod.
Sørgeligt stirred et livløst Blik, og den matte Forundring
Viste, hvor lidt de besad af en hoi, guddommelig Flamme.
End man finder det Kuld i Finmarks-Dalen og Grønland.
Skirner sukked, og qvad: „Hielp, Thor! hvad fattes min Husbond?
Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elskov er blind tidt,
Men saa blind dog kun Vanvid er, at en Yngling, som Vaaren,
Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig Trælqvind."

Som han tænkte paa Sligt ved sig selv, da saae han i Døren
Gerda stande bag Ternernes Flok. Saa studser en Bonde,
Naar i en muddret Grøft med sin Skovl han graver i Dyndet,
Op at kline den skraalige Væg, og han finder et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qval; thi deilig var Gerda:
Ikke, som Frei, guldhvid; hun var sorthaarfager, og Lokken

Vandt sig, som Ibenholt, om en høihvalt Pande, som Filsbeen.
Ikke, som Himlen, var Øinene blaae, de var mørke Granater;
Klart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblik,
Og i den bruneste Grund stod Siæl og smiilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knoppernes Huulning
Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn, Gerda
Fik paa sin Jettenatur; men det skæmmede Barmen saa lidt, som
Negliken Purpurets Plet, og som Mosset beskæmmer en Rose.

Men da Skirner fik Mælet igien, og sit Ærinde røgted,
See, da svared ham stolt og med Harm den dristige Biergmø:
„Hils din Husbond, siig ham, at længe med smægtende Længsel
Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig fast i sin Arm. Jeg hader ham heftigt.
Ei har den Spee vi forglemt, som os Guderne viste. Med Lænker
Utgarde-Loke nu dybt i Mørkhedskielderen ruger.

Men ei Lænken er stakket. En skiønnere Verden sig viser
Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne. Lege kan Odin
Længe nok hist med den flygtige Sol, som Ægir med Havskum,
Frigg med det visnende Græs, og med Luftpust Alfernes Skare.
Vi har dog Ild, Steenkiærnen og Jord; og de flammende Bierge
Lystre vort Vink: vi ryste, som Hesten sin svulmende Manke,
Nakken, da styrter omkuld, som et Brætspil, Byer og Borge,
Skoven nedsynker, som Skummet paa Vandblaat. Odin i Valhal
Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Loke, som eier
Jorden ved Fødselsret, og kun Odin raned hans Ætlod.
Dog snart svinder den giøglende Tid, snart kommer tilbage
Magten og Æren, som svandt, og da Valhal synker i Avner.
Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog tidsnok.“

Men den betragtende Svend ung Skirner meldte til Gerda:

„Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn?
Og forstaaer du
Ret, hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg
vedder, den Viisdom
Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.
Thi du kiender ei Utgarde-Lok', du skued ham aldrig,
Sort, med de stikkende Haar som Horn, nedgravet i
Biergmulm.
Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler
Du hans Tanker, som billigt, thi Dattren bør agte
sin Fader.
Men betænk, at du langt — kun langt ud stammer
fra Loke,
Deler ei Noget med Jetten: du skiøn, han hæslig
at skue;
Du liig Knoppen uskyldig i Duft, han skuler med
Arglist.
Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,
Tidt det Forskiellige mødes, og blandes af ulige Kilder.
Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa
lang Tid,
Til det er klart, som Demant, og et Speil for Pigen
i Dalen?
Blomsten af Mulm udvoxer, men hæver i Lyset sit
Bæger.
Lad da nu Kiærligheds Rose forbinde dig Himlen
med Dybet!“

Men den formildede Mø skiøn Gerda meldte til Skirner:
„Høvisk taler du, Svend! jeg tilstaaer dig, trofast dit Ærind
Røgter du efter din Husbonds Bud; du viser din Kløgt mig.
Gak nu tilbage, naar først du har qvæget dig her med en Nadver;
Thi din Tale bevæger mig ei, den bøier mit Sind ei.
Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved Guder;
Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldenes Malmkloft
Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed atter mit Hierte,
See, da vorder hans Viv med Fryd den blomstrende Jomfru.
Lykkeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Field og min Kilde,
Kneiser kiækt i Jettindernes Flok, blandt Biergenes Første.
Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
Gerda til Asers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
Oversees mêd et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære."

Men den smilende Svend ung Skirner meldte til Giensvar:
„Falske Tanker du har om Asynier. Taabelig Hovmod
Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Guder er Eenfold.
Hvad der er stærkt og skiønt, hvad der virker i Kløgt og i Viisdom,
Der guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfaudurs Bud til et Liv af Intet, som Miden.“

Men den livsalige Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
„Hvad man ei kiender, det elsker man ei. Vel kiender mit Field jeg,
Ei Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae. Halv jeg maa tænke: forrykt er vorden hans Hierne.“

Da fortalte med Omsvøb hiin sin Herres Bedrifter:
At han paa Hlidskialf steg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den blottede Skiønhed.

Gerda rødmed, som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i svulmende Barm. Men da Skirner om Maanen fortalte,
Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen, og raabte
Høit med Latter: „Min Tro, hvis din Freir hist ligner en Maane,
Maa han ei beile til blomstrende Møer; thi Maaner er gustne,
Og for det Gustne kun føler man lidt, dets Elskov er lunken.“
„Krysted dig Freir i sin Arm,“ giensvared den blussende Skirnir,
„Vilde du mærke, hvor lunken han er. Jeg taler ei længer.
Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig skue det Kammer,
Mø! hvor du sover i Qvæld; thi en Skat As-Freier mig medgav,
Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der.“ Da viste med Latter
Pigen ham Kamret, men gik for at lave den qvægende Nadver,
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den dristige Skosvend.

Men da Skirner var ene, da skued han, yndigt ved Leiet

Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fødder,
Fyldt med et biergklart Vand, hvori hun toede sit Ansigt,
Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundhedsblomstrende Jomfru.
See, da greb han i Hast sit Guldhorn, heldte dets Bølger
Snelt i det ventende Vand, og forlod det hvælvede Kammer.
Men Jettinden (da Guden var vederqvæget, og henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig skyndte,
For dog at see, hvori Gaven bestod, som bragtes fra Valhal;
Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis med spottende Stolthed,
Loe med Foragt, og udbrød: „Hvad er det? Skiønne Demanter,
Sølv, Guldkam og Rubin har jeg meer, end jeg bruger; det findes
Hyppigt i Fieldsteens-Kløften, kun sielden hos Guder i Luften.“
Men da Intet hun øined, da loe hun atter, fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: „Det tænkte jeg nok. I at giekke
Overgaae vist Guderne Jetter; det negter ei Sandhed.“
Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit Bælte,

Flængte det sneehvide Liin over Skuldrene; blottet til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste ved Karret,
Og med de hulede Hænder hun greb mod Bølgernes Flade,
Purpurkinden at køle. Da skued forfærdet hun Freiers
Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage, men korsviis
Armene fast over Barmen knugt, og indhylled sig skamrød
I de nedhængende Liin med en Skræk, som svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig langsomt
Hyllet til Halsen i Maar, for igien hiint Billed at skue.
Men da Gerda betragted den elskovsmilende Guddom,
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til Marven
I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til Beundring.
Thi han var herlig og skiøn: med den hvælvede Pande, som yndigt
Slog Slagskyggen mod Øinenes Ild, han stirred med sværmersk
Taare, med Veemodsblik, med et Suk, som gieldte kun hende.
Rige som Guldløv flagred om Halsen de mægtige Lokker;

Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dækte
Hiertet, som elskende slog bag sin Kæmpehvælving for Gerda.

Længe fordybet hun skued, og mærked ei selv, at en Taare
Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes af Længsel,
Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
Ømt hun smiled, og sukked: „O, Freir!“ hun bøied sit Hoved
Dybt hen over den selsomme Skaal, saae først sig tilbage,
Om hun var vidneløs, og da sikkert hun troede sig ene,
Bukked hun hurtigt sig ned, for at kysse det deilige Billed.
Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis iiskolde Væde
Fugted din Purpurmund, skiøndt ei den Læberne kølte!
Ængstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig;
Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa Fladen,
Da fordybed hun sig i Betragtninger: sielden den Vise
Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans Hierne begrunder,

Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Beiler;
Hver en Skiønhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendommeligtkiære.
Gerda forgieves dog her hos Freir om Manglerne søgte,
Thi han var fuldkommen skiøn, var Gud, blandt Aser en Fyrste.
Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa een Gang
Tam som et Lam, og saa from som en inderligtkurrende Due.
Da gled haarede Pelsværk ned fra den glatteste Nakke
Thi det var hedt; da fatted hun Mod, og hvisked med Blussen:
„Billedet her kan ei see, det er Vand, der viser et Gienskiær;
Ikke til Sengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
Badet mig Hænder og Barmen.“ Da lod hun Linene synke,
Skiælvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen af Stammen,
End halvnøgen i Barken stak, og betragted sin Askur.
Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begød sig
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun fandt sig

Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tidt, stod op, og gik hen, for Freier at skue.

Men den venlige Siofn (useet i Følge med Skirnir
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til Alt var)
Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliefingre,
Rysted sin Valmukrands over lokkede Tinding, og glædte
Med den livsaligste Drøm skiøn Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry,
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandserplader.

Som Gudbrandsdølen saa stærk og lang,
(De Fugle qviddre paa Grene),
I Haanden bar han en sortbrændt Stang;
Dog stod han der ei alene.

Ham fulgte trolig den Datter huld,
(Dugdraaben glindser paa Blommen);
Som Ranken omslynger den runkne Bul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar,
(Solstraalen i Skyen sig bader).
Den Gamle sagde: „Med skielligt Svar
Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elsker min Datter bold,
(De Fugle qviddre paa Grene);
Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
Han elsker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Er Alt kun Tant. Det give sig vil;
Og derfor er her jeg kommen.

Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed,
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Mellem Jetter og Guder er Enighed
Den Dyd, som de fælles hader.

Jeg tænker, min Mø er saa meget værd,
(De Fugle qviddre paa Grene),
Som Beilerens gode, bedste Sværd;
Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Da tænker Beileren ei paa Krig,
Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skienker sin Klinge blank,
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Da skal han favne den Lilie rank,
Og aldrig hun ham forlader.

Men negter han mig den Gave smuk,
(De Fugle qviddre paa Grene),
Da møder forgieves hans ømme Suk
Granfieldets haardeste Stene.“

Med denne Besked drog Skirnir bort,
(Dugdraaben glindser paa Blommen);
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, som kan først var kommen.

Nu red han igien paa grønnen Vang,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Da tænkte den Svend ved Sværdets Klang
Paa Odin, Asernes Fader.

Da husked han paa den Kiæde seig,
(De Fugle qviddre paa Grene),
Som Fenris bandt, og som svigted ei;
Bandt Hesten, og gik alene

Med langsomme Skridt til Elverhøi,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Og nærmed sig uden mindste Støi
To Dverge, som did var kommen.

De sad og nøde den friske Luft,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
De qvæge sig tidt i Græssets Duft,
Men Solens Lue de hader.

Der dandse de tidt saa veltilfreds,
Mens Fugle qviddre paa Grene,
Beskriver i Duggen den mørke Kreds,
Og plette de mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Formeente han dennem med draget Sværd
Den Vei, som de did var kommen.

„Og skaffer I ikke den Lænke god,
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Som Odin kræver, da eders Blod
Jeg offrer Gudernes Fader.“

Forbausede stode de bitte Mænd,
(De Fugle qviddre paa Grene);
Med sorte Tunger de lalled igien,
De skiælved i hver en Sene.

De blinkte med Øinene, peb som Muus,
(Dugdraaben glindser paa Blommen):
„Ak, spær os dog ikke det mørke Huus!
Vi har jo alt Lænken i Lommen.

Vi vidste, hvad Odin bød fra Sky,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Vor bedste Lænke da ville vi flye
Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted, — o, Skirnir! lyt!
(De Fugle qviddre paa Grene) —
Af Fiskenes Aande, Fuglenes Spyt,
Af Biørnens seigeste Sene.

Af Qvindernes Skiæg vi den danned god,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Af Katfodens Smæk, af Klippens Rod;
Og valked med Finger og Tommen."

Da tog Gud Skirner den smidige Snor,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Men Dvergene smutted i svarten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den stribede Himmelbro,
(De Fugle qviddre paa Grene);
Den skinte saa liflig og farvefro,
Som Guld og som Ædilstene.

Da iled Skirnir, som Fuglen i Vaar,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
For atter at skue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gik han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den bolde yske Svend!
Han røgted sit Ærind med Ære.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Og Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Vadmel, bløde Maar
Den skiønne Biergets Pige foer
Fra Fieldet og fra grønnen Jord.
Ad Bifrost drog den unge Brud,
I Luften liig et Stierneskud.
Alle Gudinderne mon staae
Ved Kanten af det Himmelblaa,

Modtoge Freiers Hiertenskiær,
Og da de skued hende nær,
Det sidste Glimt af Harme svandt,
De alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store, gule Hav,
Som ned ad Disaskuldre flød.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freias Lund,
Og kyssed hendes Rosenmund.
Og hver en As med henrykt Aand
Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive eder Freiers Fryd,
Dertil har Harpen ingen Lyd.
Du, som har beilet, kiender Sligt;
Det læres ei af Skialdedigt.
Men du, som elsker ei endnu,
Skynd dig jo før jo heller du!
Og naar du favnes af din Mø,
Og troer af Glædc sødt at døe,
Saa veed du, hvad Gud Freir fornam,
Da kiærligt Gerda krysted ham.

Nu ender kiælen Elskovssang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Visen, som en liden Fugl
I Vaarens grønne Bøgeskiul,

Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen, som en Hval,
Snelt giennem Nordens Vinteriis.
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynde sig de drevne Ord,
Liig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.

I Glædens allerbedste Frø
Tidt findes Spiren til at døe.
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gik omkring og bed;
Snart napped den i Asa-Skiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af Sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa,
Fenris med den at bundet faae.
Han Kiæden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand.
Næst Loke, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;
Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
Den blomstred, som Viol i Mai,

Men hørtes Asa-Lokes Røst,
Da stak det, som en Torn i Høst.

Heimdal med Lænken i sin Haand
(Den var et smidigt Senebaand)
Sig nærmed Ulven med et Smiil,
Og raabte: „Nu har Sorgen Iil.
Fordømt til Helheim alt Fordærv!
Til Glæden give Hver sin Skierv!
Hver stræbe maa, som han kan bedst,
At hædre Freiers Bryllupsfest.
Og du, min Ulv, som taus gaaer om,
Hvad om du frem i Kredsen kom,
Og mored Guderne med Styrke?
Det er dog den, vi alle dyrke.“

„Ja,“ griinte Ulven, „uden Kraft
Blier Hamren kun et Hammerskaft.
Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
Vil du mig binde som en Hund?“

„Den“, svared Heimdal, „bindes slet,
Som raader selv sin Frihed ret.
Træl bindes; men i Styrkens Haand
Blier Baandet til et Hædersbaand.
Tillad, du som paa Helteviis
Kan knække Jern, som skiøre Riis,

Til Lyst for Odin, Freir og Thor
At binde dig med denne Snor!“

Spidssnudet Ulv hen i hver Vraa
Efter sin snilde Fader saae;
Men Loke var paa Eventyr.
Da skulede det lumske Dyr,
Lod Halen synke, viste Tand,
Skød Tungen over Kiævens Rand,
Og giøede: „Heimdal! gaa din Vei;
I Aften vil jeg bindes ei.
Det veed desuden Freir og Thor,
At den kan bryde Senesnor,
Som tykke Kobberlænker brak;
Det skaffer mig kun liden Tak.
Er denne Snor naturlig giort,
Da vil den ikke sige stort;
Men er den lavet saa med Svig,
Hvi vil du da forraade mig?“

Heimdal blev rød; men Asa-Tyr,
Den Ungersvend, som Intet skyer,
Og Heimdal skamfuld rødme saae,
Fik Læben fast af Harme blaa;
Det ærgred ham, at slig en Gud,
At Heimdal saae forlegen ud,

Og skiulte sig bag Tausheds Læ
Til Ære for et lumpent Fæ.

Ydmyge vilde han den Klods,
Opveie Skamfuldhed med Trods,
Og raabte høit: „Kom, Ulv! min Haand
Skal være Borgen for dit Baand.
Jeg lægger Haanden dig i Munden,
Imens du vorder lænkebunden,
Og mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der.“

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asa-Thor gik til ham hen,
Og hvisked: „Hør, min unge Ven!
Det skulde du dog ikke vove.
Jeg maa dit bolde Forsæt love;
Men Helten trænger til sin Haand.“
Da svarte Tyr med opbragt Aand:
„Du Kloge der! lad mig i Ro.
Vel muligt, du behøver to;
Men Asa-Tyr er mindre seen,
Og han kan nøies blot med een.“

Derpaa han stak med Blus paa Kind
Sin høire Haand til Leddet ind

I Ulvens hede røde Strube,
Der gabed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dverges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, undtagen Asa-Tyr,
Thi han betalte Ulvens Baand
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Og strakte Armen hoit i Vær,
Og raabte: „Ved mit gode Sværd,
Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaaer til Vaulunds Esse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som klemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.
Naar Haand og Sværd slaae lige godt,
Da frygter man forst Kampens Drot."

Dermed han ud af Salen gik,
Fulgt af Gudinders ømme Blik.
De tænkte: „Hvilken Helt, hvor stor!

Han vil fordunkle Asa-Thor."
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

As-Odin saae paa Asa-Thor,
Der fæsted Blikket dybt til Jord;
Og mæled: „Det har ingen Art,
Nu vorder Aser Jetter snart.
I Vildskab, ubesindigt Mod
Kun spilder sig det frække Blod.
Du kasted bort, min Søn! din Hammer,
Ei længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar det droges, raabte: Skiælv!
Og dræbte Kæmper af sig selv.
I Morgengave han det gav,
Nu giemmes det i Biergets Grav.
Vel Fenris nu er lagt i Baand;
Men Tyr har tabt sin høire Haand,
Ran hersker alt i Ægirs Fiord,
Og Skade deler Magt med Niord."

Saa talt, stod Odin langsomt op
Med Brynien om sin Heltekrop,
Og gik fra Vingolf, mørk i Sind.
Da sad med Haanden under Kind

Og saae paa Ulven Asa-Thor,
Og begge mæled ei et Ord.
De Terner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Og stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Øine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skiælved Hlidskialfs Top;
Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald,
Og agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By,
Eegskoven flammed høit i Sky;
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun skummed som en Biørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham, at han var grum.
Først da det gryede henad Dag,
Han kiørte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
Hun frygted ei hans Raseri.
Hun vidste, det var snart forbi.

Da smiilte Jorden mildt, men græd
Sin klare Dugg, liig Drengen spæd,
Naar Faderen var alt for streng,
Og slog for haardt sin lille Dreng.
Da rørtes Thor, det ham fortrød,
Af Kæmpens Øine Taarer flød;
Thi rolig var han god af Sind.
Da sendte han paa Morgenvind
Thialfe med Roska ned, den Mø,
Til faste Land og Gefions Ø,
At skienke Guld og Sølverkruus
Til dem, som misted deres Huus.
De Døde bragtes til Valhal;
De spæde Børn i Flokketal,
Som indebrændte denne Nat,
Dem kaared Frei til Alfer brat.
Da glemte Smerten de for Glæde;
Af Skuldre voxte Vinger spæde,
De fløi omkring i Freias Skov,
Forældrene fik daglig Lov
De kiære Glutter der at møde.
Da glemte de, at de var døde.

Ægirs Giestebud.

I Havet stander Øen:
Nu Hlesey kun er liden,
Thi Bølgerne med Tiden
Har pløiet den i Søen;
Men stor i Oldtids Dage
Den kneised høi og brat,
Og trodsed Nordens Drage,
Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
Der stod af Muslingskaller
De hvælvethøie Haller,
Hvori Hler Ægir boede.
Mens Ran paa Dybet hvæste,
Han sad ved Perlekruus;
Snart drak han, og snart blæste
Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
Den skumle Ran, som spættet
Udspænder Druknenettet
Som Ligenes Gudinde.

Som Fladen Ægir smiilte,
Kiæk var han, uden Harm,
Og tidt han trøstet hviilte
I deilig Havfru-Arm.

Naar Ran paa Dybet lured,
Han blev i Sol tilbage;
Med demantkroget Stage
Han Sølverspeilet fured.
Og ei han kunde dølge
Med Skum sin søde Lyst,
Hvergang han trykte Bølge
Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smiilte
Han ofte dybt bevæget;
Thi saligvederqvæget
Nu Arm i Arm de hviilte.
Høit Ægir elskte Guder,
Og han var Guder kiær;
Mod Søen Himlen luder
I sammensmeltet Skiær.

Nu bød han dem til Festen;
Thi, var ei Ran tilstede,
Han følte Venneglæde,
Og tidt bespiste Giesten.

Han brygged Øl i Kummer
Af Flintesteen og Iis;
Og Fisk og Krebs og Hummer
Blev kogt i Tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
Thi hvergang han har Giester,
Er Gudens Køgemester
Den raske Finnafænger.
Han bruger lidt kun Ilden,
Ham hylder hver en Elv:
Alt sødet blier ved Kilden,
Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
Nedhvirvler i en Hule
I Skum de Bølger gule
Med rædsomtfæle Fagter,
Der knuser Eldirs Kølle,
Hvad Havet blev til Deel;
Der knager Ægirs Mølle,
Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
At Freir til Gerdas Fader
Gav den af Sværdeplader,
Som bedst var til at stride;

Han mildned Troldens Avind,
For ei af Sorg at doe,
Gav bort sin stærke Glavind,
Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elskte Freier,
Dem Intet meer adskilled.
Han overgik sit Billed,
Han vandt den bedste Seier;
Og Biergets skiønne Pige
Gav ham til Vederlag
Et Skib, søm ei sin Lige
Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
Den gode Baldurs Snekke:
Ei Klippen kan den knække,
Den gaaer i Sø og Mose.
Der sidde kan ved Siden
Af Gud Gudinde trygt.
Men ikke dog til Striden
Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid til Stabel
Den glider let fra Havnen
Med rige Fragt i Stavnen,
Og hæver høit sin Snabel

Af sorte Horn med Ringe,
Saa glindsende, saa krum;
Og mod den brede Bringe
Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
Jernpladerne bevare,
Det kaldes Nagelfare,
Og det er bygt af Negle.
Det Skib tilhører Jetter,
Det stil i Sumpen staaer;
Bygmesteren dog sætter
Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo klipper ei af Døde
Den lange Negl paa Haanden,
Han steds forøger Vaanden,
Han Guder vil forøde;
En Fordeel Jetten gives,
Som han at nytte veed:
Ulykken stille trives
Ved Uforsigtighed.

Men Snekken, som Jettinden
Nu gav i Morgengave,
Giør hver en Storm til Slave,
Og seiler stik mod Vinden.

I Harnisk Guder alle
Paa Dækket kunde staae,
Og seile fra Valhalle
Til Ægir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
Det foer paa Sø og Stræde,
Da vikled som et Klæde
Ung Gerda Skibet sammen.
Paa Brystet hun det dølger,
Der vugges det — o Frei!
Igien paa tvende Bølger,
Som Havet eier ei.

Tænk nu, hvor stolt at skue
Var denne Fart mod Øen
Til Ægir over Søen
I Morgenrødens Lue:
Ved Roret Odin Vise,
I Stavnen Vidar var,
Og hver en deilig Dise,
Som Blomster i et Kar!

Da løb det, som i Aaen,
Da trængtes ei til Kasten;
Og Bragi sang ved Masten,
Og Heimdal sang i Raaen.

Niord flagred høit i Flaget,
Fiint stænkte Vandets Støv,
Men Frigga hvælved Taget.
Med sine Egeløv.

Da slyngtes Løv om Panden,
Og da forøgtes Spøgen,
Thi afklædt, splitternøgen
Stod Tyr paa Snekkeranden;
Sit Sværd, det korte, brede,
I venstre Haand han holdt,
At styre Haiens Vrede,
Som vilde spille Boldt.

Da maatte Diser bæve,
Thi Haien fægted tapper,
Den efter Guden snapper
Med frygtelige Kiæve.
Dog hørtes Heltens Latter,
Ei Bølgen tvang hans Mod.
Han sprang i Skibet atter,
Og Haien flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
Den fæle Ran i Dybet,
Som glæder sig blandt Krybet,
Jog Haien fra sit Følge,

At giøre dem forfærdet,
Som giested Ægirs Sal.
Nu, da den sank for Sværdet,
Udsendte hun en Hval.

Som Ø med Klipperevner,
Den kom med barske Væsen;
Vandstraalen stod af Næsen,
Den svulmed som en Hevner.
Da Heimdal foer som Lynet
I Springets Straalevand,
Og deilig stod for Synet
En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
Med rædsomt Gnisterøie;
Det monne Hvalen bøie,
Den følte sig forvirret.
Mens Odin læste Runer,
Til Bunds den atter gik,
Thi stærkt, som med Harpuner,
Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Ægirs Ø, den milde,
I Aftenrøden silde
Hiin høie Asa-Skare;

Og som en Sky sig skyder
Fra Luft i Bølgens Favn,
Saa let Skybladner flyder,
Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var kastet
I Solens Aftenrøde,
Da svømmed dem i Møde
Havfruerne, som hasted;
Med Haar saa grønt som Sivet
Man saae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide som en Snee.

Med Sølverslør ad Nakken,
Paa Issen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bød Alferne paa Bakken.
Det lyse Alfefølge
Da steg fra Skibets Rand,
Og fulgte dem fra Bølge,
Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen,
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,.

En Krysten og en Hvisken
Bag Fieldekløftens Skiul,
Som naar hos Sølverfisken
Der pladsker sig en Fugl.

Hler Ægir sad med Ælmen,
Sin Stang, med Demanthage;
Og dannet som en Drage
Med Kam var Sølverhielmen.
Skiøndt Hielmen smykte Guden,
Den rysted Siæl og Sind:
Der hørte man med Tuden
En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giestestuen,
Thi Nat det nu var vorden,
En Klump af Guld paa Jorden
Høit lysnede, som Luen.
Da Ægir dem bespiste
Med hvad han havde bedst,
Og alle Guder viste
Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen
Igiennem Snee og Taage
Med svulne Øienlaage
Fløi Asa-Lok' som galen.

Som Snee var bleg ham Kinden;
Den sorte Hovedlok
Udbredte sig for Vinden,
Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgrer ham i Siælen,
At Fenris nu man tvinger.
Med Flaggermusens Vinger
Han vredt ombandt sig Hælen.
Paa Skuldren sig af Uglen
Han satte Vinger studs;
Derpaa Ulykkesfuglen
Strøg Klippen, som en Struds.

„Mig har man ikke buden
Til Hlesey med de Andre.
Nu kan jeg ene vandre,
Nu man foragter Guden.
Men Thor i Østerleden
Drog bort, er ikke Giest —
Jeg kaster Klint i Hveden,
Forstyrrer denne Fest.

Hvis ikke jeg kan nyde,
Skal Andre heller ikke;
Med glædedrukne Blikke
Skal ingen Gud sig fryde.

Snart vil de alle sande,
At Rosen har en Torn;
Og Malurt skal jeg blande
Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
Dog ogsaa Svag kan saare.
Nu staaer til Disars Taare
Min Higen og min Tragten.
De lære skal at frygte
As-Loke som en Mand:
Jeg spilder deres Rygte
Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
Med Falskhed vel kan trives?
Een Sandhed kun der gives,
Men hundred tusind Løgne.
Man Mængden let forfører,
Naar fræk man ikkun vil:
Snart troer den, hvad den hører,
Og Loke har sit Spil."

Som saa han monne siunge,
Henfoer han over Bierge;
Han stolte paa sit Værge:
Sin frygtelige Tunge.

Han gik til Kystens Odde,
Og lod af Dverge smaae
Med skarpe Slangebraadde
Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
I hvert et Tindinghiørne
Udstrutte stive Tiørne
Og sorteblaae Skarntyder.
Til Hlesey han sig trænger;
Der voldte han din Død,
Du bolde Finnafænger,
Som Veien ham forbød!

Besprængt med Trælleblodet
Ved Døren han sig satte;
Han monne vel sig fatte,
Han tabte ikke Modet.
Den blege Blodbesprængte
Ved Dørens gyldne Pæl
Paa Trædskhed ene tænkte,
Og stirred paa sin Hæl.

„Hil være Diser alle!
Hil være Valhals Guder!
Derude Blæsten tuder,
Men luun er Ægirs Halle.

Her efter Glæden tragtes,
Her vorder Øllet smagt.
Ubuden Giest foragtes,
Men leer ad jer Foragt.

Hvi tier I saa stille,
Og stirre ned i Skiødet?
Jeg Ægirs Træl har dødet,
Det største Kogesnille.
Han vilde mig forbyde
At staae paa Ægirs Ø.
Træl maa sin Herre lyde,
Men næsviis Træl maa døe."

Odin.

„Med Asers gode Minde
Du meer indbydes neppe,
Du Øgle bag en Skræppe!
Du Broder til Helblinde!
Viig bort, du Lystforøder,
Som bryder Fredens Ed!
Hvor jeg dig atter møder,
Dig Gugner styrter ned."

Loke.

„Meer venlig i din Tale
Var du, da du som Terne
Fortrylled Rindas Hierne
I Garderikes Sale.

Du gik i Trællekapper,
Og glemte Fensals Diis;
Gud, mere viis, end tapper,
Og mere klog, end viis!“

Bragi.

„Saaledes tør du siunge
Til Valhals høie Fyrste,
Med Haar i trodsig Børste,
Med giftigslebne Tunge?
Ha, fly Valhallas Straale,
Styrt i dit Mulm, og fnys!
Og kan du ikke taale,
Saa sky det rene Lys!“

Loke.

„Jeg kiender dine Dyder:
I Ro du sanker Talgen,
Med rustne Sværd i Balgen,
Du Bragi Bænkepryder!
Du flyer, hvor der er farligst,
Du pyntelige Gud!
Til Drabet est du varligst,
Og taabeligst i Skud.“

Ydun.

„Saadan tør du forhaane
Den Gud, som glæder Jorden;
Hvis høie Qvad i Norden
Husvaler som en Maane;
Som Nidingsværket dræber;
Som danner God af Grum;
Som aabner Elskovs Læber?
Giør han ei Ondskab stum?“

Loke.

„Husk, da du dig forlysted,
Og svagt mod Thiasse værged,
Da Trolden hist i Bierget
Dig Barmens Æbler krysted!
Taalmodig da at være
Dig lærte Fieldets Skræk.
Dengang af Bragis Ære
Du tog dig ei saa kiæk.“

Gefion.

„Meer hellig og uskyldig,
End Ydun, Ingen findes.
Tid, at din Tunge bindes!
Dog jeg er ligegyldig.

Din Usselhed dig gotter?
O, en elendig Høst!
Lyv kun, du Gudsbespotter!
Jeg agter ei din Røst."

Loke.

„Du hader Mænd, du Grumme!
Ved høilys Dag i Sale;
Men Natten kan ei tale,
Og Skovens Træer er stumme.
Bag Buskens lave Toppe
Du bader dig i Flod;
Den hvideste blandt Kroppe
Ophidser Nøkkens Blod."

Odin.

„Saa vidt du dig formaster?
Du pletter Maanestraalen?
Har Torne da Violen?
Paa Sneen Kul du kaster?
Ha, fly til Fielde sorte,
Forstyr ei Glædens Stund,
Og giø ved Ægirs Porte
Ei hæst som Lænkehund!"

Loke.

„Ti, Odin! Kun i Blinde
Du deler Seir blandt Kæmper,
Din Trolddom Modet dæmper,
Du koger Seid, som Qvinde.
Du helst den Feige skaaner
Bag tykke Skiolderand.
Du Mimers Hoved laaner,
Men sielden hans Forstand."

Frigga.

„Ha, Loke! du est galen,
Som alle Guder hader;
Til Asernes Alfader
Du taler saa i Salen?
Han vil ei Freden bryde
Ved Ægirs Giestebord;
Men dybt vil dig fortryde
I Morgen dine Ord."

Loke.

„Ti, Frigga! Jordens Dronning!
Paa Kloen følger Svien.
Du ligner Dronningbien,
Har Mænd, men ingen Konning.

Dit Blomsterskiød i Vaaren
Sig aabner for hver Lyst,
Da viser Længselstaaren
Os Tanken i dit Bryst."

Freia.

„O, Loke! kan ei Vreden
Din bittre Tunge tæmme,
Saa hør en bønlig Stemme,
Fat dig, og vær beskeden.
See Freias gyldne Taare,
Den smelte lad din Harm!
Hvor nænner du at saare
De store Guders Barm?"

Loke.

„Hvad svækker Freias Kræfter?
Hvad volder hendes Trængsel?
Hvi græder hun? Af Længsel!
Af Længsel! Og hvorefter?
Den skiønne Brudgom fattes?
O, der er flere jo!
Slig Mangel kan erstattes,
Før Maanen gaaer til Ro.

Hvi mon vel Odur vige?
Hvi brød han sine Kieder?
Blev disse Yndigheder
Tilsidst ham væmmelige?
Blev de ham altfor blotte?
Veg han i Valaskialf
En Fryd, som deles maatte
Med hver en As og Alf?“

Freir.

„Ti, Snog, som arrigt hvisler,
Og stikker feigt med Blikke!
Hvi vil du Rosen stikke?
Vind dig om dine Tidsler!
Hvi haaner du den Gode?
Utysker er der nok;
Gak til din Angerbode
Med filtet Marelok!“

Loke.

„Dit Vellystøie brænder,
Du har Valhalla sveget;
Thi med dit Sværd er veget
Din Kraft fra dine Lænder.

Som Igle Gerda nyder
Dit søde varme Blod;
Hvergang dig Freia fryder,
Da smiler Angerbod."

Heimdal.

„Hos Trold af Pandeskallen
Du drak i Klippehuset,
Nu kommer du beruset,
Og ypper Kiv i Hallen.
Kun Øllets stærke Dunster
Har lært dig tale frit;
Vi kiende dine Kunster,
Din gamle Vid er slidt."

Loke.

„Ha, Taabe! far til Helved.
Hvad? du tør Loke true?
Er ei af Regn din Bue,
Af lutter Dunster hvælvet?
Hvad er din skiønne Farve?
Kun Kornmoen over Korn!
Hvad est du bag din Larve?
En Vægter med et Horn!"

Baldur.

„Jeg sporer bag din Skryden
En Hierne snild og kløgtig,
Men som blier aldrig dygtig,
Fordi den mangler Dyden.
Som Lygtemand du spaser
I Mosens Taageslud,
Vil blussse vildt mod Aser,
Men slukkes, og gaaer ud.“

Loke.

„Naar Lammet venligt bræger,
Og lader feigt sig slagte,
Mon derfor jeg skal agte,
Hvad Taaben kun bevæger?
At være from og lydig,
Hvad er det i en Sum?
Kun, Baldur! den er dydig,
Som søvnig er og dum.“

Da Vidar taug, men stirred
Saa strengt i Lokes Øie,
At Trolden for den Høie
Blev bleg, og Læben dirred.
Det var, som Skyens Pumpe,
Naar den med sagte Brum,
Med tykke Sko paa Stumpe,
Adsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
Og dybt i Mulmet lyste,
Mens Asa-Loke gyste,
En blaaligkantet Lue.
Et Skrald hen over Jorden
Og over Havet foer;
Da mærktes paa den Torden,
At nær var Asa-Thor.

Da maatte Loke sukke,
Dog tvang han end ei Harmen.
Han saae i Skyen Karmen,
De skiæggethvide Bukke;
Han skued Thor hiin høie
I Malm, med sorte Skiæg:
Dog gnistred Lokes Øie,
Han blegned som en Væg.

Thor.

„Ti stille, Gudsbespotter,
Som Asers Glands fordunkler!
Jeg seer, dit Øie funkler,
Dit Nidingsværk dig gotter.
Kom kun! din Skiebne haster,
Jeg ende vil din Svig:
Til Utgaard jeg dig kaster,
Til Hel paa dine Liig.“

Loke.

„Jeg tør dog sige dette:
Din Hammer ei forskrækker;
Thi Midgardsormen dækker
Med sine Skæl den rette.
Tidt spottet som en Fiante
Du blussed, mindre kiæk:
Husk, da du sad i Vante
Hos Skrymner som en Giek!"

Thor.

„Ti stille, Gudsforagter,
Som haaner Lysets Flammer!
Jeg bruger ingen Hammer,
At standse dine Fagter.
Seer Granen du paa Stenen?
Den skumbestænkte Blok?
Jeg hænger dig paa Grenen
Der ved din egen Lok."

Loke.

„Det ei Umagen lønner,
At Loke længer raser.
Jeg sang for høie Aser,
Jeg sang for Asers Sønner;
Kun Thor min Tunge kuer,
Han kan ei Spøg forstaae,
Han hugger, før han truer,
Og derfor vil jeg gaae."

Saa skiød han sig som Aalen
Med Sliim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forfølgen
Da saae man Lynildsstraalen.
Dog skiermed Klippens Volde
Og Lokes egen Iil;
Han slap til sine Trolde,
Og undgik Skyens Piil.

Men som en Slud, der svinder,
Meer blaa os Himlen viser,
Saa smiilte Valhals Diser
Med mere røde Kinder.
Huldt hørte man bevæge
Sig Bølgerne paa Kyst,
Og Ægirs Strængelege
Forkyndte Guders Lyst.

Lokes Svig.

Hen Loke fløed i Havet, som Slange, slimet, blaa,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Iil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Øiet ham en Miil.

De smidige Knuder fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forfølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
Saa blev han atter Asa, sad paa Klippeblok,
Som Hyrden, naar han vogter Fieldgeders Flok.
„Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud;
Hvad est du nu, min Loke? Jotun eller Gud?
Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
Hvor er da Livets Glæde? hvor min Tidsfordriv?
De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
Saa døsige, som Drager, de ruge taust paa Skat.
Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Vaar;
Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
Der kiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
Al deres Vellyst er Biergfossens Klang.
De slumre dybt, som Biørnen i haarede Pelt.
Hvad gavner Heltekraften, naar Tossen er en Helt?
Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
Det mored dog, at spotte hans Harpe, naar den klang.
Skal aldrig meer i Fensal jeg skiønne Diser see?
Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?
Skal ikke meer jeg haane As-Odin med Færdighed?
Det kildred dog at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
Til Blus din høie Lue, du stærke Asa-Thor?

Ha, ved min Fader Forbout, As-Thor er dog en
Mand!
Hvis Hvælvten han besad kun af Lokes Forstand,
Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham godt;
Taalmodig længe taalte han Asa-Lokes Spot.
Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul,
Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul:
Jeg deelte Hlorridas Hæder, og hvergang Jorden skialv,
Jeg tyktes mig en Auk-Thor — ei ganske, men
dog halv.
Diserne, de vene, mit Øie forlysted.
Med Blussen Fulla skiælved, naar jeg hende krysted;
Jeg veed, hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
Med Tiden fleer Gudinder fik jeg i mit Garn.
Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
Naar Rødmen blier Vane, saa rødmer man ei meer.
Godt smagte Sæhrimner og Valaskialfens Drik,
Einheriarne leged med Skiold, Sværdestik.
Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Øiet;
Saadan gik Tiden hurtigt, Loke var fornøiet.
Jeg kunde alting nyde, kunde høre, see,
Dertil var jeg den Kløgtigste, for Alt at belee.
Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
Som Kat, naar den spaser paa Gulv med en Muus:
Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
Griner taust i Skiægget, logrer med sin Svands;
Men er den først tilfulde ret af de Løier kied,

Da bløder stakkels Taabe, den føler, Katten bed.
Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
Han slikker sig om Skiægget, han sig om Poten slikker,
Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer;
Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer.
Nu kan de helligt kiedes, kan de gabe fromt,
Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg!
Snart vil de see, hvor Alvor blier dum uden Spøg.
Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
Naar ei Loke bringer Suurdeig meer til deres Brød!
Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
Ha, hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
Straal kun, høie Glæde! glinds kun, stolte Lys!
Hvor er din skiønne Skygge? hvor, Salighed! dit Gys?
Ha, sidder samdrægtigt med Hænder kun i Skiød!
Bevægelsen er ophørt, jer Stilhed er Død."

I disse sære Tanker urolig han sad,
Og dirred stundom heftigt, som Æspetræets Blad.
Han tænkte: „Hvis kun vinde jeg kunde Thor igien,
Hver Asa let i Valhal blev atter min Ven."
Urolig sværmed Loke blandt Fieldets Granestammer.
„Nu", tænkte han, „jeg har det: jeg skaffer ham
hans Hammer!"

Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif;
„Thor“, raabte han, „for Hamren gav gierne sin Sif.“

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal
Til Jernvidieskoven ved Fieldkløftens Sal.
Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
Han snoede sine Pile med Baand af klaren Guld,
Han fletted Hestenes Manker med røde Lidser ind,
Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
Han stirred hen i Marken, og da han Loke saae,
Da raabte han: „Velkommen, du Odins mindste Taa!
Nedlader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpe-Land?
Har du lidt næsviis været? Jog Guder dig paa Port?
Ei, det var utilbørligt, uforskammet giort.
Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?“

Sagtmodig satte sig Loke hos Jetten paa Blok;
Han qvad: „De lækkre Smuler jeg dyrt fortiener nok;
Og var det ei for eder at være tidt til Gavn,
Jeg holdt ei ud i Asgard, i Valhallafavn.
I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
Om Guders Idrætter fuldkommen god Besked;
I kan mig ei undvære. Saa fandt jeg mig deri.
Miskiendt jeg stedse vorder, staaer dog eder bi.
Og maa da nu mig trøste for Alt, hvad jeg leed,
Den Løn, jeg har i Hiertet, og min Samvittighed.“

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen sprak;
„Hvad“, raabte han, „betyder den taabelige Snak?
Troer du at fange Jetter, med Øine svøbt i Blaar,
Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
Naar den er ædelysten og myrde vil en Mand.
Hvad vil du Vendekaabe? Tal ud af dit Skiæg!
Hvis ei, jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.“

„Ak, du har Ret at trodse,“ svarte Loke slu,
„Selv Auk-Thor i Valhal har Kraft ei, som du.
Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
Du frydes ved Ranet, og deri giør du vel.
Thi skiøndt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,
Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
Og store Løsepenge du indkræve kan,
I Fald du kun nytter din Fordeel med Forstand.“

„Hvad Penge?“ raabte Jetten drabelig og svar;
„Mon Guld, Sølv og Kobber Thor, som Thrymur, har?
Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
Men meget har man talt om Odins Datter Frei;
Man siger, hun er yndig, har Haar som guult Metal,
Krop som Elfenbenet, Læber som Koral,
Dertil liflige Stemme, en Arm saa rund og bløde,
En Mund, der veed at kysse, som Honningen sød.
Slig Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud

Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
De skrumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er kied;
Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
Skal Thor i Morgengave Miølner atter faae,
Thi er først Alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Søster.
Der hørte du mit Forsæt; meld det til Asers Flok!
Mig tykkes, vi har hadet hverandre længe nok.
Et stadigt Venskab slutte bør kiærlig Elskovs Pagt.
Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
Og aldrig meer sin Miølner han seer i dette Liv,
Hvis Odin mig ei sender skiøn Freia til Viv."

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadreng kom hans Dverg,
Og fulgte med sin Husbond. Da lukte sig hans Bierg;
Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
Af Guder og af Jetter i sorte Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
Ran dukked op af Dybet, at see, hvad det var.
Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Vover treen

Høit over Bredderne, høit over Klippens Steen.
Paa Bolstret hver Niding med ond Samvittighed
Omvælted sig, og Panden stod i den kolde Sved;
Og Fenrisulven giøede hæst i sin Drivesky,
Saa hele Natten hørte den Latter og det Gny.

„Jeg hader Guder og Jetter,“ sang Loke. „Fiende! skiælv;
Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
O, kunde jeg dem spilde, tilintetgiøre Alt,
Saa dybt i Afgrundssvælget igien hver Skabning faldt!
Vee jer! I mig forstøde, lukke mig hvert Læ;
Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
Til Glød fortærer begge, til begge flamme vildt.
Da er ei meer min Møie, da min Kraft ei spildt.
Da skal I — for silde — beundre min Forstand,
Da fisker Asa-Lok' i Verdens rørte Vand.

Ved plumpe Kræfter virker biergblinde Drot;
Af Dyd og Viisdom rose sig Aser paa Slot.
Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
Naar List pletter Kraften, jeg vundet har min Sag.
Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
Nedlader sig til Hexer i Midnattens Dunst,
Da Ygdrasil skiælver, da mørknes Urdurs Væld,
Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,

Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.“

Til Valhal Loke voved efter den sidste Feide
Ei atter op at stige foruden sikkert Leide:
Han sneg sig hen en Aften i Siølunds Bøgeskov,
Da Bonden hiem fra Marken kiørte med sin Plov.
Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
Sprang giennem hvide Sand fra Herthas Moderbryst;
Der, hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
Af Tegl og stærke Biælker opførte Kongebo.
Der leged Alferne gierne ved Morgen-, Aftenstund:
De stænkte Freias Taarer som Dug i Bøgelund;
Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
Besprængte grønne Væxter: ved Solens Atterkomst
Dufted da sødt i Lunden mangen Purpurblomst.
De toge guulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae;
Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov sødt,
Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
De salved Freias Lokker hver Morgen med en Duft,
Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
Engang lidt Olie stial de fra Disen i en Skaal,
Og gøde det paa Urten: det blev en Natviol.

Men alt for stærk var Kraften, hvad end man lugte kan.
Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand,
Og gøde det i en Grønning; da yndigt man saae
De smaae Violer voxe blaae bag grønne Straae.
Saa leged tidt Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
For Tiden ham at sige, naar han til Husets Tarv
Fra Bolstret ile maatte til Plov og til Harv.
De viste mangen Beiler, som gik i Aftenrøde,
Veien, han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;
Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
Bandt Alfen Hænderne sammen fast med Blomsterbaand,
Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun øm i Hu,
Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
Da fremtreen Asa-Loke fra hulen Askestamme;
Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,
Han bar en Brombærkrone, han fælt i Skiægget loe,
Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ko.
Først Alferne blev bange, de meente, det var Tid
Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
Men da de kiendte Loke, da loe de alle høit,
Sprang omkring i Græsset, og hver var saa fornøit.
De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
De kiendte ei hans Ondskab, de vidste, han var As.

„Hvad giør du her i Skoven? Sprang du fra Træets
Qvist
For med os at dandse?“ — „Ja, kiære Børn! ja vist!
Hvad giør ei Asa-Loke, det nok I alle veed,
For at forlyste Glutter i sød Uskyldighed!“

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands:
Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækkens Skiær,
Frøer og Tudser qvækked i sorte Boblekiær,
Og Faarekylling-Sværmen paa Marken skreg om Liig.
Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
Mens Feberluftens Viften forkynder: Een skal døe.
De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand.
Da spøger dybt i Busken den fule Lokes Aand;
Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,
Som ei formaaer at køle de stærke Blus paa Kind,
Seer tidt om nogle Uger — Frugten af Lokes Svig —
Paa Baar med hvide Blomster det bratafsiælte Liig.

„I venlige Smaaalfer!“ sang Loke saa from,
„Veed I, hvorfor i Skoven jeg hid til eder kom?
Valhallas Børn I nævnes, Aser har jer kiær
Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
I lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind,
Med Bønner formilde de vrede Guders Sind.

Jeg har uhøvisk været, har uvorent talt;
Jeg negter eder ikke, jeg giorde det for galt.
Men det var Ægirs Mundgodt; han bruger dybe Kruus.
Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Ruus?
Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer.
Men skienker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
Kan Auka-Thor forglemme, hvad Asa-Loke sang,
Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
Da lover jeg til Giengield, Sandhed er mit Ord,
At skaffe Thor sin Miølner af kulsorten Jord,
Saa Fienden han kan træffe tilbørlig i Kraft,
Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskaft."

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
Folded deres Hænder, gik i en broget Rad
For Guderne paa Tilie, for Asa-Loke bad.
Da rørtes hvert et Hierte, da smiilte Freir og Frei.
Naar søde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
De bragte Asa-Loke frem fra det skiulte Læ,
Han smigred, græd, hykled, han faldt paa sine Knæe,
Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød.
Da blussed Thor i Harme, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skiolderand,
Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.

„Vær ei saa nederdrægtig!“ da raabte Thrudvangs Drot,
„Din Anger tirrer mere til Vreden, end din Spot.“

„Den Tand skal du betale!“ tænkte Loke bister;
„Man spænder Buestrængen saa længe, til den brister.
Men tving dig, Loke! tving dig; det gielder med Flid
At spare Hevnens Kildren til meer beleilig Tid.“
Saa sprang han op fra Gulvet, og raabte: „Leve Fred!
Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
Ei Guder meer og Jetter skal kiæmpe hadefuldt,
Brystet, som Vreden ildned, banker ømt og huldt.
Thrymur, Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
Paa Jetteviis at sige — udstøder dybe Suk.
Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blok,
Hver Nat paa Mark han sidder og seer paa Freias Rok.
Naar yndigt da den funkler med gule Tot og Teen
Giennem Birkebusken, giennem Fyrrens Green,
Da tænker Jettekongen sagtmodig bag sin Fyrr:
Den Viv maa være huuslig, som spinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie. De Fingre, som forstaae
Saa fiint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
Maae være silkebløde. Og jeg har al min Tid
Hørt sige: Disen Freia var alabasterhvid,

Høirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyst,
Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryst,
For Resten hvid som Skummet, og med et guldguult
Haar,
Hvis tykke treleds Fletning hun om sin Tinding
slaaer.
Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand;
Det vidned, meente Jetten, just ei om stor Forstand.
Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor,
Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer;
Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn,
Især for Fru Freia, som er saa saare skiøn?
Ei Sommerfuglen lefler paa Tidslens Urtebed,
Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred."

„Nu nok om Troskab, Loke!" giensvarte Frei, og
loe;
„Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
Røgt hurtig kun dit Ærind. fortæl, hvad Thrymur
sang,
Og siig os dine Tanker om Dyd en anden Gang!"

„Det er ei mine, Frue!" sukked Loke from;
„Som Bud kun hei fra Trolden til Valhal jeg kom.
Han elsker Freia Dise med Manddommens Ild,
Hans Kiærlighed til hende giør hele Skaren mild.

Utgarde-Lok', hans Fader, forgabet i sin Søn,
Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
Og hvis til Odins Svoger snart vorder Utgards Drot,
Da blier der ingen Forskiel paa Ondt meer og paa Godt.
Alt smelter kiærligt sammen, med Solskin Biergets Lue,
Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
Da voxe mugne Svampe paa Valhals glatte Væg,
Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg,
Tusmørket hersker, Dagen og Natten gaaer af Brug,
Da voxe blaae Violer paa Ligets gule Bug,
Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
Ved Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
O, hvilket deiligt Røre! Dog Eet ei glemmes maa:
Vor Jettedrot er nidkiær, kan ei Spøg forstaae;
Er Freia først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I favnedyben Kielder, i Mulmet indelukt.
Da savner Jorden Elskov; men siig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
Modsætningen forsvinder. Ei rød og guul og blaa
Sig strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa
I broderlig Forening af alle Farvers Skiær.
Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær."

Da fnysed Freia Dise, saa Valaskialfen rysted,
Af Harme mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Øiekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: „I Fald jeg reiste med dig til Troldes Land,
Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand!"

Da samled sig høie Guder, som Sol just stod op,
Paa Thing under Træet, trindt under Askens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skiær;
Han hvisked ham i Øre, han gav ham sine Raad,
Og lod, som han af Iver kun virked denne Daad.
Han sagde: „Mægtige Guder til mig har fattet Nag;
Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
Benyt den, om dig tykkes! Bifalder du den ei,
Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,
Og hvad I end bestemme, bestemmer eder snart!"

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
Og sikkert vidste, Loptur for den Gang ei løi,
Bifaldt det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
Saa stikker Ormen oftest en velindsluttet Kiærne.

Meldte da høit paa Thinge Heimdal, den Asa hvid:
„At ende Jetters Hovmod, mig tykkes, det er Tid.
Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
Niord mildner Skades Rasen, hun fnyser ei saa gram,
Paa Dybet Ægirs Vælde gior Ran mere tam;
Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
Steds brænder mere kraftig, skiøndt mindre kiælenmild.
Selv Loke jo tvinges fra den Tid, han blev Gud;
Hvem veed, hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
At hæve Nat til Dagen, giør Maanen mangen Nat;
Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
Vi skulde Freia savne? Nei, store Guder! nei!
Hvad var vel selv et Valhal, hvis der var ingen Frei?
Vel Ydun skienker Rødmen ved Æblets Atterkomst;
Men Freia skienker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
Vi elske hende alle. Hun aabner sin Favn —
Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn.
Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
Slud stedse skulde skiule Folkvangers Himmelblaa?

Det glatte Bryst nu knuges til laadne Jettekrop?
Før raadne dybt i Nastrond, Ask Ygdrasil! din Top.
Hvordan? de søde Læber, som smiled yndigt nys,
Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
Og Øine, som kun Veemod og Salighed har straalt,
Fortvivlet skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
Før briste du og synke som Dugg i Verdens Hav!
Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freia seer;
Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
Og blæser søde Toner, som fylde Støvets Bryst
Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaa,
Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freia saae."

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gik,
Og Freias Øine lønte ham med saa sødt et Blik,
At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer funkled i Øiet og paa Kind.

Da foreslog han Aser, hvad Loke havde tænkt;
Han sagde: „Thors Miølner ei vorder atter skienkt,
Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud,
Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.

Han er ei vant i Dybet til største Skiønheds Glands;
Hvor let for os at giekke da Troldens plumpe Sands!
Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som Frei.
Jeg veed, hun sine Smykker til Festen negter ei.
Naar Odin koger Seiden, da skienkes Thor et Vand,
Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod.
Føer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
Da maa en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
Det skiønne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
Da blier den stærke Skioldmø for Miølner tilfals.
To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
At Barmen høit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
Seer Trolden denne Fylde bag rødt Skarlagenskind,
Da, som i Solen Riimfrost, vil smelte vist hans Sind.
Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
Blanke Nøgleknippe ved Skiørtet klinge maa.
Til Utgard Asa-Loke maa følge med som Terne;
Han negter os det ikke, jeg veed, han giør det gierne.
Naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jetters Hiem,
Naar de sorte Dverge hans Hammer bære frem,

Naar Thrymur elskovsdrukken har lagt den i hans
Skiød —
Behøver jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?
Formasteligt af Heimdal det var, hvis med Ord
Sin Miølner ret at bruge han vilde lære Thor."

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
Mens herligt Asken vifted grøn mod Valhallatag.
Ei Baldur, Forsete, ei Mimer var paa Thing
(Fraværelsen benytted As-Loke). Drupners Ring
Paa Odins Finger drypped i Græs vel andre ni,
Og stod med Troskabsvarslet sin store Eier bi;
Men skiønne Disers Latter jog Odins Tvivl i Røg.
Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
Thor raabte vel til Diser: „Hvad, Auk-Thor en
Qvinde?
I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde."
Da smiilte Freia yndigt, saa Hul i Kinden blev,
Med Lilichaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
Og sagde: „Mænd maa vogte sig vel i Støvets Vraa
For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
Og let af Panden viftes da letten Egeblad.
Men Thor er Gud i Thrudvang; hvo tvivler, han er As?
Han giør sig kun elskværdig ved slig en venlig Spas."

Da kom alt Jomfru Fulla med Freias Klædebon;
Men Odin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
Og ei han vilde miste sin gode Pandsersærk.
Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
Valkyrierne rødmed, de vendte sig, og loe.
Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldet fiin;
I Brystets sorte Lokker der funkled Rubin.
Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
Der fandtes ingen Hue, som passed Asa-Thor;
Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor
Med lange Slør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
Samt Bæltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
Naar Hamren laae i Skiødet. De stødte røde Tegl,
Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;
Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
De unge, skiønne Diser, og raabte: „Thrymur! ha!
Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?“

Da monne Thialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.

Thor ønskte høit sin Hammer, forklædt tog Loke med;
Der gnistred ingen Flammer, de sagte foer afsted.
Ned ad den hvalte Bue som Freia kiørte Thor;
Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte, da Kærren forbi ham gik;
De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
Guldkærren som en Svane kun skilte Skyen ad,
Den høie Jotunbane med Thialf' og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asa-Thor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke sad
I Hiertet glad
Ved Gudens Harm
Til Jetters Meen.

Saa reiste de frem, medens Klippen skialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trolden stod,
Saa sort som Sod,
Men smykt med Ild,
Saa stærk og prud,
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilste mild
Sin skiønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malmdrotterne stod:
Det blomstrende Sølv, Jernglandsen var ny;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
Og det hvideste Tin, og det sorteste Bly.

Da Thor steg ud,
Den høie Gud,
Man ham modtog
I Biergets Slot.
De vandred frem
I mørken Hiem,
Og Hiertet slog
I Fieldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skiær og saa fiin,
Hver Ædelsteen smiilte med Straale paa Kant:
Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
Den milde Sapphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
Af Sol forladt;
Thor steg i Bierg,
Men skiælved ei;
Med Fakkelspaan
I skrumpne Haand
Gik liden Dverg
Og viste Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
Skioldvagterne vented i skumleste Vraa:
Og Rottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
Og det Koboldbarn med Sløikiole paa.

Som liden Glut,
Men bleg og but,
Man Kobold saae
Paa Gulvets Steen;
Hun stirred stivt,
Og aanded Gift,
Med Faldhat paa,
Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
Om de lodne Barme var Brynier spændt,
Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad,

Og qvad en Sang,
Der hæsligt klang:
Som Glam det lød
Af Hunden vred,
Naar høit med Hviin
Det vilde Sviin
Til blodig Død
Den søndersled.

Og fra Hel var dar sendt, for at hylde den Brud,
To fornemme Mænd, af en Byrd saa høi:
Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
Og den langsomme Sot i det prægtigste Tøi.

Utgarde-Lok'
I Jetters Flok
Kun ei man saae
Den Bryllupsnat;
Han aned Svig,
Han lugted Liig,
I dyben Vraa
Var Sengen sat.

Og til Utgarde-Lok' gik Gubberne hen
Med de Børnebørn smaae, og begav sig til Ro;
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor
I Silke, Flor,
Med heftigt Blik
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Fik Jetten varm.
Da kom med Drik
Hans gode Skienk,

Og fyldte den Skaal med liflige Miød;
Da trængte de Jetter i Hallen ind,
Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see,
Hvad skulde skee;
Thi Bruden stærk
Var i sin Drik.
Hvert Bæger ud
Stak Valhals Gud,
Det var et Værk
For Troldes Blik.

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax,
Skiøndt bredfulde Maal til funklende Rand.
En Oxe hun aad, samt otte Lax,
Tre Tønder af Miøden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:
„Saa megen Mad?
Saa meget Korn?
Saa meget Øl?
Det er dog sært.
Alt nu fortært?
Hun tømmer Horn,
Som Fingerbøl.“

Men da meldte Loke, den Terne, saa viist,
Ærbødig hun stod bag Bænkens Rand:
„Ei otte Nætter har Bruden spiist,
Saa længtes hun efter sin Fæstemand.“

Nu Thrymur fro
I Skiægget loe,
Sig bøied kiæk
Mod Asa-Thor;
Da Ild der gik
Fra Gudens Blik,
Saa hiin med Skræk
Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
Som Terne han stod, og qvad med Hast:
„I otte Nætter ei Freia sov,
Thi brænder nu Øiet en Kiende hvast.“

Da treen en Qvind
I Hallen ind,
En kulsort Een
Med Haar som Uld.
Men ung og glat,
Med Guldbliks-Hat,
Og Ædelsteen
Paa Barmen fuld:

„Min Søster! nu kom; det er Tid, at gaae
Med din Brudgom til Sengs paa de bløde Siv.
Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
I Morgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.“

Da Thrymur bød:
„I Freias Skiød
Læg Hamren brat!
Den er ei fiern.
Forelskte to
Maae sværge Tro
Ved Midienat
Paa Miølners Jern.“

Knap Ordet var sagt, før en Dvergeflok
Indslæbte Miølner, paa Skuldre den bar;
Skiøndt mange de var, var der dog ei nok,
De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Miølner laae
Nu blank og blaa
Med stærke Skin
I Gudens Skiød,
Da saae han op
Til Fieldets Top,
Da blev hans Kind
Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr;
Bredskuldret reiste sig Asa-Thor,
Da mærkte de først, hvem Bruden var.

Og høit i Harm
Han svang sin Arm,
Da blev hans Mod
Bersærkegang.
Ved Miølners Fald
Mod Jettens Skal
Rødt Straaleblod
Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
Men da hamred, som Vaulundur, Asa-Thor,
Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
En Mand af Steen
Og kold som Flint,
Med Trods og Bram.
I Brystet stod,
Dødt uden Blod,
Trekantet Klint
Som Hierte ham.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
En forfærdelig Mand, og levendegiort;
Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
Med Miølner foer,
Da traf han vred
Hans Kølle graa.
Den sprang itu
Med Larm og Gru,
Og regned ned
I Stykker smaae.

Men Manden af Leer hed Mokkurkalf'.
Han stirred, og tirred, slog paa Skiold.
Da traf med Sværdet ham Asa-Thialf',
Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
Blandt tusind Liig,
Thi Thor var stærk
Med opbragt Siæl;
Han seired alt,
Hans Hammer faldt,
Som Stampeværk
Med tunge Pæl.

Men Loke, den Niding, af Blodet rød,
Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
Og fandt han en Jette, som ralled i Død,
Saa loe han, og stak ham endnu en Gang.

Nu blev der tyst,
Som paa en Kyst,
Hvor Storm og Hav
Sank hen til Ro;
Thor stirred mørk,
Som i en Ørk,
Og Alt var dødt
I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
De mægtige Riser, som knækkede Siv.
Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
Forsvundet af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
Dens Harm forgaaer,
Den seer ei grum
Paa Ligets Blod;
Sagtmodig, fri
For Raseri,
Den sørger stum
Med Ædelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
Tungsindig han stod og grubled en Stund.
Men Loke, som Lossen, med grusomme Tørst
Sig slikked med Griin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede sig Dampen.

Da skiælved Loke brat, og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Øienlaage,
Hun høi som Hallen var, og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften skiælved Morgenrøden,
Som der alt smiilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor, og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dække Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en selsom Ynde
Forbandt med Strenghed sig, og mildned Vreden.

„Jeg maa dig tunge Tidender forkynde,"
Til Thor hun sang. „Du smittet har din Ære,
Den lumske Loke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Miølner bære,
Det drøver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skiold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
Saa hør da, Thor! din Skiebne rolig, kold.

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde;
Fra Jorden brister kun den fæle Maske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte.
Den falske Glands vil eders Øine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
Forgieves dog han varsler — høres ikke.
En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Vellyst brænde vil i Freias Blikke,
Grum vorder Thor, og Asa-Odin svag,
Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
Da brister, Breidablik! dit Perletag.

Det grumme Spyd i Mørket Loke finder:
Ved Brodermordet køles Kiærligheden,
Og Alfers Flok fra Valaskialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
Sværdtid og Skiægtid raser: Askurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden.

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker, som Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder da Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Loke! kort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt.
Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der strække dig til Steen de vrede Aser:
Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Een Lænder, og den tredie dine Haser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn sig sønderrive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, for fra Giftens Vælde
At redde den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det helde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du skiælver — og da ryste Jordens Fielde.

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte,
Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
Og skienker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Øie sat,
For Lyset end i bælne Mulm at skue.
Det hielper ei; hans Syn blier mere mat.

Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger:
Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Oxe stor, med frygtelige Hop,
Der kniber Hierterne med sine Tænger
Samvittighedens Kæmpe-Edderkop.

Nidhugger med sin Tand i Kiødet flænger.
De stærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
De gamle Gran- og Ege-Skove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane,
Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
Og Jetters Latter Aserne forhaane.

Utgarde-Loke dybt i Biergets Skiød
Til sine Børnebørn skal heftig tale,
Og minde dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypa-Hule,
Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiebnen skiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Øxetid.
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Og Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skiælver Ygdrasil, og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Asers Øine læser,
Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig, og hvæser.

Den skiønne Regnbu hyller sig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen brister,
Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Sumpens dunkle Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgarde-Loke staaer for Snekkens Rand,
Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
Og giøer saa høit og hilser Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Himlen,
I Havet slukkes de med Hvislelyd,
Og død paa Fladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
Med blaalig Ild, til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundssvælget sender,
Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier kiækt i Kampen,
Men blegner — thi han mistet har sit Sværd.
Da høres der en vældig Hestetrampen:

As-Odin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skiær.

Med Gugner styrter Ulven han i Møde;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
Da lyser der en stakket Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asa-Odins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder
I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer gyseligt, mens Øiet brænder.

Ham Fenrisulven frækt i Møde griner;
Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund.

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asa-Thor med løftet Hammer.
Saa skiøn en Strid tilforn man aldrig saae,
Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asa-Thor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fødder snoer,
Den overspreiter ham med Gift, og sukker;
Blod farver Panden rød, hvor Mosset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet dukker
Sig Helten snart: ni Skridt derfra han gik,
Saa synker han, og brustent Øie lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser døe af Sorg og Smerte,
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte.
Fra Krogen springer Loke frem, som Katten,
Og strider med en Nastronds Svovelkerte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dverge dybt i Fieldet sukke,
De døe af Skræk; end lyner Auk-Thors Kærre,
Saa ruster den, saa døe de hvide Bukke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre,
Alskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød;
Nu tolker jeg det Haab, den Trøst, som følger:
En nyskabt Jord staaer frem af Havets Skiød.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
Biergfossens Skum skal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver, og hvor Ørnen følger.

Da samles Aserne paa Ida-Slette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie;
Langt mere skiøn end hiin den Alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
Lif og Lifthraser vækkes af en Slummer,
Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

Som selsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen sig skynder Asers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster skummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare;
Sit Runeskiold han dem fra Skyen skikker,
Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
Et gyldent Brætspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift;
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaede Ax fremskyde sig af Jorden.
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Ved Blomsterskyggen; Alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyst,
Det helligstedsurokkelige Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt sin Trøst,
Der favner atter han sin Broder Høder,
Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freia møder.
Der finder Freir igien sin Gerda tro,
Og Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Miølner findes ei i Gimlebo:
Alfader skienker Thor et Sværd, hvis Hialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu", raabte Vola, „jeg dig Alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte."

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asa-Thor.

I Skiødet Hamren laae, han kiendte Værget.
Dybt ved hans Side slumred rolig Thialf'.
Liighoben vidned, at han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

Efterskrift.

Om Digtningen Nordens Guders Historie og om Udgiverens critiske Behandling af Texten kan Oplysning findes i Anmærkningerne bag i 29de Bind af Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, 1862. Fra Texten i det nævnte Bind afviger nærværende Udgave paa følgende Steder:

Side 29, Linie 2: ad = 1819; 1862 = 1807: af
— 39, — 10: hungrige = 1819; 1862 = 1807: hungrig
— 121, Linie 20: Mod = 1837; 1862 = 1819: I
— 147, — 9: Bag Løvet = 1837; 1862 = 1819: I Dammen
— 162, Linie 17: et Rif; 1862 ved en Trykfeil: en Rif
— 213, — 14: det = 1844; 1862 = 1819: de
— 227, — 12: strømmed = 1844; 1862 = 1819: strømte
— 231, Linie 16: ad Bukken . . . ad ham = 1819; 1862 = 1837: af Bukken . . . af ham
— 239, Linie 20: Fulla; 1862 ved en Trykfeil: Fylla
— 254, Linie 9: Sal; alle Kilderne og 1862: Dal

Side 254, Linie 19: du endelig = 1837; 1862 = 1819: du nu henrykt
— 254, Linie 23: End = 1837; 1862 = 1819: Dog
— —, — 24: Maaskee hun alt en = 1837; 1862 = 1819: Thi grusomt hun en
— 266, Linie 22: Smedens = 1837; 1862 = 1819: Smeddens
— 290, Linie 7: ville = 1844; 1862 = 1819: vilde
— —, — 11: Af Fiskenes Aande, Fuglenes Spyt; alle Kilderne og 1862: Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt (smlg. Side 99, Linie 11-12)
— 337, Linie 12: meer = 1837; 1862 = 1819: nu
— 361, — 21: Og Jetters Latter = 1819; 1862 = 1837: Med Latter Jetter

I nærværende Udgave ere følgende Trykfeil bemærkede:

Side 215, Linie 21: Træ læs: Træ.
— 285, — 11: Nakke læs: Nakke,
— 288, — 16: kan læs: han
— 304, — 23: Stav nen læs: Stavnen

December 1869.

Udgiveren.

OEHLENSCHLÄGER.

NORDENS GUDER.

ET EPISK DIGT.

UDGIVET VED

F. L. LIEBENBERG.

KJØBENHAVN.
P. G. PHILIPSENS FORLAG.
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

Danmarks Folkeviser.

I Udvalg ved

Svend Grundtvig.

Med Billeder, Friser og Initialer af

Lorentz Frølich.

(*Dagbladet*). »— men en endnu bedre Adkomst til at indtage en Hædersplads blandt vore Bøger giver dem deres *ejendommelige friske og rige Poesi.* Man begynder Læsningen med den Pietet, der skyldes vort Lands ældste Digtninger, sættes uvilkaarlig i Fart af det *kraftige klangfulde Versemaal* og betages mere og mere af deres *umiddelbare Genialitet.* Men stærkest røres man dog af den *fulde varme Følelse* der saa mange Steder i Visernes mørke Malm tegner de *fineste Slyngninger af ægte og lødigt poesiskinnende Guld.*«

(*Ude og Hjemme*). »Hvis noget Værk fortjener en god Modtagelse og en vid Udbredelse hos Alle, turde det være dette. Hvad Folket, paa hvis Læber disse Viser endnn ikke helt ere forstummede, gjennem Aarhundreder trofast har bevaret, gives der her igjen tilbage i saa *ren og lutret Skikkelse,* som Videnskaben evner at tilvejebringe, og de hundrede Viser, som Udgiveren agter at samle, *bør blive en Folkebog i dette Ords bedste Betydning,* en Bog for hele Folket, alle Stænder, alle Samfundsklasser, saaledes som ogsaa de gamle Visesamlinger vare det. Samlingen vil blive *rigt og smukt udstyret og tager sig i alle Maader ypperligt ud.*«

Pris 6 Kr., indb. i det til Værket komponerede Bind 8 Kr.

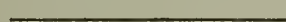
Adam Oehlenschläger.

Poetiske Skrifter. I—XXXII tilligemed Erindringer og Bidrag til den oehlenschlägerske Literaturs Historie, 42 Kr., eleg. indb. i Franskbind 71 Kr. 70 Ø.

Af de enkelte Afdelinger heraf kan kun faas særskilt:

Romantiske Dramaer I—II.............. 2 Kr.
Digte I—VI......................... 4 —
Heltedigte og Sagaer I—IV............ 4 —
Erindringer......................... 3 —
Bidrag til den oehlenschlägerske Literaturs Historie I—II .... 2 —

Tragoedier i Udvalg.

5 Kr., smukt indbunden i to Bind 8 Kr.

Særudgaver af enkelte Skrifter:

Pragtudgave:

Sanct Hans Aftenspil. Med Illustrationer af *Hans Nicolaj Hansen.* Udkommer til Julen 1885.

Oktavudgaver:

Hakon Jarl hiin Rige. Et Sørgespil... 50 Øre
Baldur hiin Gode. Et mythologisk Sørgespil 50 —
Correggio. Tragedie................... 50 —
Stærkodder. Tragedie................ 50 —
Vaulundurs Saga og *Ørvarodds Saga*... 50 —
Helge. Et Digt........................ 50 —
Hroars Saga.......................... 50 —
Hrolf Krake. Et Heltedigt .... 50 —

Adam Oehlenschläger.

Miniaturudgaver:

Aarets Evangelium Med Billeder af Jerndorff. Eleg. indb. 3 Kr.

Aladdin. Dramatisk Eventyr. 1 Kr. 85 Øre, smukt indb. 3 Kr. 50 Øre.

Lyriske Digte og Romancer. 1 Kr. 85 Øre, smukt indb. 3 Kr. 50 Øre.

Nordens Guder. 1 Kr. 85 Øre, smukt indb. 3 Kr. 50 Øre.

Folkeudgaver:

Nr. 1.	*Hakon Jarl*	25	Øre
- 2.	*St. Hans Aften Spil*	25	—
- 3.	*Axel og Valborg*	25	—
- 4.	*Thors Rejse til Jotunheim*	25	—
- 5.	*Palnatoke*	25	—
- 6.	*Aly og Gulhyndy*	25	—
- 7.	*Hagbarth og Signe*	25	—
- 8.	*Erik og Abel*	25	—
- 9—10.	*Aladdin*	50	—
- 11.	*Væringerne i Miklagard*	25	—
- 12.	*Dina*	25	—

